

**EUROOPA LIIDU
NÕUKOGU**

**Brüssel, 17. detsember 2010 (25.01)
(OR. en)**

**17195/1/10
REV 1**

**COPEN 275
EJN 72
EUROJUST 139**

MÄRKUS

Saatja:	Nõukogu peasekretariaat
Saaja:	Delegatsioonid
Eelm dok nr:	8216/2/08 REV 2 COPEN 70 EJN 26 EUROJUST 31
Teema:	Euroopa käsiraamat Euroopa vahistamismääruse tegemise kohta (muudetud versioon)

Nõukogu võttis 3.–4. juuni 2010. aasta istungil vastu järeldused Euroopa vahistamismäärust puudutavate vastastikuste hindamiste neljandat vooru käsitlevas lõpparuandes esitatud soovitude järeelmeetmete kohta.

Seoses vastastikuste hindamiste neljanda vooru lõpparuande soovitusel ja selleks, et jõuda Euroopa vahistamismääruse tegemiseks vajalikus proportsionaalsuse nõudes ELi tasandil ühtse lahenduseni, lepidi nõukogu järelduste punktis 2 kokku, et Euroopa vahistamismääruse tegemise käsiraamatu¹ punkti 3 (EVMi tegemisel kohaldatavad kriteeriumid – proportsionaalsuse põhimõte) teises lõigus tuleks teha teatavad muudatused ja sama punkti viimane lõik tuleks välja jätta.

Delegatsioonidele esitatakse lisa Euroopa vahistamismääruse tegemise käsiraamatu tekst, mida on muudetud vastavalt nimetatud nõukogu järeldustele.

¹ 8216/2/08 REV 2 COPEN 70 EJN 26 EUROJUST 31

Kriminaalkoostöö töörühma 9.detsembri 2010. aasta koosoleku tulemusel jäeti EVMi käsiraamatust välja algselt VIII lisas toodud kontaktasutuste loetelu ja EVMi ekspertide kontaktandmed ning on nüüd esitatud dokumendis 17832/10 COPEN 289 EJM 78 EUROJUST 150. Viimati nimetatud dokument vaadatakse loetelu ajakohastamiseks korrapäraselt läbi.

LISA

**EUROOPA KÄSIRAAMAT
EUROOPA VAHISTAMISMÄÄRUSE
TEGEMISE KOHTA¹**

¹ Käsiraamatus sisalduvad märkused ei ole siduvad ega mõjuta raamotsust rakendavaid siseriiklikke õigusakte. Märkused on üksnes soovituslikku laadi. Õigusasutustele tuletatakse siiski meelde nende kohustust tõlgendada oma riigi õigust kooskõlas raamotsusega (vt Euroopa Kohtu otsust Pupino kohtuasjas C-105/03).

SISSEJUHATUS

- Käesoleva väljaande eesmärk on esitada suunised heade tavade vastuvõtmiseks vastavalt saadud kogemustele, andes samas pädevatele kohtunikele ja prokuröridele spetsiifilist teavet selle kohta, kuidas Euroopa vahistamismääruse (edaspidi „EVM”) vormi kõige paremini täita. Sel eesmärgil sisaldab tekst konkreetseid näiteid Euroopa vahistamismääruse täitmise kohta.
- Euroopa vahistamismäärus on esimene õiguslik vahend, mis põhineb kriminaalasjades tehtud otsuste vastastikusel tunnustamisel. See tähendab radikaalset muutust võrreldes vana väljaandmissüsteemiga, mis on asendatud üleandmissüsteemiga vabadusel, turvalisusel ja õigusel põhineva ala piires ning mis mõjutab eelkõige menetlusi, tähtaegu ja isiku üleandmata jätmise põhjuseid. EVM on seega tihedalt seotud Euroopa Liidu lepingu artiklis 29 sätestatud eesmärgiga.
- EVMi tuleks kasutada tõhusalt, tulemuslikult ja proportsionaalselt kui vahendit kuritegevuse ennetamiseks ja selle vastu võitlemiseks, kaitstes samas kahtlustatavate ja süüdimõistetute inimõigusi. Selle, isikuvabaduse äravõtmisel põhineva vahendi eesmärk on edendada selliste raskete või suuremat kahju tekitavate kuritegude toimepanemise eest kohtu alla andmist, mis võivad oluliselt põhjendada selle vahendi kasutamist, või aidata täita süüdimõistvaid kohtuotsuseid. See on ette nähtud kasutamiseks üksnes siis, kui siseriiklikul tasandil on tehtud vahistamismäärus või samaväärse mõjuga täitmisele kuuluv kohtuotsus.

- „Euroopa vahistamismäärusel on ühetaoline mõju kogu Euroopa Liidus. Vahendi eesmärk on kindlustada sujuv ja kiire üleandmine. Tuleb siiski meeles pidada, et ilmselgetel praktilistel põhjustel ei ole väga paljud Euroopa vahistamismäärused suunatud üksnes ühele liikmesriigile: vt Lordide Koja Euroopa Liidu komisjoni aruannet „Euroopa vahistamismäärus – viimased arengud” (HL Paper 156), punkt 21. Raamotsuse lisas esitatud vorm on koostatud seda arvestades. Euroopa vahistamismääruse teinud isik ei pea seda adresseerima ühelegi konkreetsele liikmesriigile. Pärast tegemist on vahistamismäärus kasutamiseks kättesaadav igal pool, ükskõik kus tagaotsitav vahistamismääruse täitmise ajal ka ei viibiks.”¹
- Käsiraamat on koostatud Portugali ja Sloveenia eesistumisperioodil, kasutades paljude üle Euroopa EVMiga tööalaselt seotud isikute ning samuti Euroopa õiguslase koostöö võrgustiku, Eurojusti, Euroopa Liidu Nõukogu peasekretariaadi ja Euroopa Komisjoni abi. Käsiraamatu kiitis heaks artikli 36 komitee oma 14.–15. mai 2008 koosolekul. Just nimetatud komitee arutas EVMi raamotsuse sätteid Belgia eesistumisperioodil 2001. aastal.
- Käsiraamatut võib tulevikus ajakohastada, kui see osutub vajalikuks praktiliste kogemuste, raamotsuse muudatuste või uute kohtuotsuste tulemusel.
- Kõik märkused käesoleva käsiraamatu teksti kohta tuleks saata Euroopa Liidu Nõukogu peasekretariaadile (Unit for Judicial Cooperation in Criminal Matters) aadressil Rue de la Loi 175, B-1040 Brussels (e-post: eaw@consilium.europa.eu) või Euroopa Komisjonile (DG JLS, Unit for Judicial Cooperation in Criminal Matters, European Commission B - 1049 Brussels).

¹ Lord Hope of Graigheadi arvamus kohtuasjas *Dabas vs. The High Court of Justice, Madrid* [House of Lords, 2007 UK HL 6].

SISUKORD

1.	Raamotsus Euroopa vahistamismääruse kohta	9
1.1.	EVMi määratlus ja põhijooned	10
1.2.	EVMi vorm	11
2.	Euroopa vahistamismääruse rakendamine ELi liikmesriikides	12
2.1.	Liikmesriikide avaldused teo toimepanemise aega käsitleva erikorra kohta.....	12
2.2.	Oma riigi kodanike üleandmine	13
3.	EVMi tegemisel kohaldatavad kriteeriumid – proportsionaalsuse põhimõte	14
4.	EVMi tõlkimine.....	15
4.1.	ELi liikmesriikide poolt EVMi vastuvõtmisel aktsepteeritavad keeled	16
5.	Tähtaeg, mille jooksul peab täitev õigusasutus pärast isiku vahistamist EVMi kätte saama	16
6.	Kuidas EVMi vormi täita?	16
7.	Kuidas EVMi edastada?.....	18
7.1.	Kui vahistatava isiku asukoht on kindlaks tehtud	18
7.2.	Kui tagaotsitava asukoht on teadmata	19

7.3.	Schengeni infosüsteem (SIS)	19
7.4.	Euroopa vahistamismäärus süsteemis SISone4all.....	19
7.5.	Edastamine Interpoli kaudu	21
8.	Eurojusti roll.....	21
9.	Euroopa õigusosalase koostöö võrgustik	22
10.	„Fiches Françaises” – suunised igalt liikmesriigilt	22
11.	Euroopa Liidu ning Norra ja Islandi vaheline leping	23
12.	Asjakohased Euroopa Ühenduste Kohtu otsused.....	23
13.	Teatavate kõrgema instantsi kohtute otsused (kokkuvõtlikult).....	23
14.	Viited veebilehtedele, kus võib leida EVMi kohta lisateavet	23
15.	EVMi vormi täitmise näidis	24

LISAD

I lisa	13. juuni 2002. aasta raamotsus (2002/584/JSK) Euroopa vahistamismääruse ja liikmesriikidevahelise üleandmiskorra kohta.....	25
II lisa	Euroopa vahistamismääruse vorm.....	49
III lisa	EVMi vormi täitmise suunised.....	55
IV lisa	Liikmesriikide poolt EVMi vastuvõtmisel aktsepteeritavad keeled.....	76
V lisa	EVMi kättesaamise tähtajad pärast tagaotsitava vahistamist.....	78
VI lisa	Euroopa Kohtu otsus kohtuasjas C-105/03 (Pupino kohtuasi).....	80
	Euroopa Kohtu otsus kohtuasjas C-303/05 (Advokaten voor de Wereldi kohtuasi).....	99
VII lisa	Teatavate kõrgema instantsi kohtute otsused (kokkuvõtlikult).....	119
VIII lisa	EVMi kohta tehtud otsuse standardvorm.....	127

1. Raamotsus Euroopa vahistamismääruse kohta

Nõukogu võttis 13. juunil 2002 vastu raamotsuse Euroopa vahistamismääruse kohta.¹

Vastavalt selle artikli 34 lõikele 1 võtavad liikmesriigid raamotsuse sätete järgimiseks vajalikud meetmed 31. detsembriks 2003. Alates 1. jaanuarist 2004 asendas see uus süsteem, arvestamata mõnda üksikut erandit, väljaandmise korra uue üleandmiskorraga. Liikmesriikide vahelise üleandmise osas on asendatud järgmiste konventsioonide vastavad sätted:

- 13. detsembri 1957. aasta väljaandmise Euroopa konventsioon, selle 15. oktoobri 1975. aasta lisaprotokoll, selle 17. märtsi 1978. aasta teine lisaprotokoll, ning 27. jaanuari 1977. aasta terrorismi tõkestamise Euroopa konventsiooni väljaandmist puudutavad sätted;
- Euroopa ühenduste 12 liikmesriigi vaheline 26. mai 1989. aasta kokkulepe väljaandmistootluste edastamisviiside lihtsustamise ja ajakohastamise kohta;
- 10. märtsi 1995. aasta konventsioon Euroopa Liidu liikmesriikide vahelise väljaandmise lihtsustatud korra kohta;
- 27. septembri 1996. aasta Euroopa Liidu liikmesriikide vahelise väljaandmise konventsioon;
- 14. juuni 1985. aasta Schengeni lepingut (kontrolli järkjärgulise kaotamise kohta ühispiiridel) rakendava 19. juuni 1990. aasta konventsiooni III jaotise 4. peatükk.

Euroopa vahistamismäärus on Euroopa Liidus täidetav kohtuotsus, mille on teinud liikmesriik ja mis täidetakse teises liikmesriigis kohtuotsuste vastastikuse tunnustamise põhimõtte alusel.

¹ EÜT L 190, 18.7.2002, lk 1.

1.1. EVMi määratlus ja põhijooned

Euroopa vahistamismäärus on asendanud tavapärase väljaandmissüsteemi lihtsama ja kiirema tagaotsitavate üleandmise mehhanismiga kriminaalmenetluse läbiviimise või vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetme täitmise eesmärgil. Vahistamismääruse võib teha selliste tegude eest kriminaalkorras kohtu alla andmiseks, mille eest siseriikliku õigusega nähakse ette vabadusekaotus või vabadust piirav julgeolekumeede, mille *maksimaalne pikkus on vähemalt 12 kuud*¹ (kohtueelse ja kohtuliku uurimise jooksul kuni süüdimõistva kohtuotsuse jõustumiseni), või teha *vähemalt 4 kuu pikkuse* vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetme täitmiseks. Piisab ühe kriteeriumi täitmisest.

Keskasutused, kellel oli tähtis osa väljaandmisprotsessis, on nüüd EVMi protsessist üldjuhul välja jäetud, kuigi nad võivad endiselt tegutseda toetus-, edastus- ja teabeüksusena. Selleks et teha taotluste läbivaatamine lihtsamaks, toimub taotluste tegemine nüüd *EVMi vormi teel*.

Raamotsus järgib ühise õigusruumi ala integreerimise põhimõtet ja loob uudse koostöövormi, mis põhineb liikmesriikidevahelisel usaldusel. Nüüd on põhimõtteks kodanike üleandmine ja sellest on saanud üldreegel, välja arvatud üksikud erandid. Need erandid on seotud tähtaegade ja täitmist puudutavate nõuetega.² Kogemused on näidanud, et umbes 1/5 kõikidest liidu üleandmistest puudutavad oma riigi kodanikke, kuigi tagasisaatmise või kohtuotsuse täitmise tingimused sätestatakse sageli kooskõlas raamotsusega üleandmise ajal.

¹ Tuleks märkida, et raamotsuse artikli 2 lõikes 1 esinevaid sõnu „maksimaalne pikkus on vähemalt 12 kuud” tuleks tõlgendada kooskõlas endise väljaandmiskorraga (s.t 1957. aasta Euroopa väljaandmise konventsioon, 1995. aasta ELi väljaandmise konventsioon). Seetõttu tuleks raamotsuse artikli 2 lõiget 1 rakendavas õigusaktis märkida, et EVMi võib teha juhtudel, mil süüteo eest mõistetava karistuse pikkuseks võib olla 12 kuud või rohkem.

² Vt peatükki 2.2 oma riigi kodanike üleandmise kohta.

Koostööst keeldumise põhjuseid on vähendatud. Raamotsusega on kaotatud topeltkaristatavuse kontrollimise nõue, mida kasutati mitteväljaandmise ja mitteüleandmise alusena

32 süüteoteokategooria puhul vastavalt vahistamismääruse teinud liikmesriigi kindlaksmääratule, kui selliste süütegude eest on vahistamismääruse riigis ette nähtud vabadusekaotus või vabadust piirav julgeolekumeede, mille maksimaalne pikkus on vähemalt 3 aastat. Kui süüteo eest ette nähtud karistus on lühem kui 3 aastat või kui süütegu loetelus ei esine, kohaldatakse siiski topeltkaristatavust.

Kui süüteod, mida on uuritud või mille kohta on tehtud kohtuotsus, vastavad konkreetset juhul nende tavapärasele kirjeldusele vahistamismääruse teinud liikmesriigi õiguses, ei või vahistamismäärust täitev õigusasutus kontrollida kuriteo topeltkaristatavust.

1.2. EVMi vorm

EVM on raamotsuses sätestatud kujul tehtud kohtuotsus. EVMi vorm moodustab EVMi raamotsuse lisa. Kuigi mõne liikmesriigi õigusaktidest ei tulene see alati selgesti, tuleb alati kasutada seda vormi. Nõukogu kavatsuseks oli töötada välja vahend, mida vahistamismäärust tegevatel õigusasutustel oleks lihtne täita ja täitvatel õigusasutustel lihtne tunnustada. Üheks vormi eesmärgiks on vajadus vältida mahukaid ja kulukaid tõlkeid ning lihtsustada teabe kättesaadavust. Kasutada tuleks üksnes nimetatud vormi, seda ei tuleks muuta. Kuna kõnealune vorm on põhimõtteliselt ainuke alus tagaotsitava vahistamiseks ja hilisemaks üleandmiseks, tuleks see täita eriti hoolikalt, et vältida tarbetuid taotlusi lisateabe saamiseks. Vormi saab täita ja välja trükkida Euroopa õiguslase koostöö võrgustiku veebilehel aadressil <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/documents.aspx>.

2. Euroopa vahistamismääruse rakendamine ELi liikmesriikides

2.1. Liikmesriikide avaldused teo toimepanemise aega käsitleva erikorra kohta

Vastavalt EVMi raamotsuse artikli 32 lõikele 1 võib iga liikmesriik raamotsuse vastuvõtmise ajal teha avalduse, et tema kui vahistamismäärust täitev liikmesriik kohaldab EVMi raamotsust üksnes kuritegude puhul, mis on toime pandud pärast tema määratud kuupäeva, mis ei tohi olla hilisem kui 7. august 2002. Kui kuriteod on pandud toime enne allpool osutatud kuupäevi, tuleb tagaotsitava üleandmiseks esitada tavaline väljaandmistaotlus.

Sellise avalduse on teinud järgmised liikmesriigid:

- Austria: pärast 7. augustit 2002 toimepandud kuriteod
- Tšehhi Vabariik: Tšehhi Vabariigi kodanike poolt pärast 1. novembrit 2004 toimepandud kuriteod¹
- Prantsusmaa: pärast 1. novembrit 1993 toimepandud kuriteod
- Itaalia: pärast 7. augustit 2002 toimepandud kuriteod. Itaalia õigusaktide kohaselt ei saa Itaalia täita enne 14. maid 2005 tehtud EVMe.
- Luksemburg: pärast 7. augustit 2002 toimepandud kuriteod (seaduseelnõu esitatakse parlamendile)

Üksnes Austria, Prantsusmaa ja Itaalia on teavitanud nõukogu kooskõlas raamotsusega. Itaalia puhul erineb asjaomane õigusakt avaldusest.

Seetõttu viiakse enne eespool nimetatud kuupäevi toimepandud kuritegude puhul tagaotsitavate üleandmise taotluste menetlemine läbi tavalise väljaandmistaotluse esitamise teel, mitte EVMi vormi kasutades.

¹ 10750/06 COPEN 69 EJN 17 EUROJUST 31.

2.2. Oma riigi kodanike üleandmine

Euroopa vahistamismäärus kaotab vanas väljaandmissüsteemis kehtinud üleandmise täitmata jätmise tagaotsitava kodakondsuse alusel. See oma riigi kodanike üleandmise üldkohaldatavaks põhimõtteks muutmine on üks raamotsuse peamistest saavutustest. Osas liikmesriikides on see siiski toimunud mõningate riigiõigusega seotud raskuste hinnaga.

Saksamaal tühistas Saksamaa Konstitutsioonikohus oma 18. juuli 2005. aasta otsusega ülevõtmisseaduse; otsusega välistati Saksamaa kodanike üleandmine, kuid mitte teise riigi kodanike väljaandmine, kuni 2. augustil 2006 jõustunud 20. juuli 2006. aasta uue seaduse jõustumiseni.

Poolas lükkas konstitutsioonikohus 27. aprilli 2005. aasta otsusega ülevõtmisseaduse osalise tühistamise kohaldamise edasi kuni 6. novembrini 2006. Seadusemuudatused võeti vastu õigel ajal ning alates 7. novembrist 2006 on Poola andnud üle oma kodanikke tingimusel, et üleandmise aluseks olnud süütegu on toime pandud väljaspool Poolat ja Poola õiguses käsitatakse seda süüteona.

Küprosel kuulutas Küprose Ülemkohus oma 7. novembri 2005. aasta otsusega EVMi sätteid ülevõtva seaduse Küprose põhiseadusega vastuolus olevaks. Seadusemuudatus jõustus 28. juulil 2006; uue artikliga 11 kehtestati kodanike üleandmisele siiski ajaline piirang ning üleandmine on võimalik ainult pärast Küprose Euroopa Liiduga ühinemise kuupäeva ehk 1. maid 2004 toimepandud kuritegude puhul.

Vastavalt raamotsuse artiklile 33 võib Austria, kui ta ei ole muutnud oma seadust hiljemalt 31. detsembriks 2008, keelduda vahistamismääruse täitmisest Austria kodanike puhul, kui asjaomased teod ei ole Austria seaduste alusel karistatavad.

Tšehhi Vabariik jätkab Tšehhi kodanike poolt enne 1. novembrit 2004 sooritatud tegudega seotud taotluste käsitlemist vastavalt enne Tšehhi Vabariigi Euroopa Liiduga ühinemise kuupäeva kohaldatud väljaandmissüsteemile, s.t vastavalt 12. detsembri 1957. aasta väljaandmise Euroopa konventsioonile, selle kahele muutmisprotokollile (15. oktoober 1975 ja 17. märts 1978), Schengeni rakendamise konventsioonile ja kehtivatele kahepoolsetele kokkulepetele. Vastavalt kriminaalmenetluse seadustiku (seadus nr 141/1961 Coll muudetud kujul) artikli 403 lõike 2 sätetele võib Tšehhi Vabariik anda oma kodaniku teisele ELi liikmesriigile üle üksnes siis, kui kohaldatakse vastastikkuse põhimõtet.

3. EVMi tegemisel kohaldatavad kriteeriumid – proportsionaalsuse põhimõte

On selge, et EVMi raamotsus ei näe EVMi teinud liikmesriigi jaoks ette kohustust teha proportsionaalsuse kontrolli ega seda, et liikmesriikide õigusaktidel oleks selles osas võtmeroll. Sellest olenemata, arvestades EVMi täitmise tõsiseid tagajärgi tagaotsitava isiku füüsilisele vabadusele ja vabale liikumisele, peaksid pädevad asutused enne vahistamismääruse kohta otsuse tegemist analüüsima proportsionaalsuse küsimust, hinnates mitmeid olulisi tegureid. Eelkõige tähendab see, et hinnatakse süüteo raskusastet, võimalust kahtlustatavat kinni pidada ja tõenäoliselt kehtestatavat karistust, kui tagaotsitav mõistetakse süüteo toimepanemises süüdi. Muude tegurite hulka kuuluvad vajadus tagada üldsuse tõhus kaitse ja vajadus võtta arvesse süüteo ohvrite huvisid.

EVM tuleks jätta tegemata, kui asjaomase juhtumi puhul kohaldatav proportsionaalse ja piisavana näiv sunnimeede ei ole ennetav vahistamine. Vahistamismäärus tuleks jätta tegemata näiteks siis, kui – isegi kuigi ennetav vahistamine on vastuvõetav – saab valida mõne muu vabadusekaotuseta sunnimeetme, näiteks elukohast lahkumise piirangu seadmise, või mõne sellise vabadusekaotuseta sunnimeetme, mis näeb ette isiku viivitamatu vabastamise pärast esimest kohtulikku ärakuulamist. Lisaks sellele võivad EVMi tegemisega seotud isikud kaaluda EVMi alternatiive ja küsida nõu nende kasutamise kohta. Võttes arvesse kriminaalmenetluste üldist tõhusust, võiksid nendeks alternatiivideks olla:

- võimaluse korral leebemate vastastikkuse õigusabi alaste sunnimeetmete kasutamine;
- videokonverentside pidamine kahtlustatavatega;

kohtukutse esitamine;

- Schengeni infosüsteemi kasutamine kahtlustatava elukoha kindlakstegemiseks;
- rahatrahvide vastastikust tunnustamist käsitleva raamotsuse kasutamine.

Sellise hindamise peaks läbi viima vahistamismäärust tegev asutus.

Selline tõlgendus on kooskõlas EVMi raamotsuse sätetega ja selle rakendamise üldpõhimõtetega ning selle eesmärk on tagada, et EVM oleks tõhusaks vahendiks eelkõige raske ja organiseeritud kuritegevusega võitlemisel. Prokurör võib samuti soovida vidata näiteks VIi lisas toodud *Advocaten voor de Wereldi* kohtuasjale ja ELi põhiõiguste harta artiklile 49.

Sobivates organites peaks jätkuma edasine analüüs, et anda EVMiga tegelejatele tõhusad õiguslikud vahendid, et vajadusel saaks kahtlustatavate ütlused edastada vastastikuse õigusabi kaudu või vastastikuse tunnustamise põhimõttel tugineva õigusakti alusel, millega ei kaasneks isiku üleandmine.

Võttes siiski arvesse liikmesriikide õigussüsteemide vahelisi erinevusi, leppis nõukogu kokku uurida seda teemat edaspidi uuesti seoses juhtudega, kus muud kui seadusandlikud meetmed ei ole piisavad, tuginedes komisjoni koostatavale aruandele, mis rajaneb faktidel ja mis koostatakse omal algatusel või nõukogu taotlusel. Sel puhul teeb nõukogu otsuse, milliseid samme on vaja astuda, et soodustada ühtse lahenduse kehtestamist ELi tasandil.

(...)

4. EVMi tõlkimine

EVM tuleks saata koos tõlkega vahistamismäärust täitva riigi keelde või mõnda muusse Euroopa Liidu institutsioonide ametlikku keelde, mille kasutamist kõnealune riik on aktsepteerinud Euroopa Liidu Nõukogu peasekretariaati hoiule antud avalduses (vt IV lisa).

Võttes arvesse Euroopa vahistamismääruse täitmise lühikesi tähtaegu, on juhul, kui tagaotsitava asukoht on teada, soovitatav tõlkida asjaomane vahistamismäärus juba varem selle riigi keelde, kus tagaotsitav tõenäoliselt asub. Kui EVM edastatakse otse seda täitvale õigusasutusele või keskasutusele, tuleb vahistamismäärusele lisada tõlge.

Muudel juhtudel tuleb määrus võimalikult kiiresti ja liikmesriigi kehtestatud tähtjaks tõlkida keelde, mida täitev liikmesriik, kus isik on vahistatud, aktsepteerib.

Enamikus Schengeni infosüsteemi kasutavates liikmesriikides kohaldatakse spetsiaalset korda. Alates 1. septembrist 2007 on SISone4all-süsteem olnud toimiv peaaegu kõikides liikmesriikides, välja arvatud Bulgaarias, Küprosel, Rumeenias, Iirimaa ja Ühendkuningriigis. See tähendab, et nn SIRENE A- ja M-vormid sisaldavad enam-vähem sama teavet mis EVMi vorm ning kõigepealt tehakse tõlge inglise keelde. Süsteem toimib alates 2007. aasta septembrist.

Pärast teise põlvkonna Schengeni infosüsteemi (SIS II) käivitamist, mis peaks aset leidma 2009. aastal, skaneeritakse EVMi originaaltaotlus süsteemi ja see muutub otsekohe kättesaadavaks. See ei mõjuta raamotsuse artikli 8 lõikes 2 sätestatud kohustusi.

4.1. ELi liikmesriikide poolt EVMi vastuvõtmisel aktsepteeritavad keeled

Vt IV lisa.

5. Tähtaeg, mille jooksul peab täitev õigusasutus pärast isiku vahistamist EVMi kätte saama

Isiku vahistamise korral peab täitev õigusasutus saama kindla aja jooksul Euroopa vahistamismääruse koos tõlkega ühte selle riigi aktsepteeritavasse keelde, et viia läbi üleandmismenetlus ja/või vahistatud isikut vahi all hoida. Tähtajad ja liikmesriikide aktsepteeritavad keeled on erinevad tulenevalt siseriiklikest õigusaktidest. Tähtaegade või keelte kasutamise korra mittejärgimisel võivad olenevalt õigusaktidest või kohtupraktikast olla mitmesugused tagajärjed, näiteks vahistatud isiku vabastamine.

Kohaldatavad tähtajad on esitatud V lisas.

6. Kuidas EVMi vormi täita?

Üksikasjalikud suunised leiab III lisast.

EVMi täitmisel tuleb eriti hoolikas olla süüteo toimepaneku tehjolude kirjeldamisel (lahter e), kuna Euroopa vahistamismäärust täitev õigusasutus ei või 32 süüteokategooriasse kuuluva teo puhul topeltkaristatavust kontrollida, kui süütegu on karistatav maksimaalselt kolmeaastase vangistusega.

See loetelu, mis on võetud raamotsuse artikli 2 lõikest 2, põhineb osaliselt süüteokategooriatel, mis on ühtlustatud ELi õiguse alusel vastuvõetud või vastuvõtmisel olevate tekstidega. Enamik neist kategooriatest vastab süütegudele, mis on ELi liikmesriikide siseriiklikes õigusaktides kergesti kindlakstehtavad ega nõua seega üksikasjalikke selgitusi. Tuleks siiski rõhutada, et kohaldatakse vahistamismääruse teinud liikmesriigi süüteomääratlust. Seda loetelu ei tuleks tõlgendada viisil, justkui viitaks see konkreetsetele süütegudele, vaid pigem loetelus osutatud süüteoliikidele.

Topeltkaristatavuse kaotamise korral kohaldatakse vahistamismääruse teinud liikmesriigi karistusseadustiku (üld- või erisätteid) süüteomääratlust. Raamotsuse autorite algse kavatsuse kohaselt ei oleks vaja EVMi vormil teksti esitada (või lisada seda EVMile, nagu on tavaks osale õigusasutustele), vältides sel viisil ebavajalikku õigusnormide tõlkimist. Juhtumi tehjolude kirjeldus peab alati olema täielik ja ammendav, nii et saaks hinnata erikohustuste reeglit, põhimõtet „ne bis in idem” ja aegumist. Alati tuleb märkida taotluse subjektiks oleva isiku süüteos (süütegudes) osalemise aeg, koht ja määr. Kui süütegu ei ole loetelusse kantud, peaks süüteo tehjolude kirjeldus võimaldama täitval õigusasutusel hinnata topeltkaristatavust.

Süüteo kaasaaitamise eest üleandmine tähendab üleandmist ühe või enama süüteo eest, mille eest on ette nähtud raamotsuse artikli 2 lõikes 1 sätestatust alampiirist väiksem karistumäär. Raamotsuses ei ole selgesõnaliselt öeldud, kuidas tuleks lahendada kaasaaitaja üleandmise küsimus. Mõnes liikmesriigis on see võimalik, teistes mitte. Enne EVMi tegemist tuleks arvestada, et selline olukord võib tähendada EVMi kehtetuks muutumist, eriti selliste süüdimõistvate kohtuotsuste puhul, mil EVMi eesmärgiks on vabadusekaotuslike karistuste liitmine ning süütegude osad ei ole hõlmatud karistuse alammääraga.

Vormi võib välja trükkida ja täita, kuid ühtegi selle tabelit ei tohi muuta või välja jätta. Kui mõni lahter ei ole asjakohane, ärge jätke seda tühjaks, vaid märkige alati „ei kohaldata”. EVMi vormi saab väljatrükkimiseks ja täitmiseks laadida alla järgmiselt veebisaidilt:

<http://www.ejn-crimjust.europa.eu/forms.aspx> => Form

Vormi on hiljuti muudetud (novembris 2007) ning nüüd saab lahtreid laiendada, kui on vaja esitada rohkem teavet.

Võimalikke raskusi veebisaidile juurdepääsul silmas pidades on soovitatav vorm alla laadida ja salvestada oma arvutisse või CD-le.

EVMi vormi nõuetekohase täitmise korral ei ole sellele vaja lisada ühtegi dokumenti. Vajaduse korral tuleks siiski Interpoli või SIRENE-kanali kaudu edastada identifitseerimisandmed, nagu on vormil märgitud (lahtri a lõpus).

Tähtis on viidata tagaotsitava fotode ja sõrmejälgede olemasolule, kui need on kättesaadavad. Lisaks sellele tuleks alati märkida vastutava asutuse ja isiku kontaktandmed ja mobiiltelefoni number, et neid saaks teavitada kohe, kui tagaotsitav on leitud.

III ja IV lisas esitatakse üksikasjalikud suunised teatavate lahtrite täitmiseks. Need suunised ei ole liikmesriikide õigusasutustele siduvad, kuid neil on teatav tähtsus, kuna need on koostanud samad eksperdid ja muud isikud, kes osalesid EVMi raamotsuse eelnõu koostamisel.

7. Kuidas EVMi edastada?

7.1. Kui vahistatava isiku asukoht on kindlaks tehtud

Kui vahistatava isiku asukoht on kindlaks tehtud, tuleks EVM saata täitmiseks otse selle riigi pädevale asutusele, kus isik asub. Kogu teave vahistamismäärust tegevate ja täitvate liikmesriikide õigusasutuste kohta on hõlpsasti leitav Euroopa õiguslase koostöö võrgustiku veebilehel: <http://www.ejn-crimjust.europa.eu> => search EAW Atlas => select the country.

Samal ajal saadab vahistamismääruse teinud asutus selleks, et hoida ära vahistatava isiku lahkumise oma asukohast, EVMi tavaliselt samuti otse asjaomasele SIRENE siseriiklikule büroole, kes edastab selle Schengeni infosüsteemis osalevatele ELi liikmesriikidele. See võimaldab liikmesriikide politseivõimudel vahistatava isikusamasuse kindlaks teha.

Interpoli siseriiklik büroo saadab EVMi nendele ELi liikmesriikidele, kes vahistamismääruse tegemise ajal SISis ei osale: Bulgaariale, Küprosele, Iirimaale, Rumeeniale ja Ühendkuningriigile. Tuleks siiski märkida, et mõnes liikmesriigis ei anna Interpoli teade alust vahistamiseks. Sellisel juhul on väga tähtis, et osutatakse EVMi olemasolule, mis võib osutada vajalikuks vabadusekaotuse kohaldamiseks.

7.2. Kui tagaotsitava asukoht on teadmata

Kui tagaotsitava isiku asukoht on teadmata, tuleks EVM saata asjaomasele SIRENE siseriiklikule büroole, kes edastab selle SISis osalevatele ELi liikmesriikidele. Interpoli kanaleid kasutatakse EVMi edastamiseks nendele ELi liikmesriikidele, kes vahistamismääruse tegemise ajal SISis ei osale: Bulgaaria, Küpros, Iirimaa, Rumeenia ja Ühendkuningriik.

7.3. Schengeni infosüsteem (SIS)

Raamotsuse artikli 9 lõige 1 võimaldab saata Euroopa vahistamismääruse otse täitvale õigusasutusele, kui tagaotsitava asukoht on teada. Artikli 9 lõikega 2 nähakse ette, et vahistamismääruse teinud õigusasutus võib igal ajal otsustada sisestada tagaotsitava kohta hoiatusteate Schengeni infosüsteemi (SIS).

Hoiatusteade Schengeni infosüsteemis on võrdväärne EVMiga, millele on lisatud artikli 8 lõikes 1 osutatud teave. Üleminekuperioodil ehk seni, kuni SISi kaudu saab edastada kogu artiklis 8 ettenähtud teabe, on hoiatusteade samaväärne EVMiga kuni vahistamismäärust täitev õigusasutus on vahistamismääruse originaali õigel ajal ja nõuetekohaselt kätte saanud.

7.4. Euroopa vahistamismäärus süsteemis SISone4all

Justiits- ja siseküsimuste nõukogu otsustas oma 4.–5. detsembri 2006. aasta istungil¹ jätkata tööd Portugali ettepanekuga SISone4ALL-projekti kohta, et leida ajutine lahendus viivitustele ja muudele SIS II projekti elluviimisel esinenud probleemidele. Eesmärk oli ühendada 2004. aasta mais ELiga ühinenud liikmesriigid praeguse süsteemiga SIS 1+. Juurdepääs süsteemile SIS 1+ viiks sisepiiridel kontrollide kaotamiseni. Kõik asjaomased liikmesriigid peale Küprose otsustasid projektiga liituda (kokku üheksa riiki).

¹ Nõukogu järeldused SIS II, SIS 1+ ja Schengeni ala laienemise kohta, dok 16391/1/06.

Tehniliste ettevalmistuste ja andmekaitset käsitlevate hindamiste tulemusel asjaomastes liikmesriikides on jõutud A- ja M-vormide vahetamiseni, pidades silmas eri liikmesriikide taotlusi teha Schengeni süsteemis artikli 95 kohaste hoiatusteadete juurde märkusi. See töö algas 21. mail 2007 ja käib siamaani.

Õigusliku poole pealt on nõukogu võtnud vastu kaks õigusakti:

- 2007/471/EÜ: Nõukogu 12. juuni 2007. aasta otsus Schengeni infosüsteemi käsitlevate Schengeni *acquis'* sätete kohaldamise kohta Tšehhi Vabariigis, Eesti Vabariigis, Läti Vabariigis, Leedu Vabariigis, Ungari Vabariigis, Malta Vabariigis, Poola Vabariigis, Sloveenia Vabariigis ja Slovaki Vabariigis¹
- 2007/472/EÜ: Nõukogu 25. juuni 2007. aasta otsus, millega muudetakse 1990. aasta Schengeni konventsiooniga loodud täitevkomitee otsust, millega muudetakse Schengeni infosüsteemi tehnilise abi üksuse (C.SIS) paigaldus- ja tegevuskulusid käsitlevat finantsmäärust²

Esimene otsus:

- võimaldab alates 7. juulist 2007 edastada asjaomastele liikmesriikidele tegelikke SISi andmeid.

See esimene säte tähendab, et süsteemi võib laadida liikmesriikide siseriiklike SISi koopiaid, ilma neid tegelikult kasutamata. Sellel on peamiselt tehniline eesmärk;

- võimaldab asjaomastel liikmesriikidel alates 1. septembrist 2007 teatavatel tingimustel SISi andmeid sisestada ja SISi sisestatud andmeid kasutada. Tingimused on seotud asjaoluga, et kuni piirikontrollide kaotamiseni ei pea oma territooriumile sisenemist keelavaid sätteid enam järgima. See teine säte annab üheksale asjaomasele liikmesriigile loa kasutada tegelikult SISi sarnaselt teiste, süsteemis juba osalevate riikidega.

¹ ELT L 179, 7.7.2007, lk 46.

² ELT L 179, 7.7.2007, lk 50.

7.5. Edastamine Interpoli kaudu

Raamotsuse artikli 10 lõikega 3 luuakse õiguslik võimalus paluda juhul, kui Euroopa vahistamismäärust ei ole võimalik esitada Schengeni infosüsteemi kaudu, teha seda Interpolil.

Interpoli võrgu kasutamist on peetud üheks võimalikuks viisiks, kuidas edastada Euroopa vahistamismääruseid praegu SISis mitteosalevatele liikmesriikidele (Bulgaaria, Küpros, Iirimaa, Rumeenia ja Ühendkuningriik).

8. Eurojusti roll

Vastavalt nõukogu 28. veebruari 2002. aasta otsuse 2002/187/JSK¹ artiklile 3 on üheks Eurojusti eesmärgiks parandada liikmesriikide pädevate asutuste vahelist koostööd, eelkõige hõlbustades rahvusvaheliste vastastikuste õigusabitaotluste ning väljaandmistootluste täitmist. Seega saab Eurojust tegutseda EVMi tegemise ja väljaandmisjuhtumite puhul vahendaja ja koordineerijana.

Vastavalt EVMi raamotsuse artiklile 16 teeb vahistamismäärust täitev õigusasutus juhul, kui kaks või enam liikmesriiki on teinud sama isiku kohta EVMi, otsuse selle kohta, milline EVM täidetakse, võttes asjakohaselt arvesse kõiki asjaolusid ning eriti süütegude suhtelist raskust, süüteo toimepanemise kohta, Euroopa vahistamismääruste tegemise kuupäevi ja seda, kas määrus on tehtud kohtu alla andmiseks või vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetme täitmiseks. Mitme taotluse korral võib vahistamismäärust täitev õigusasutus küsida nõu Eurojustilt.

Raamotsuse artiklis 17 sätestatakse EVMi täitmisotsuse tegemise tähtajad ja kord. Kui liikmesriik ei suuda erandlikel asjaoludel järgida nimetatud artiklis sätestatud tähtaegu, peaks ta teavitama Eurojusti viivituse põhjustest.

¹ EÜT L 63, 6.3.2002, lk 1.

9. Euroopa õiguslase koostöö võrgustik

Euroopa õiguslase koostöö võrgustik (EJN) on loonud IT-vahendi „Euroopa õigusatlas”, mis võimaldab teha kindlaks täitva õigusasutuse, kellele EVM tuleks otse saata (http://www.ejn-crimjust.europa.eu/eaw_atlas.aspx). Vahend sisaldab järgmist teavet:

- täitvate õigusasutuste kontaktandmed;
- keel, milles vahistamismäärus tuleks teha;
- vahistamismääruse originaali kättesaamise tähtaeg alates üleantava isiku vahistamisest, kui isik on vahistatud SISI sisestatud hoiatusteate alusel;
- vahistamismääruse teinud asutuse kontaktandmed;
- keskasutuste kontaktandmed ja volitused (nt EVMi vastuvõtmise ja edastamise, pädevatele asutustele abi osutamise, edastamisaotluste, kiireloomuliste juhtude korral).

Euroopa vahistamismäärus on kättesaadav Euroopa õiguslase koostöö võrgustiku veebilehel <http://www.ejn-crimjust.europa.eu>. EVMi atlas annab soovitud teavet, kui otsingusse sisestatakse andmed koha kohta, kuhu EVM edastatakse (riik, piirkond, omavalitsusüksus või sihtnumber). Samuti saab võtta ühendust Euroopa õiguslase koostöö võrgustiku kontaktasutustega.

10. „Fiches Françaises” – suunised igalt liikmesriigilt

Praegu on võimalik saada taustteavet EVMi kohta, näiteks liikmesriikide avaldused raamotsuse kohaldamisala kohta, teave kohtumenetluste kohta ja muud praktilised üksikasjad (nn „Fiches Françaises”) ning EVMi vormid kõikides ELi ametlikes keeltes ja siseriiklikud õigusaktid, järgmistel veebisaitidel:

EJNi veebisait – document Database

- <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/documents.aspx> (login: rje; password: dgsi)
(Valige ”Document by category” väljalt rippmenüüst „EAW notifications” või „EAW reports and documents”.)

Nõukogu peasekretariaadi veebisait

- http://www.consilium.europa.eu/cms3_Applications/applications/PolJu/details.asp?lang=EN&cmsid=545&id=66

Üldine info Euroopa Komisjoni veebisaidil

- http://ec.europa.eu/justice_home/fsj/criminal/extradition/fsj_criminal_extradition_en.htm

11. Euroopa Liidu ning Norra ja Islandi vaheline leping

28. juunil 2006 sõlmiti Norra ja Islandi ning Euroopa Liidu vahel üleandmisleping. Lepinguga laiendatakse üleandmise mehhanismi mõningate muudatustega Norra ja Islandi suhtes. Leping ei ole veel jõustunud.

12. Asjakohased Euroopa Ühenduste Kohtu otsused

Kaks Euroopa Kohtu otsust, mis võivad olla liikmesriikide õigusasutustele huvipakkuvad, nimelt otsus kohtuasjas Pupino (C-105/03) ja kohtuasjas Advocaten voor de Wereld (C-303/05), on esitatud VI lisas.

13. Teatavate kõrgema instantsi kohtute otsused (kokkuvõtlikult)

Teatavate liikmesriikide kõrgemate instantsi kohtute otsuste kokkuvõtted on esitatud VII lisas.

14. Viited veebilehtedele, kus võib leida EVMi kohta lisateavet

Lisateavet Euroopa vahistamismääruse raamotsuse kohaldamise ja seonduva kohtupraktika kohta võib leida järgmistelt veebisaitidelt:

- <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/>
Euroopa õigusalase koostöö võrgustiku veebisait

- http://www.ejn-crimjust.europa.eu/eaw_atlas.aspx
EVMi atlas EJNi veebisaidil
- <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/european-arrest-warrant.aspx>
EJNi veebisaidil kättesaadav teave EVMi kohta

15. EVMi vormi täitmise näidis

III lisas esitatakse EVMi näidis eesmärgiga anda juhiseid EVMi vormi täitmiseks. Näidis on jagatud kahte kategooriasse, käsitledes vastavalt juhte, mil EVM on tehtud kriminaalkorras kohtu alla andmise / uurimise (kohtueelne menetlus) läbiviimise eesmärgil, ja juhte, mil EVM on tehtud kohtuotsuse täitmiseks või kui tegemist on tagaseljaotsusega.

I LISA

Nõukogu raamotsus, 13. juuni 2002,

Euroopa vahistamismääruse ja liikmesriikidevahelise üleandmiskorra kohta (2002/584/JSK)¹

EUROOPA LIIDU NÕUKOGU,

võttes arvesse Euroopa Liidu lepingut, eriti selle artikli 31 punkte a ja b ning artikli 34 lõike 2 punkti b,

võttes arvesse komisjoni ettepanekut,

võttes arvesse Euroopa Parlamendi arvamust

ning arvestades järgmist:

- (1) Vastavalt 15. ja 16. oktoobril 1999 Tampere kogunenud Euroopa Ülemkogu otsusele ning eelkõige selle punktile 35 tuleks kaotada liikmesriikidevaheline formaalne väljaandmismenetlus nende isikute suhtes, kes hoiavad kõrvale karistuse kandmise eest pärast lõplikku süüdimõistmist, ning väljaandmismenetlust tuleks kiirendada nende isikute suhtes, keda kahtlustatakse süüteo toimepanemises.
- (2) Tampere Euroopa Ülemkogu otsuse punktis 37 kavandatud ja nõukogu poolt 30. novembril 2000 vastu võetud kriminaalasjades tehtud otsuste vastastikuse tunnustamise põhimõtte rakendusmeetmete programmis käsitletakse vahistamismääruste vastastikust täitmist.
- (3) Kõik või mõned liikmesriigid on paljude väljaandmist käsitlevate konventsioonide osalisriigid, sealhulgas 13. detsembri 1957. aasta väljaandmise Euroopa konventsioon ja 27. jaanuari 1977. aasta terrorismi tõkestamise Euroopa konventsioon. Väljaandmist käsitlevad seadused Põhjamaades on identse sõnastusega.

¹ EÜT L 190, 18.7.2002, lk 1.

- (4) Lisaks sellele on liikmesriigid sõlminud järgmised kolm konventsiooni, mis käsitlevad ainult või osaliselt väljaandmist ning mis on liidu *acquis* osa: 14. juuni 1985. aasta Schengeni lepingu (kontrolli järkjärgulise kaotamise kohta ühispiiridel) 19. juuni 1990. aasta rakendamise konventsioon (käsitleb nende liikmesriikide vahelisi suhteid, kes on selle konventsiooni osalisriigid), 10. märtsi 1995. aasta konventsioon Euroopa Liidu liikmesriikide vahelise väljaandmise lihtsustatud menetluse kohta ja 27. septembril 1996. aasta Euroopa Liidu liikmesriikide vaheline väljaandmise konventsioon.
- (5) Tulenevalt eesmärgist kujundada Euroopa Liit vabadusel, turvalisusel ja õigusel rajanevaks alaks tuleks kaotada liikmesriikidevaheline väljaandmine ja asendada see õigusasutustevahelise üleandmissüsteemiga. Lisaks sellele võimaldab süüdimõistetute kriminaalkaristuste täitmiseks või kahtlustatavatele süüdistuse esitamiseks uue lihtsustatud üleandmissüsteemi sisseviimine kõrvaldada keerukuse ja võimalikud viivitused, mis on omased praegusele väljaandmiskorrale. Tavapärased koostöösuhted, mis on siiani domineerinud liikmesriikide vahel, tuleks asendada kriminaalasjades tehtud otsuste vaba liikumisega, mis hõlmaks nii kohtuotsuse eelseid kui lõplikke otsuseid vabadusel, turvalisusel ning õigusel rajaneva ala raamistikus.
- (6) Käesolevas raamotsuses sätestatud Euroopa vahistamismäärus on esimene kindel meede kriminaalõiguse valdkonnas, millega kohaldatakse vastastikuse tunnustamise põhimõtet, mida Euroopa Ülemkogu nimetas õiguslase koostöö nurgakiviks.
- (7) 13. detsembri 1957. aasta väljaandmise Euroopa konventsioonile rajatud mitmepoolse väljaandmissüsteemi asendamise eesmärki ei suuda seoses selle ulatuse ja toimega ühepoolsetelt tegutsevad liikmesriigid piisavalt saavutada ning seda saab paremini saavutada liidu tasandil, võib nõukogu võtta meetmeid vastavalt subsidiaarsuse põhimõttele, millele on osutatud Euroopa Liidu lepingu artiklis 2 ja Euroopa Ühenduse asutamislepingu artiklis 5. Viimati nimetatud artiklis sätestatud proportsionaalsuse põhimõtte kohaselt ei lähe käesolev raamotsus kaugemale sellest, mis on vajalik nimetatud eesmärgi saavutamiseks.
- (8) Euroopa vahistamismääruse täitmise kohta tehtud otsuseid tuleb piisavalt kontrollida, mis tähendab, et selle liikmesriigi õigusasutus, kus tagaotsitav on vahistatud, peab tegema otsuse tema üleandmise kohta.
- (9) Keskasutuste roll Euroopa vahistamismääruse täitmisel peab piirduma praktilise ja haldusabiga.

- (10) Euroopa vahistamismääruse toimimine põhineb suurel liikmesriikidevahelisel usaldusel. Selle kohaldamise võib peatada ainult siis, kui üks liikmesriik on raskelt ja jätkuvalt rikkunud Euroopa Liidu lepingu artikli 6 lõikes 1 sätestatud põhimõtteid ja kui rikkumise on nimetatud lepingu artikli 7 lõike 1 alusel kindlaks teinud nõukogu ja sellel on artikli 7 lõikes 2 sätestatud tagajärjed.
- (11) Liikmesriikidevahelistes suhetes peaks Euroopa vahistamismäärus asendama kõik eelmised juriidilised dokumendid, sealhulgas Schengeni lepingut rakendava konventsiooni III jaotise väljaandmist käsitlevad sätted.
- (12) Käesolev raamotsus austab põhiõigusi ja järgib põhimõtteid, mida tunnustatakse Euroopa Liidu lepingu artiklis 6 ja mis on kajastatud Euroopa Liidu põhiõiguste hartas, eelkõige selle VI peatükis. Käesolevat raamotsust ei tõlgendata keeluna ära öelda isiku üleandmisest, kelle suhtes on tehtud Euroopa vahistamismäärus, kui on objektiivselt alust arvata, et nimetatud vahistamismäärus on tehtud isiku kohtu alla andmiseks või karistamiseks kõnealuse isiku soo, rassi, usu, etnilise kuuluvuse, kodakondsuse, keele, poliitiliste vaadete või seksuaalse sättumuse alusel või et see kahjustaks selle isiku olukorda mis tahes eeltoodud põhjusel.
- Käesoleva raamotsusega ei takistata liikmesriigil kohaldamast oma põhiseaduse norme seoses õiglase menetluse, ühinemisvabaduse, ajakirjandusvabaduse ja sõnavabadusega muudes meediakanalites.
- (13) Ühtki isikut ei tohi tagasi saata, välja saata ega välja anda riigile, kus on suur oht, et see isik võidakse surma mõista, teda võidakse piinata või kohelda või karistada muul ebainimlikul või alandaval moel.
- (14) Kõik liikmesriigid on ratifitseerinud Euroopa Nõukogu 28. jaanuari 1981. aasta isikuandmete automatiseeritud töötlemisel isiku kaitse konventsiooni, tuleks käesoleva raamotsuse rakendamisega seoses töödeldavaid isikuandmeid kaitsta vastavalt nimetatud konventsiooni põhimõtetele,

ON VASTU VÕTNUD KÄESOLEVA RAAMOTSUSE:

1. PEATÜKK ÜLDPÕHIMÕTTED

Artikkel 1

Euroopa vahistamismääruse määratlus ja selle täitmise kohustus

1. Euroopa vahistamismäärus on liikmesriigi väljaantud kohtuotsus, et teine liikmesriik võtaks tagaotsitava vahi alla ja annaks ta üle kriminaalmenetluse raames kohtu alla andmise või vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetme täitmiseks.
2. Liikmesriigid täidavad mis tahes Euroopa vahistamismääruse vastastikuse tunnustamise põhimõtte alusel ja vastavalt käesoleva raamotsuse sätetele.
3. Käesolev raamotsus ei ole mõjuta kohustust austada põhiõigusi ja õiguse üldpõhimõtteid, mis on kirja pandud Euroopa Liidu lepingu artiklis 6.

Artikkel 2

Euroopa vahistamismääruse rakendusala

1. Euroopa vahistamismääruse võib teha tegude eest, mida vahistamismääruse teinud liikmesriigis karistatakse vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetmega, mille maksimaalne pikkus on vähemalt 12 kuud, või kui karistuse või vabadust piirava julgeolekumeetme kohta on otsus tehtud, peab see olema vähemalt nelja kuu pikkune.
2. Käesoleva raamotsuse alusel ja teo topeltkaristatavust kontrollimata toimub Euroopa vahistamismääruse alusel üleandmine järgmiste kuritegude puhul, nagu need on vahistamismääruse teinud liikmesriigi õigusaktides määratletud ja kui need on vahistamismääruse teinud liikmesriigis karistatavad vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetmega, mille maksimaalne pikkus on vähemalt kolm aastat:
 - kuritegelikus ühenduses osalemine,
 - terrorism,
 - inimkaubandus,
 - laste seksuaalne ekspluateerimine ja lapsporno,
 - narkootiliste ja psühhotroopsete ainete salakaubavedu,
 - ebaseaduslik relva-, laskemoona- ja lõhkeainetega kauplemine,
 - korruptsioon,

- pettus, sealhulgas pettus, mis kahjustab Euroopa ühenduste finantshuve
- 26. juuli 1995. aasta Euroopa ühenduste finantshuvide kaitse konventsiooni tähenduses,
- kuritegelikul teel saadud tulu rahapesu,
- raha võltsimine, sealhulgas eurode võltsimine,
- arvutikuriteod,
- keskkonnakuriteod, sealhulgas eriti ohustatud looma- ja taimeliikide ning taimesortide salakaubavedu,
- kaasa aitamine ebaseaduslikule piiri ületamisele ja elamisele,
- tahtlik tapmine, raske kehavigastuse tekitamine,
- ebaseaduslik kauplemine inimorganite ja -kudedega,
- inimrööv, ebaseaduslik vabadusevõtmine ja pantvangi võtmine,
- rassism ja ksenofoobia,
- organiseeritud või relvastatud röövimine,
- kultuuriväärtuste, sealhulgas antiik- ja kunstiesemete salakaubavedu,
- kelmus,
- väljapressimine ja rahaväljapressimine,
- toodete võltsimine ja piraatkoopiate valmistamine,
- haldusdokumentide võltsimine ja nendega kaubitsemine,
- maksevahendi võltsimine,
- ebaseaduslik kauplemine hormoonpreparaatide ja muude kasvukiirendajatega,
- tuumamaterjalide ja radioaktiivsete ainete salakaubavedu,
- varastatud sõidukitega kauplemine,
- vägistamine,
- süütamine,
- Rahvusvahelise Kriminaalkohtu alluvusse kuuluvad kuriteod,
- õhusõiduki või laeva kaaperdamine,
- sabotaaž.

3. Tegutsedes ühehäälselt ja olles konsulteerinud Euroopa Parlamendiga Euroopa Liidu lepingu artikli 39 lõikes 1 sätestatud tingimustel, võib nõukogu alati otsustada lisada lõikes 2 sisalduvale nimekirjale muid süüteokategooriaid. Nõukogu tutvub põhjalikult artikli 34 lõike 3 alusel komisjoni esitatud aruandega ja otsustab, kas nimekirja tuleks täiendada või muuta.

4. Muude süütegude puhul, mida ei ole nimetatud lõikes 2, võib üleandmise suhtes kohaldada tingimust, et teod, mille suhtes on tehtud Euroopa vahistamismäärus, on vahistamismäärust täitva liikmesriigi õigusaktide alusel süüteod selle koosseisu tunnustest või kirjeldusviisist olenemata.

Artikkel 3

Euroopa vahistamismääruse täitmata jätmise kohustuslikud alused

Vahistamismäärust täitva liikmesriigi õigusasutus (edaspidi "vahistamismäärust täitev õigusasutus") kohustub keelduma Euroopa vahistamismääruse täitmisest järgmistel juhtudel:

1. kui vahistamismääruse aluseks oleva süüteo puhul on vahistamismäärust täitvas liikmesriigis antud amnestia ning kui see riik oli pädev uurima süütegu siseriikliku kriminaalõiguse alusel;
2. kui vahistamismäärust täitev õigusasutus teab, et tagaotsitava suhtes on samade tegude eest teises liikmesriigis langetatud lõplik kohtuotsus ning kui sellega on määratud karistus, on see karistus kantud või on see sel ajal kandmisel või ei saa seda enam karistuse määranud liikmesriigi õiguse alusel täita;
3. kui isikut, kelle suhtes Euroopa vahistamismäärus on tehtud, ei saa seoses tema vanusega võtta vahistamismääruse teinud riigi õiguse alusel kriminaalvastutusele vahistamismääruse aluseks olevate tegude eest.

Artikkel 4

Euroopa vahistamismääruse täitamata jätmise vabatahtlikud alused

Vahistamismäärust täitev õigusasutus võib keelduda Euroopa vahistamismääruse täitmisest, kui:

1. artikli 2 lõikes 4 osutatud juhul ei kujuta Euroopa vahistamismääruse aluseks olev tegu vahistamismäärust täitva liikmesriigi õiguse alusel süütegu; kuid seoses maksude, tolli ja valuutatehingutega ei keelduta Euroopa vahistamismääruse täitmisest põhjusel, et vahistamismäärust täitva liikmesriigi seadustes ei ole kehtestatud samasuguseid makse või neis puuduvad samasugused maksude, tolli ja valuutatehingute eeskirjad nagu vahistamismääruse teinud liikmesriigi seadustes;
2. kui isik, kelle suhtes kohaldatakse Euroopa vahistamismäärust, on võetud vahistamismäärust täitvas liikmesriigis vastutusele sama teo eest, millel Euroopa vahistamismäärus põhineb;

3. kui vahistamismäärust täitva liikmesriigi õigusasutused on otsustanud Euroopa vahistamismääruse aluseks oleva süüteo eest vastutusele mitte võtta või menetlus lõpetada või kui tagaotsitava suhtes on liikmesriigis seoses samade tegudega langetatud lõplik kohtuotsus, mis ei võimalda menetlust jätkata;
4. kui vahistamismäärust täitva liikmesriigi õiguse alusel ei või tagaotsitavat kohtu alla anda või karistada aegumise tõttu ning kui teod kuuluvad selle liikmesriigi jurisdiktsiooni alla tema kriminaalõiguse alusel;
5. kui vahistamismäärust täitev õigusasutus teab, et tagaotsitava suhtes on samade tegude eest kolmandas riigis tehtud lõplik kohtuotsus ning kui sellega on määratud karistus, on see kantud või täitmisel või ei saa seda enam karistuse määranud riigi õiguse alusel täita;
6. kui Euroopa vahistamismäärus on tehtud vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetme täitmiseks ja tagaotsitav viibib vahistamismäärust täitvas liikmesriigis või on selle kodanik või omab seal elukohta ning see riik kohustub karistuse või vabadust piirava julgeolekumeetme täitma vastavalt oma siseriiklikule õigusele;
7. kui Euroopa vahistamismäärus on seotud süütegudega, mis:
 - a) loetakse vahistamismäärust täitva liikmesriigi õiguse alusel täielikult või osaliselt toime panduks vahistamismäärust täitva liikmesriigi territooriumil või kohas, mida sellena käsitletakse; või
 - b) on toime pandud väljaspool vahistamismääruse teinud liikmesriigi territooriumi ning vahistamismäärust täitva liikmesriigi õigus ei võimalda kohtu alla anda samade süütegude eest, kui need on toime pandud väljaspool tema territooriumi.

Artikkel 5

Vahistamismääruse teinud liikmesriigis teatavatel juhtudel antavad tagatised

Euroopa vahistamismääruse täitmise suhtes täitva õigusasutuse poolt võib vahistamismäärust täitva liikmesriigi õiguse alusel kohaldada järgmisi tingimusi:

1. kui Euroopa vahistamismäärus on tehtud karistuse või vabadust piirava julgeolekumeetme täitmiseks, mis on määratud tagaseljaotsusega ja asjaomasele isikule ei ole teatatud isiklikult ega teda muul viisil teavitatud, millal ja kus toimub istung, mille tulemusel tehti tagaseljaotsus, võib üleandmise suhtes kohaldada tingimust, et vahistamismääruse teinud õigusasutus annab piisava tagatise, et isikul, kelle suhtes kohaldatakse Euroopa vahistamismäärust, on võimalus esitada taotlus asja uueks läbivaatamiseks vahistamismääruse teinud liikmesriigis ning olla otsuse tegemise juures;
2. kui Euroopa vahistamismääruse aluseks oleva süüteo eest saab karistada eluaegse vabadusekaotusega või eluaegse vabadust piirava julgeolekumeetmega, võib nimetatud vahistamismääruse suhtes kohaldada tingimust, et vahistamismääruse teinud liikmesriigi õigussüsteemis oleks sätestatud määratud karistuse või meetme läbivaatamine taotluse esitamise korral või hiljemalt 20 aasta möödumisel või armuandmismeetmed, mida saab isiku suhtes kohaldada vahistamismääruse teinud liikmesriigi õiguse või tavade alusel, mille eesmärk on kõnealuse karistuse või meetme täitmata jätmine;
3. kui isik, kelle suhtes on tehtud Euroopa vahistamismäärus kohtu alla andmiseks, on vahistamismäärust täitva liikmesriigi kodanik või omab seal elukohta, võib üleandmise suhtes kohaldada tingimust, et see isik tuuakse pärast ülekuulamist vahistamismäärust täitvasse liikmesriiki tagasi, et ta saaks seal kanda vabadusekaotust või täita vabadust piiravat julgeolekumeedet, mis on talle määratud vahistamismääruse teinud liikmesriigis.

Artikkel 6

Pädevate õigusasutuste määramine

1. Vahistamismääruse teinud õigusasutus on vahistamismääruse teinud liikmesriigi õigusasutus, mis on pädev tegema Euroopa vahistamismäärust selle riigi õiguse alusel.
2. Vahistamismäärust täitev õigusasutus on vahistamismäärust täitva liikmesriigi õigusasutus, mis on pädev Euroopa vahistamismäärust täitma selle riigi õiguse alusel.
3. Iga liikmesriik teatab nõukogu peasekretariaadile, milline on tema õiguse alusel pädev õigusasutus.

Artikkel 7

Tuginemine keskasutusele

1. Iga liikmesriik võib määrata pädevaid õigusasutusi abistama keskasutuse või mitu keskasutust, kui see on tema õigussüsteemis nii sätestatud.
2. Liikmesriik võib, kui see osutub vajalikuks tulenevalt tema kohtusüsteemi korraldusest, panna oma keskasutuse(d) vastutama Euroopa vahistamismääruste edastamise ja vastuvõtmise haldamise ning kogu muu ametliku kirjavahetuse eest, mis on nendega seotud.
Liikmesriik, kes soovib kasutada käesolevas artiklis osutatud võimalusi, edastab nõukogu peasekretariaadile teabe, mis on seotud määratud keskasutuse või keskasutustega. Need andmed on vahistamismääruse teinud liikmesriigi kõigile asutustele siduvad.

Artikkel 8

Euroopa vahistamismääruse sisu ja vorm

1. Euroopa vahistamismäärus sisaldab järgmist teavet, mis on esitatud vastavalt lisas toodud vormile:
 - a) tagaotsitava isikuandmed ja kodakondsus;
 - b) vahistamismääruse teinud õigusasutuse nimi, aadress, telefoni- ja faksinumber ning elektronposti aadress;
 - c) tõendid täidetava kohtuotsuse, vahistamismääruse või mis tahes muu sama mõjuga täidetava kohtuotsuse kohta, mis kuulub artiklite 1 ja 2 rakendusalas;
 - d) süüteo olemus ja õiguslik kvalifikatsioon, eelkõige seoses artikliga 2;
 - e) süüteo toimepaneku tehiolede kirjeldus, sealhulgas aeg, koht ja tagaotsitava isiku kuriteos osalemise laad;
 - f) lõpliku kohtuotsuse olemasolu korral määratud karistus või kuriteo eest ettenähtud karistumäär vahistamismääruse teinud liikmesriigi õiguse alusel;
 - g) võimaluse korral muud süüteo tagajärjed.
2. Euroopa vahistamismäärus tuleb tõlkida vahistamismäärust täitva liikmesriigi ametlikku keelde või ühte tema ametlikest keeltest. Mis tahes liikmesriik võib käesoleva raamotsuse vastuvõtmisel või hiljem kinnitada deklaratsioonis, mis antakse hoiule nõukogu peasekretariaati, et ta aktsepteerib tõlget ühte või mitmesse Euroopa ühenduste institutsioonide ametlikest keeltest.

Artikkel 9

Euroopa vahistamismääruse edastamine

1. Kui tagaotsitava asukoht on teada, võib vahistamismääruse teinud õigusasutus edastada Euroopa vahistamismääruse otse täitvale õigusasutusele.
2. Vahistamismääruse teinud õigusasutus võib igal ajal otsustada teha tagaotsitava kohta märke Schengeni infosüsteemi (SIS).
3. Märke tehakse vastavalt 19. juuni 1990. aasta konventsiooni (millega rakendatakse 14. juuni 1985. aasta Schengeni lepingut kontrolli järgjärgulise kaotamise kohta ühispiiridel) sätetele. Märke Schengeni infosüsteemis on võrdväärne Euroopa vahistamismäärusega koos artikli 8 lõikes 1 osutatud teabega.
Üleminekuperioodil ehk seni, kuni SISi kaudu saab edastada kogu artiklis 8 ettenähtud teabe, on märke samaväärne Euroopa vahistamismäärusega kuni vahistamismäärust täitev õigusasutus on vahistamismääruse originaali asjakohaselt kätte saanud.

Artikkel 10

Euroopa vahistamismääruse edastamise üksikasjalik kord

1. Kui vahistamismääruse teinud õigusasutus ei tea, milline on pädev vahistamismäärust täitev õigusasutus, teeb ta vajaliku järelepärimise, et saada teavet vahistamismäärust täitva liikmesriigi käest, sealhulgas ka Euroopa kohtute võrgu kontaktpunktide kaudu.
2. Kui vahistamismääruse teinud õigusasutus soovib, võib edastamine toimuda Euroopa kohtute võrgu turvalise telekommunikatsioonisüsteemi kaudu.
3. Kui SISi teenuseid ei ole võimalik kasutada, võib vahistamismääruse teinud õigusasutus paluda Euroopa vahistamismäärus edastada Interpolil.
4. Vahistamismääruse teinud õigusasutus võib edastada Euroopa vahistamismääruse mis tahes turvaliste vahendite abil, mille puhul on võimalik esitada kirjalik tõend selle kohta, et vahistamismääruse täitval liikmesriigil on võimalik kontrollida määruse autentsust.
5. Kõik raskused, mis on seotud Euroopa vahistamismääruse täitmiseks vajalike mis tahes dokumentide edastamise või autentsusega, lahendatakse asjaomaste õigusasutuste otsekontaktide teel või, kui see on kohane, liikmesriikide keskasutuste kaasamisega.

6. Kui Euroopa vahistamismääruse saab asutus, kes ei ole pädev sellega tegelema, saadab ta Euroopa vahistamismääruse automaatselt edasi oma liikmesriigi pädevale asutusele ja teatab sellest kohaselt ka vahistamismääruse teinud õigusasutusele.

Artikkel 11

Tagaotsitava õigused

1. Kui tagaotsitav vahistatakse, teatab vahistamismäärust täitev pädev õigusasutus vastavalt oma siseriiklikule õigusele sellele isikule Euroopa vahistamismäärusest ja selle sisust ning ka võimalusest nõustuda enda üleandmisega vahistamismääruse teinud õigusasutusele.
2. Tagaotsitaval, kes on vahistatud Euroopa vahistamismääruse alusel, on õigus õigusnõustaja ja tõlgi abile vastavalt vahistamismäärust täitva liikmesriigi siseriiklikule õigusele.

Artikkel 12

Isiku vahi all pidamine

Kui isik võetakse vahi alla Euroopa vahistamismääruse alusel, teeb vahistamismäärust täitev õigusasutus otsuse, kas tagaotsitav peaks jääma vahi alla vastavalt vahistamismäärust täitva liikmesriigi õigusele. Isiku võib igal ajal vabastada kooskõlas vahistamismäärust täitva liikmesriigi siseriikliku õigusega, eeldusel et nimetatud liikmesriigi pädev asutus võtab kõik meetmed, mida ta peab vajalikuks, et vältida isiku põgenemist.

Artikkel 13

Üleandmisega nõustumine

1. Kui vahistatu väidab, et ta on üleandmisega nõus, peab see nõusolek ja, kui vaja, tema selgesõnaline loobumisotsus õigusest, et tema suhtes kohaldataks artikli 27 lõikes 1 osutatud erikohustuse reeglit, olema antud täitvale õigusasutusele vastavalt vahistamismäärust täitva liikmesriigi siseriiklikule õigusele.
2. Iga liikmesriik peab võtma vajalikke meetmeid selle tagamiseks, et nõusoleku ja, kui vaja, ka lõikes 1 märgitud loobumisotsuse väljaselgitamisel ilmneks selgesti, et asjaomane isik on toiminud vabatahtlikult, olles teadlik kõigist tagajärgedest. Selleks peab tagaotsitaval olema õigus õigusalasele nõustamisele.
3. Lõikes 1 osutatud nõusolek ja loobumisotsus, kui see on asjakohane, tuleb ametlikult dokumenteerida vastavalt vahistamismäärust täitva liikmesriigi siseriiklikus õiguses sätestatud korrale.

4. Nõusolekut ei saa põhimõtteliselt tühistada. Iga liikmesriik võib sätestada, et nõusoleku ja loobumisotsuse, kui see on asjakohane, võib tühistada vastavalt tema siseriikliku õiguse alusel kohaldatavatele eeskirjadele. Artiklis 17 ettenähtud tähtaegade arvestamisel ei võeta sellisel juhul arvesse nõusolekust teatamise ja nõusoleku tühistamise vahelist aega. Liikmesriik, kes soovib seda võimalust kasutada, teatab sellest nõukogu peasekretariaadile, kui see raamotsus vastu võetakse, ning teatab nõusoleku tühistamiskorrast ja selle muudatustest.

Artikkel 14

Tagaotsitava ülekuulamine

Kui vahistatu ei ole nõus oma üleandmisega nagu see on osutatud artiklis 13, on tal õigus, et vahistamismäärust täitev õigusasutus ta üle kuulaks vastavalt vahistamismäärust täitva liikmesriigi õigusele.

Artikkel 15

Üleandmisotsus

1. Vahistamismäärust täitev õigusasutus teeb käesolevas raamotsuses määratletud aja jooksul ja tingimustel otsuse, kas isik tuleb üle anda.
2. Kui vahistamismäärust täitev õigusasutus leiab, et vahistamismääruse teinud liikmesriigi edastatud teabest ei piisa üleandmisotsuse tegemiseks, küsib ta vajalikku lisateavet, eelkõige seoses artiklitega 3–5 ja artikliga 8, mis tuleb kiiresti saata ning võib selle saamiseks kehtestada tähtaja, võttes arvesse vajadust järgida artiklis 17 kehtestatud tähtaegu.
3. Vahistamismääruse teinud õigusasutus võib alati edastada täitvale õigusasutusele mis tahes vajalikku lisateavet.

Artikkel 16

Otsus mitme taotluse korral

1. Kui kaks või enam liikmesriiki on teinud sama isiku kohta Euroopa vahistamismääruse, teeb vahistamismäärust täitev õigusasutus otsuse, milline Euroopa vahistamismäärus täidetakse, võttes asjakohaselt arvesse kõiki asjaolusid ning eriti kuritegude suhtelist raskust ja toimepanemise kohta, Euroopa vahistamismääruste vastavaid kuupäevi ning seda, kas määrus on tehtud kohtu alla andmiseks või vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetme täitmiseks.
2. Lõikes 1 osutatud valiku tegemisel võib vahistamismäärust täitev õigusasutus küsida nõu Eurojustilt.
3. Kui on vastuolu Euroopa vahistamismääruse ja kolmanda riigi esitatud väljaandmistaoitluse vahel, teeb vahistamismäärust täitva liikmesriigi pädev asutus otsuse, kumb on ülimuslik, kas Euroopa vahistamismäärus või väljaandmistaoitus, võttes asjakohaselt arvesse kõiki asjaolusid ning eelkõige neid, millele on osutatud lõikes 1 ja mida on nimetatud kohaldatavas konventsioonis.
4. Käesolev artikkel ei piira liikmesriikide kohustusi, mis tulenevad Rahvusvahelise Kriminaalkohtu statuudist.

Artikkel 17

Euroopa vahistamismääruse täitmisotsuse tähtajad ja kord

1. Euroopa vahistamismäärust menetletakse ja see täidetakse viivitamatult.
2. Juhul kui tagaotsitav nõustub üleandmisega, tuleks lõplik otsus Euroopa vahistamismääruse täitmise kohta teha kümne päeva jooksul pärast nõusoleku andmist.
3. Muudel juhtudel tuleks lõplik otsus Euroopa vahistamismääruse täitmise kohta teha 60 päeva jooksul pärast tagaotsitava vahistamist.
4. Kui erijuhtudel ei ole Euroopa vahistamismäärust võimalik täita lõikes 2 või 3 kehtestatud tähtaja jooksul, teavitab vahistamismäärust täitev õigusasutus sellest viivitamata vahistamismääruse teinud õigusasutusele ja esitab viivituse põhjused. Sel juhul võib seda tähtaega veel 30 päeva võrra pikendada.
5. Vahistamismäärust täitev õigusasutus tagab kuni lõpliku otsuse tegemiseni Euroopa vahistamismääruse osas, et oleksid jätkuvalt täidetud materiaalsed tingimused isiku üleandmiseks.
6. Euroopa vahistamismääruse täitmisest keeldumise korral tuleb esitada põhjused.

7. Kui liikmesriik ei suuda erandlikel asjaoludel järgida käesolevas artiklis sätestatud tähtaegu, teatab ta sellest Eurojustile ja esitab viivituse põhjused. Lisaks sellele teatab liikmesriik, kes on pidevalt kogenud teise liikmesriigi poolseid viivitusi Euroopa vahistamismääruste täitmisel, sellest nõukogule, et hinnata liikmesriikide tasandil käesoleva raamotsuse rakendamist.

Artikkel 18

Olukord enne otsuse tegemist

1. Kui Euroopa vahistamismäärus on tehtud kriminaalkorras kohtu alla andmiseks, peab vahistamismäärust täitev õigusasutus:
 - a) nõustuma, et tagaotsitav tuleb ära kuulata vastavalt artiklile 19;
 - b) või nõustuma tagaotsitava ajutise üleandmisega.
2. Ajutise üleandmise tingimused ja kestus tuleb kindlaks määrata vahistamismääruse teinud ja vahistamismäärust täitva õigusasutuse vastastikusel kokkuleppel.
3. Ajutise üleandmise korral peab isik saama tagasi pöörduda vahistamismäärust täitvasse liikmesriiki, et osaleda üleandmiskorra raames toimuval istungil, mis teda puudutab.

Artikkel 19

Isiku ülekuulamine enne otsuse tegemist

1. Tagaotsitava kuulab üle õigusasutus, keda abistab vastavalt taotluse esitanud kohtu liikmesriigi seadustele abiks määratud isik.
2. Tagaotsitav kuulatakse üle vastavalt vahistamismäärust täitva liikmesriigi seadustele ning tingimustel, milles on vahistamismääruse teinud ja vahistamismäärust täitev õigusasutus omavahel kokku leppinud.
3. Pädev vahistamismäärust täitev õigusasutus võib nimetada tagaotsitava ülekuulamisel osalema teise oma liikmesriigi õigusasutuse, et tagada käesoleva artikli ja ettenähtud tingimuste nõutav kohaldamine.

Artikkel 20

Privileegid ja immunitetid

1. Kui tagaotsitaval on privileeg või immunitet seoses kohtualluvuse või täitmisega vahistamismäärust täitvas liikmesriigis, ei hakka artiklis 17 osutatud tähtajad kulgema enne päeva, mil täitvale õigusasutusele on teatatud, et privileeg või immunitet on ära võetud. Vahistamismäärust täitev liikmesriik tagab, et materiaalsed tingimused tõhusaks üleandmiseks oleksid täidetud, kui isikul enam ei ole privileegi ega immuniteti.
2. Kui privileegi ja immunitedi äravõtmisõigus on vahistamismäärust täitva liikmesriigi asutusel, taotleb vahistamismäärust täitev õigusasutus viivitamata selle õiguse kasutamist. Kui privileegi ja immunitedi äravõtmisõigus on teise riigi asutusel või rahvusvahelisel organisatsioonil, taotleb vahistamismääruse teinud õigusasutus selle õiguse kasutamist.

Artikkel 21

Samaaegsed rahvusvahelised kohustused

Käesolev raamotsus ei piira vahistamismäärust täitva liikmesriigi kohustusi, kui tagaotsitav on kolmandast riigist sellele liikmesriigile välja antud ning kui seda isikut kaitsevad selle kokkuleppe erisätted, mille alusel isik välja anti. Vahistamismäärust täitev liikmesriik võtab kõik vajalikud meetmed ja taotleb viivitamata selle riigi luba, kes tagaotsitava välja andis, et teda oleks võimalik üle anda liikmesriigile, mis Euroopa vahistamismääruse tegi. Artiklis 17 osutatud tähtajad ei hakka kulgema enne erisätete kohaldamise lõppu. Vahistamismäärust täitev õigusasutus tagab, et oleksid jätkuvalt täidetud materiaalsed tingimused tõhusaks üleandmiseks, kuni riik, kes tagaotsitava välja andis, teeb otsuse.

Artikkel 22

Otsusest teatamine

Vahistamismäärust täitev õigusasutus teatab vahistamismääruse teinud õigusasutusele viivitamata Euroopa vahistamismääruse kohta tehtud otsusest.

Artikkel 23

Isiku üleandmise tähtajad

1. Tagaotsitav antakse asjaomaste asutuste kokkulepitud päeval võimalikult kiiresti üle.
2. Ta antakse üle hiljemalt kümne päeva jooksul pärast lõppotsuse tegemist Euroopa vahistamismääruse täitmise kohta.
3. Kui tagaotsitava üleandmist lõikes 2 sätestatud tähtaja jooksul takistavad asjaolud, mis ei sõltu kummaski liikmesriigist, võtavad vahistamismäärust täitev ja vahistamismääruse teinud õigusasutus viivitamata teineteisega ühendust ja lepivad kokku uue üleandmispäeva. Sellisel juhul toimub üleandmine 10 päeva jooksul alates uuest kokkulepitud kuupäevast.
4. Üleandmise võib erandkorras ajutiselt edasi lükata humanitaarsetel põhjustel, näiteks kui on alust arvata, et see ilmselt ohustaks tagaotsitava elu või tervist. Euroopa vahistamismäärus täidetakse, kui nimetatud põhjuseid enam ei ole. Vahistamismäärust täitev õigusasutus teatab sellest viivitamata vahistamismääruse teinud õigusasutusele ja nad lepivad kokku uues üleandmiskuupäevas. Sellisel juhul toimub üleandmine 10 päeva jooksul alates uuest kokkulepitud kuupäevast.
5. Kui lõigetes 2–4 osutatud tähtaegade möödumisel on isik ikka veel vahi all, vabastatakse ta.

Artikkel 24

Edasilükatud või tingimuslik üleandmine

1. Vahistamismäärust täitev õigusasutus võib, olles otsustanud Euroopa vahistamismääruse täita, lükata tagaotsitava üleandmine edasi, et teda saaks vahistamismäärust täitvas liikmesriigis kohtu alla anda teo eest, millele ei ole osutatud Euroopa vahistamismääruses, või kui talle on juba karistus sellise teo eest määratud, et ta saaks karistust kanda selle liikmesriigi territooriumil.
2. Üleandmise edasilükkamise asemel võib vahistamismäärust täitev õigusasutus anda tagaotsitava vahistamismääruse teinud liikmesriigile ajutiselt üle tingimustel, mille vastastikusel kokkuleppel määravad kindlaks vahistamismäärust täitev ja vahistamismääruse teinud õigusasutus. Kokkulepe sõlmitakse kirjalikult ning selle tingimused on vahistamismääruse teinud liikmesriigi kõigile asutustele siduvad.

Artikkel 25

Läbivedu

1. Iga liikmesriik lubab, välja arvatud keeldumisvõimaluse kasutamise korral, kui taotletakse selle liikmesriigi kodaniku või seal elukohta omava isiku läbivedu vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetme täimiseks, viia läbi oma territooriumi vahistatud tagaotsitava, eeldusel et riigile on esitatud järgmine teave:
 - a) tagaotsitava, kelle kohta on tehtud Euroopa vahistamismäärus, isikuandmed ja kodakondsus;
 - b) Euroopa vahistamismääruse olemasolu;
 - c) süüteo olemus ja selle juriidiline kvalifikatsioon;
 - d) süüteo tehioolude kirjeldus, sealhulgas aeg ja koht.Kui isik, kelle kohta on kohtu alla andmise eesmärgil tehtud Euroopa vahistamismäärus, on läbiveoliikmesriigi kodanik või omab seal elukohta, võib läbiveo suhtes kohaldada tingimust, et isik saadetakse pärast ülekuulamist läbiveoliikmesriiki tagasi, et ta saaks seal kanda vahistamismääruse teinud liikmesriigis talle määratud vabadusekaotust või täita vabadust piiravaid julgeolekumeetmeid.
2. Iga liikmesriik määrab asutuse, mis vastutab läbiveotaotluste ja vajalike dokumentide vastuvõtmise ning mis tahes muu ametliku kirjavahetuse eest, mis on seotud läbiveotaotlustega. Liikmesriigid edastavad selle teabe asutuse määramise kohta nõukogu peasekretariaadile.
3. Läbiveotaotluse ja lõikes 1 ettenähtud teabe võib saata lõike 2 alusel määratud asutusele mis tahes vahendite abil, mille puhul on võimalik esitada kirjalik tõend. Läbiveoliikmesriik teeb oma otsuse teatavaks samal moel.
4. Käesolevat raamotsust ei kohaldata lennugraafiku kohaste vahemaandumisteta õhustranspordi puhul. Kuid kui toimub lennugraafiku väline maandumine, esitab vahistamismääruse teinud liikmesriik lõike 2 kohaselt määratud asutusele lõikes 1 sätestatud teabe.
5. Käesolevat artiklit kohaldatakse mutatis mutandis läbiveo korral, mis puudutab kolmandast riigist liikmesriigile väljaantavat isikut. Eelkõige loetakse, et väljend "väljaandmistaoitus" asendab väljendi "Euroopa vahistamismäärus".

Artikkel 26

Vahistamismäärust täitvas liikmesriigis vahi all peetud aja mahaarvestamine

1. Vahistamismääruse teinud liikmesriik arvab määratud vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetme tulemusel vahistamismääruse teinud liikmesriigis kantava karistuse kogupikkusest maha vahi all pidamise kogu kestuse, mis tulenes Euroopa vahistamismääruse täitmisest.
2. Selleks edastab vahistamismäärust täitev õigusasutus või artikli 7 alusel määratud keskasutus vahistamismääruse teinud õigusasutusele üleandmise ajal kogu teabe, mis puudutab Euroopa vahistamismääruse alusel tagaotsitava vahi all pidamise pikkust.

Artikkel 27

Kohtu alla andmise võimalused muude süütegude eest

1. Iga liikmesriik võib teatada nõukogu peasekretariaadile, et tema suhetes teiste liikmesriikidega, kes on esitanud samasuguse teatise, eeldatakse nõusolekut seoses vastutusele võtmise, karistuse määramise või vahistamisega süüteo eest, mis on toime pandud enne üleandmist ja mis on muu süütegu kui see, mille eest ta üle anti, kui vahistamismäärust täitev õigusasutus ei osuta konkreetse juhtumi puhul teisiti oma üleandmisotsuses.
2. Välja arvatud lõigetes 1 ja 3 osutatud juhtudel, ei tohi üleantavat kohtu alla anda, määrata talle karistust või muul viisil võtta talt vabadus süüteo eest, mis on toime pandud enne üleandmist ja mis on muu süütegu kui see, mille eest ta üle anti.
3. Lõiget 2 ei kohaldata järgmistel juhtudel:
 - a) isikul on olnud võimalus lahkuda selle liikmesriigi territooriumilt, kellele ta üle anti, ja ta ei ole seda teinud 45 päeva jooksul pärast tema lõplikku vabastamist või ta on sellele territooriumile pärast lahkumist tagasi pöördunud;
 - b) süüteo eest ei saa karistada vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetmega;
 - c) kriminaalmenetlus ei anna alust isikuvabadust piirava meetme kohaldamiseks;
 - d) isiku suhtes kohaldatakse muud kui vabadusekaotust hõlmavat karistust või meedet, sh rahatrahvi või seda asendavat meedet, isegi kui karistuse või meetmega võib kaasneda isikuvabaduse piiramine;

- e) isik on nõustunud üleandmisega ning samaaegselt loobunud erikohustuse reegli kasutamisest vastavalt artiklile 13;
 - f) isik on üleandmise järgselt sõnaselgelt loobunud erikohustuse reegli kasutamisest seoses konkreetsete süütegudega, mis on toime pandud enne üleandmist. Loobumisotsus esitatakse vahistamismääruse teinud liikmesriigi pädevatele õigusasutustele ning see dokumenteeritakse vastavalt selle riigi siseriiklikule õigusele. Loobumisotsus koostatakse nii, et on selge, et isik on teinud selle vabatahtlikult ning on täielikult teadlik tagajärgedest. Selleks peab isikul olema õigus õiguslasele nõustamisele;
 - g) isiku üleandnud täitev õigusasutus annab oma nõusoleku vastavalt lõikele 4.
4. Nõustumistaotlus koos artikli 8 lõikes 1 osutatud teabe ja artikli 8 lõikes 2 osutatud tõlkega esitatakse täitvale õigusasutusele. Nõusolek antakse, kui nõusoleku taotlemise aluseks oleva süüteo suhtes on kohaldatav üleandmine vastavalt käesoleva raamotsuse sätetele. Nõusolekut ei anta artiklis 3 nimetatud alustel ning muudel juhtudel võib keelduda ainult artiklis 4 osutatud alustel. Otsus tehakse hiljemalt 30 päeva jooksul pärast taotluse saamist. Artiklis 5 osutatud olukordades peab vahistamismääruse teinud liikmesriik andma selles artiklis sätestatud tagatised.

Artikkel 28

Üleandmine või sellele järgnev väljaandmine

1. Iga liikmesriik võib teatada nõukogu peasekretariaadile, et tema suhetes teiste liikmesriikidega, kes on esitanud samasuguse teatise, loetakse nõusolek antuks Euroopa vahistamismääruse alusel isiku üleandmiseks liikmesriigile, kes ei ole vahistamismäärust täitev liikmesriik, süüteo eest, mis on toime pandud enne üleandmist, kui vahistamismäärust täitev õigusasutus ei osuta konkreetsel juhul teisiti oma üleandmisotsuses.
2. Igal juhul võib isiku, kes on Euroopa vahistamismääruse alusel üle antud vahistamismääruse teinud liikmesriigile, anda Euroopa vahistamismääruse alusel, mis on tehtud seoses enne üleandmist toime pandud süüteoga, vahistamismäärust täitva liikmesriigi nõusolekuta üle muule liikmesriigile kui vahistamismäärust täitev liikmesriik, järgmistel juhtudel:

- a) kui tagaotsitaval on olnud võimalus lahkuda selle liikmesriigi territooriumilt, kellele ta üle anti, ja ta ei ole seda teinud 45 päeva jooksul pärast tema lõplikku vabastamist või ta on sellele territooriumile pärast lahkumist tagasi pöördunud;
 - b) kui tagaotsitav nõustub oma üleandmisega Euroopa vahistamismääruse alusel liikmesriigile, kes ei ole vahistamismäärust täitev liikmesriik. Nõusolek esitatakse vahistamismääruse teinud liikmesriigi pädevatele õigusasutustele ning see dokumenteeritakse vastavalt selle riigi siseriiklikule õigusele. See koostatakse nii, et on selge, et asjaomane isik on teinud selle vabatahtlikult ning on täielikult teadlik tagajärgedest. Selleks peab tagaotsitaval olema õigus õiguslasele nõustamisele;
 - c) kui tagaotsitava suhtes ei kohaldata erikohustuse reeglit kooskõlas artikli 27 lõike 3 punktide a, e, f ja g.
3. Vahistamismäärust täitev õigusasutus nõustub üleandmisega teisele liikmesriigile järgmiste eeskirjade kohaselt:
- a) nõustumistaotlus koos artikli 8 lõikes 1 osutatud teabe ja artikli 8 lõikes 2 osutatud tõlkega esitatakse vastavalt artiklile 9;
 - b) nõusolek antakse, kui nõusoleku taotlemise aluseks oleva süüteo suhtes on kohaldatav üleandmine vastavalt käesoleva raamotsuse sätetele;
 - c) otsus tehakse hiljemalt 30 päeva jooksul pärast taotluse kättesaamist;
 - d) nõusolekut ei anta artiklis 3 nimetatud alustel ning muudel juhtudel võib keelduda ainult artiklis 4 osutatud alustel. Artiklis 5 osutatud olukordades peab vahistamismääruse teinud liikmesriik andma selles artiklis sätestatud tagatised.
4. Olenemata lõike 1 sätetest ei anta isikut, kes on Euroopa vahistamismääruse alusel üle antud, välja kolmandale riigile isiku üleandnud liikmesriigi pädeva asutuse nõusolekuta. Nõusolek antakse kooskõlas konventsioonidega, milles see liikmesriik on osalisriik, ja siseriikliku õigusega.

Artikkel 29

Vara üleandmine

1. Vahistamismäärust täitev õigusasutus arestib ja annab vahistamismääruse teinud õigusasutuse taotlusel või omal algatusel ning vastavalt oma siseriiklikule õigusele üle vara:
- a) mida vajatakse asitõendina või
 - b) mille tagaotsitav on süüteo tulemusel omandanud.

2. Lõikes 1 osutatud vara antakse üle isegi siis, kui Euroopa vahistamismäärust ei saa täita seoses tagaotsitava surma või põgenemisega.
3. Kui lõikes 1 osutatud vara kuulub vahistamismäärust täitva liikmesriigi territooriumil arestimisele või konfiskeerimisele, võib see liikmesriik, kui vara on vaja seoses käimasoleva kriminaalmenetlusega, võtta selle ajutiselt hoiule või anda üle vahistamismääruse teinud liikmesriigile, tingimusel et vara tagastatakse.
4. Säilivad kõik õigused, mida vahistamismäärust täitev liikmesriik või kolmandad isikud võivad olla lõikes 1 osutatud vara suhtes omandanud. Kui sellised õigused on olemas, tagastab vahistamismääruse teinud liikmesriik vara tasuta vahistamismäärust täitvale liikmesriigile kohe pärast kriminaalmenetluse lõppu.

Artikkel 30

Kulud

1. Vahistamismäärust täitva liikmesriigi territooriumil tehtud Euroopa vahistamismääruse täitmise seotud kulud kannab see liikmesriik.
2. Kõik muud kulud kannab vahistamismääruse teinud liikmesriik.

4. PEATÜKK ÜLD- JA LÕPPSÄTTED

Artikkel 31

Seosed muude juriidiliste dokumentidega

1. Alates 1. jaanuarist 2004 asendab käesolev raamotsus liikmesriikidevahelistes suhetes väljaandmise valdkonnas kohaldatavate konventsioonide järgmised sätted, piiramata nende kohaldamist liikmesriikide ja kolmandate riikide vahel:
 - a) 13. detsembri 1957. aasta väljaandmise Euroopa konventsioon, selle 15. oktoobri 1975. aasta lisaprotokoll, selle 17. märtsi 1978. aasta teine lisaprotokoll ning 27. jaanuari 1977. aasta terrorismi tõkestamise Euroopa konventsiooni väljaandmist puudutavad sätted;
 - b) Euroopa ühenduste 12 liikmesriigi vaheline 26. mai 1989. aasta kokkulepe väljaandmistaotluste edastamisviiside lihtsustamise ja ajakohastamise kohta;

- c) 10. märtsi 1995. aasta konventsioon Euroopa Liidu liikmesriikide vahelise väljaandmise lihtsustatud korra kohta;
 - d) 27. septembri 1996. aasta Euroopa Liidu liikmesriikide vahelise väljaandmise konventsioon;
 - e) 14. juuni 1985. aasta Schengeni lepingut (kontrolli järkjärgulise kaotamise kohta ühispiiridel) rakendava 19. juuni 1990. aasta konventsiooni III jaotise 4. peatükk.
2. Liikmesriigid võivad jätkata käesoleva raamotsuse vastuvõtmise ajal kehtivate kahe- või mitmepoolsete lepingute või kokkulepete kohaldamist, kui need lepingud ja kokkulepped võimaldavad laiendada käesoleva raamotsuse eesmärke ning aitavad kaasa Euroopa vahistamismääruse alusel isikute üleandmise korra lihtsustamisele või edasisele hõlbustamisele.

Liikmesriigid võivad sõlmida pärast käesoleva raamotsuse jõustumist kahe- või mitmepoolseid lepinguid või kokkuleppeid, kui need lepingud ja kokkulepped võimaldavad laiendada käesoleva raamotsuse sätteid ning aitavad kaasa Euroopa vahistamismääruse alusel isikute üleandmise korra lihtsustamisele või edasisele hõlbustamisele, eelkõige kehtestades artiklis 17 sätestatud tähtaegadest lühemad tähtajad, laiendades artikli 2 lõikes 2 sätestatud süütegude nimekirja, piirates veelgi artiklites 3 ja 4 sätestatud keeldumise aluseid või vähendades artikli 2 lõigetes 1 ja 2 sätestatud karistusaega.

Teises lõigus osutatud lepingud ja kokkulepped ei tohi mingil moel mõjutada suhteid liikmesriikidega, kes ei ole nende osalised. Liikmesriigid teatavad nõukogule ja komisjonile kolme kuu jooksul pärast käesoleva raamotsuse jõustumist, milliste esimeses lõigus osutatud olemasolevate lepingute ja kokkulepete kohaldamist nad soovivad jätkata.

Liikmesriigid teatavad nõukogule ja komisjonile kolme kuu jooksul pärast allakirjutamist ka kõigist teises lõigus osutatud uutest lepingutest ja kokkulepetest.

3. Kui lõikes 1 osutatud konventsioone või lepinguid kohaldatakse liikmesriikide territooriumide või territooriumide suhtes, mille välissuhete eest vastutab liikmesriik, kuid mille suhtes ei kehti käesolev raamotsus, on need juriidilised dokumendid jätkuvalt nende territooriumide ja teiste liikmesriikide suhete aluseks.

Artikkel 32

Üleminekusäte

1. Enne 1. jaanuari 2004 saadud väljaandmistootluste suhtes kohaldatakse jätkuvalt väljaandmisega seotud juriidilisi dokumente. Pärast seda kuupäeva saadud taotluste suhtes kohaldatakse eeskirju, mille liikmesriigid on käesoleva raamotsuse alusel vastu võtnud. Kuid liikmesriik võib ajal, mil nõukogu käesoleva raamotsuse vastu võtab, teha avalduse, et tema kui vahistamismäärust täitev liikmesriik jätkab taotluste läbivaatamist kuritegude osas, mis on toime pandud enne tema määratud kuupäeva, vastavalt enne 1. jaanuari 2004 kohaldatavale väljaandmissüsteemile. Kõnealune kuupäev ei või olla hilisem kui 7. august 2002. Nimetatud avaldus avaldatakse Euroopa Ühenduste Teatajas. Selle võib igal ajal tühistada.

Artikkel 33

Austriat ja Gibraltarit puudutavad sätted

1. Kuni Austria ei ole muutnud "Auslieferungs- und Rechtshilfegesetz" artikli 12 lõiget 1 ja hiljemalt kuni 31. detsembrini 2008 võib ta lubada oma täitvatel õigusasutustel keelduda Euroopa vahistamismääruse täitmisest, kui tagaotsitav on Austria kodanik ning kui tegu, mille osas Euroopa vahistamismäärus on tehtud, ei ole Austria seaduste alusel karistatav.
2. Käesolevat raamotsust kohaldatakse Gibraltarit suhtes.

Artikkel 34

Rakendamine

1. Liikmesriigid võtavad käesoleva raamotsuse sätete järgimiseks vajalikud meetmed 31. detsembriks 2003.
2. Liikmesriigid edastavad nõukogu peasekretariaadile ja komisjonile sätete teksti, millega võetakse siseriiklikku õigusse üle käesolevast raamotsusest tulenevad kohustused. Seda tehes võib iga liikmesriik osutada, et ta kohaldab viivitamata käesolevat raamotsust oma suhetes nende liikmesriikidega, kes on samasuguse teatise esitanud.
Nõukogu peasekretariaat edastab liikmesriikidele ja komisjonile artikli 7 lõike 2, artikli 8 lõike 2, artikli 13 lõike 4 ja artikli 25 lõike 2 alusel saadud teabe. Ta avaldab selle teabe ka Euroopa Ühenduste Teatajas.

3. Nõukogu peasekretariaadi edastatud teabe alusel esitab komisjon hiljemalt 31. detsembril 2004 Euroopa Parlamendile ja nõukogule käesoleva raamotsuse kohaldamise kohta aruande koos õigusaktide nõudega, kui see on vajalik.
4. 2003. aasta teises pooles hindab nõukogu eelkõige käesoleva raamotsuse sätete praktilist kohaldamist liikmesriikides ning Schengeni infosüsteemi toimimist.

Artikkel 35

Jõustumine

Käesolev raamotsus jõustub kahekümnendal päeval pärast selle avaldamist Euroopa Ühenduste Teatajas.

II LISA

EUROOPA VAHISTAMISMÄÄRUS ⁽¹⁾

Käesoleva vahistamismääruse on teinud pädev õigusasutus. Taotlen, et allpool nimetatud isik võetaks vahi alla ja antaks üle kriminaalmenetluse raames kohtu alla andmiseks või vabadusekaristuse või vabadust piirava julgeolekumeetme täitmiseks.

(1) Kui vahistamismäärust täitev riik on teada, peab käesolev vahistamismäärus olema kirjutatud täitva liikmesriigi ühes ametlikus keeles või mis tahes muus selle riigi aktsepteeritud keeles või sellesse keelde tõlgitud.

(a) Tagaotsitava isikuandmed:

Nimi:

Eesnimi (eesnimed):

Vajaduse korral sünninimi:

Vajaduse korral varjunimed:

Sugu:

Kodakondsus:

Sünniaeg:

Sünnikoht:

Elukoht ja/või teada olev aadress:

Keel(ed), millest tagaotsitav aru saab (kui on teada):

.....

Tagaotsitava iseloomulikud tunnused/kirjeldus:

.....

Tagaotsitava foto ja sõrmejäljed, kui need on olemas ja neid saab edastada, või isiku kontaktandmed, kelle poole tuleb selle teabe saamiseks pöörduda, või DNA andmed (kui neid tõendeid saab esitada, kuid need ei ole lisatud)

(b) Otsus, millel vahistamismäärus põhineb:

1. Vahistamismäärus või sama toimega kohtuotsus:

Tüüp:

2. Täitmisele pööratav kohtuotsus:

.....

Viide:

(c) Karistuse pikkus:

1. Vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetme maksimaalne pikkus, mida süüteo (süütegude) eest võib mõista:

.....

.....

2. Määratud vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetme pikkus:

.....

Järelejäänud karistuse kandmise aeg:

(d) Tagaseljaotsus ning:

— asjaomast isikut on isiklikult kutsutud või muul viisil teavitatud istungi kuupäevast ja kohast, mille tulemusel tehti tagaseljaotsus,

või

— asjaomast isikut ei ole isiklikult kutsutud või muul viisil teavitatud istungi kuupäevast ja kohast, mille tulemusel tehti tagaseljaotsus, kuid tal on pärast õigusasutusele üleandmist järgmised õiguslikud tagatised (need tagatised võib anda varem):

Täpsustatud õiguslikud tagatised

.....

.....

.....

(e) Süüteod:

Käesoleva vahistamismäärus on seotud kokku: süüteoga.

Süüteo (süütegude) toimepaneku tehilolude kirjeldus, sealhulgas tagaotsitava süüteo (süütegude) osalemise aeg, koht ja laad:

.....

.....

.....

Süüteo (süütegude) olemus ja juriidiline kvalifitseerimine ning kohaldatav õigusnorm/seadus:

.....

.....

.....

.....

1. Võimaluse korral märkida ristiga üks või mitu järgmistest süütegudest, nagu need on määratletud vahistamismääruse teinud liikmesriigi seadustes, mis vahistamismääruse teinud liikmesriigis on karistatav vähemalt 3 aasta pikkuse maksimaalse vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetmega:

- ☐ kuritegelikus ühenduses osalemine;
- ☐ terrorism;
- ☐ inimkaubandus;
- ☐ laste seksuaalne eksploatatsioon ja lapsporno;
- ☐ narkootiliste ja psühhotroopsete ainete salakaubavedu;
- ☐ ebaseaduslik relva-, laskemoona- ja lõhkeainetega kauplemine;
- ☐ korruptsioon;
- ☐ pettus, sealhulgas pettus, mis kahjustab Euroopa ühenduste finantshuve 26. juuli 1995. aasta Euroopa ühenduste finantshuvide kaitse konventsiooni tähenduses;
- ☐ kuritegelikul teel saadud tulu rahapesu;
- ☐ raha võltsimine, sealhulgas eurode võltsimine;
- ☐ arvutikuriteod;
- ☐ keskkonnakuriteod, sealhulgas eriti ohustatud looma- ja taimeliikide ning taimesortide salakaubavedu;
- ☐ kaasa aitamine ebaseaduslikule sissesõidule ja elamisele;
- ☐ tahtlik tapmine, raske kehavigastuse tekitamine;
- ☐ ebaseaduslik kauplemine inimorganite ja -kudedega;
- ☐ inimrõöv, ebaseaduslik vabadusevõtmine ja pantvangi võtmine;
- ☐ rassism ja ksenofoobia;
- ☐ organiseeritud või relvastatud röövimine;
- ☐ kultuuriväärtuste, sealhulgas antiik- ja kunstiesemete salakaubavedu;
- ☐ kelmus;
- ☐ väljapressimine ja raha väljapressimine;
- ☐ toodete võltsimine ja piraatkoopiate valmistamine;
- ☐ haldusdokumentide võltsimine ja nendega kaubitsemine;
- ☐ maksevahendi võltsimine;
- ☐ ebaseaduslik kauplemine hormoonpreparaatide ja muude kasvukiirendajatega;
- ☐ tuumamaterjalide ja radioaktiivsete ainete salakaubavedu;
- ☐ varastatud sõidukitega kauplemine;

- ☐ vägistamine;
- ☐ süütamine;
- ☐ Rahvusvahelise Kriminaalkohtu alluvusse kuuluvad kuriteod;
- ☐ õhusõiduki või laeva kaaperdamine;
- ☐ sabotaaž.

II. Selle süüteo (nende süütegude) täielik kirjeldus, mis ei ole loetletud eespool olevas I osas:

.....

.....

(f) Muud asjaga seotud olulised asjaolud (vabatahtlik teave):

(NB: Siin tuleks ära tuua märkused eksterritoriaalsuse, aegumise katkemise ja süüteo muude tagajärgede kohta)

.....

.....

(g) Käesolev vahistamismäärus hõlmab ka sellise vara arestimist ja üleandmist, mis võib olla vajalik asitõendina:

Käesolev vahistamismäärus hõlmab ka sellise vara arestimist ja üleandmist, mille tagaotsitav omandas süüteo tulemusel:

Vara kirjeldus (ja asukoht) (kui see on teada):

.....

.....

.....

(h) Süütegu (süüteod), mille alusel käes-olev vahistamismäärus on tehtud, on karistatav või on selle (nende) eest on karistatud eluaegse vabadusekaotusega või eluaegse vabadust piirava julgeolekumeetmega:

- vahistamismääruse teinud liikmesriigi õigussüsteem võimaldab määratud karistuse või meetme läbivaatamist taotluse esitamisel või vähemalt 20 aasta möödumisel, läbivaatamise eesmärk on selle karistuse või meetme täitmata jätmise, ja/või
- vahistamismääruse teinud liikmesriigi õigussüsteem võimaldab arvuandmismeetmeid, mida saab isiku suhtes kohaldada vahistamismääruse teinud liikmesriigi õiguse või tavade alusel, meetmete eesmärk on kõnealuse karistuse või meetme täitmata jätmise.

(i) Vahistamismääruse teinud õigusasutus:

Ametlik nimi:

Esindaja nimi (!):

.....

Ametikoht (ametinimetuse/ametijärk):

.....

Toimiku viide:.....

Aadress:

.....

Tel: (riigi kood) (piirkonna/linna suunanumber) (...)

Faks: (riigi kood) (piirkonna/linna suunanumber) (...)

E-post:

Isiku kontaktandmed, kellega võtta ühendust üleandmiseks vajalike praktiliste korralduste tegemisel:

.....

(!) Eri keelte versioonides märgitakse siia ka viide õigusasutuse "haldajale".

Kui Euroopa vahistamismääruste edastamine ja vastuvõtmine kuulub keskasutuse haldusalasse:

Keskasutuse nimi:

.....

Vajaduse korral kontaktisik (ametinimetuse/ametijärk ja nimi):

.....

Aadress:

.....

Tel: (riigi kood) (piirkonna/linna suunanumber) (...)

Faks: (riigi kood) (piirkonna/linna suunanumber) (...)

E-post:

.....

Vahistamismääruse teinud õigusasutuse ja/või selle esindaja allkiri:

.....

Nimi:

Ametikoht (ametinimetuse/ametijärk):

Kuupäev:

.....

Ametlik tempel (kui see on olemas)

III LISA

EUROOPA VAHISTAMISMÄÄRUSE TÄITMISE SUUNISED

Käesoleva vahistamismääruse on teinud pädev õigusasutus. Taotlen, et allpool nimetatud isik võetaks vahi alla ja antaks üle kriminaalmenetluse raames kohtu alla andmiseks või vabadusekaristuse või vabadust piirava julgeolekumeetme täitmiseks.

Märkus¹

- Soovitav on laadida vorm alla Euroopa õiguslase koostöö võrgustiku veebilehelt ja salvestada see oma arvutisse juhuks, kui ühendus veebisaidiga peaks katkema.
- Täitke vorm arvutis.
- Kui mõni lahter ei ole asjakohane, märkige „not applicable” [ei kohaldata] või osutage selgelt sellele, et lahter ei ole asjakohane (näiteks märkides lahtrisse kriipsu (-)).
- Kui EVM hõlmab mitut süütegu, tuleks need nummerdada (süüteod 1, 2, 3 jne) ning säilitada see numeratsioon läbivalt kogu EVMis ja eelkõige lahtris (b).

¹ Esitatud märkused ei ole siduvad. Õigusasutustele tuletatakse siiski meelde nende kohustust tõlgendada oma riigi õigust kooskõlas raamotsusega (vt otsust Pupino kohtuasjas C-105/03).

Lahter (a)

Tagaotsitava isiku kindlakstegemiseks vajalik teave

Märkus:

Võimaluse korral täita kõik väljad.

(a) Tagaotsitava isikuandmed:

Nimi: *Märkus: kohustuslik väli. Sealhulgas isiku varasem nimi, kui see on teada; nime ei tohi tõlkida, vaid tuleb kirjutada nii, nagu seda asjaomases riigis kirjutatakse.*

Eesnimi (eesnimed): *Märkus: kohustuslik väli.*

Vajaduse korral sünninimi:

Vajaduse korral varjunimed: *Märkus: Sealhulgas valenimed. Hüüdnimed märkida sulgudes. Kui isik esineb teise nime all, tuleks variidentiteet märkida kõikidel väljadel, nt valesünniajad ja vaeaadressid.*

Sugu: *Märkus: kohustuslik väli.*

Kodakondsus: *Märkus: kohustuslik väli.*

Sünniaeg: *Märkus: kohustuslik väli.*

Sünnikoht: *Märkus: kohustuslik väli, kui on teada.*

Elukoht ja/või teada olev aadress: *Märkus: kohustuslik väli, kui on teada. Kui ei ole teada, märkige „not known” [ei ole teada].*

Keel(ed), millest tagaotsitav aru saab (kui on teada):

Tagaotsitava iseloomulikud tunnused/kirjeldus: *Märkus: kohustuslik väli, kui on teada. Samuti märkige, kas isik võib olla ohtlik ja/või kas ta võib olla relvastatud.*

Tagaotsitava foto ja sõrmejäljed, kui need on olemas ja neid saab edastada, või isiku kontaktandmed, kelle poole tuleb selle teabe saamiseks pöörduda, või DNA andmed (kui neid tõendeid saab esitada, kuid need ei ole lisatud) *Märkus: kui teave on olemas, tuleb see esitada Interpoli või SISi kaudu. See on oluline õige isiku vahistamise tagamiseks.*

Lahter (b)
Otsus, millel vahistamismäärus põhineb

Märkus:

Vorm tuleks täita üksnes taotletaval eesmärgil – kohtu alla andmiseks või süüdimõistva kohtuotsuse täitmiseks. Lahtris (b) kasutatakse mõistet „otsus”. See võib tähendada nii kohtuotsust kui samaväärse pädevusega õigusasutuse tehtud otsust. Mõnes liikmesriigis võib aluseks olev vabadust piirav julgeolekumeede olla otsus, millega nähakse ette kahtlustatava kohtu alla andmine, kui selline otsus on aluseks (kohtueelsele) vahi alla võtmisele selles liikmesriigis. Kui vabadust piirava julgeolekumeetme võtmise aluseks olnud otsus muudetakse näiteks tagaseljaotsuseks, tuleks teha uus EVM (koos uue pealkirjaga).

Kohtueelne menetlus (EVM tehakse kriminaalmenetluse läbiviimiseks)

- (b) 1. Märkige vahistamise aluseks olev otsus ([pp/kk/aaa] tehtud kohtuotsus sunnimeetme võtmiseks ennetava vahistamise eesmärgil). Kui täidetakse lahter (b) 1, tuleks täita ka lahter (c) 1.
- Lahtrisse (b) 2 märkige „not applicable” [ei kohaldata].

Kohtujärgne menetlus (EVM tehakse kohtuotsuse täitmise eesmärgil või tagaseljaotsuse puhul)

- (b) 1. Kui EVM tehakse seoses tagaseljaotsusega, märkige kohtuotsus. Täita tuleks ainult üks lahter. Kui kohtuotsus on tehtud tagaselja, ei ole see enamikus liikmesriikides täitmisele pööratav ja tuleks täita lahter (b) 1. Asjaolude selgitamiseks võib kasutada ka lahtrit (f).
- (b) 2. Osutage asjaomasele otsusele (koos otsuse lõplikuks muutumise kuupäevaga) ja märkige kohtuasja number ja otsuse teinud kohus.

(b) Otsus, millel vahistamismäärus põhineb:

1. Vahistamismäärus või sama toimega kohtuotsus:

Tüüp: *Märkus: märkige kohtuotsus ning kuupäev ja viide toimikule.*

2. Täitmisele pööratav kohtuotsus: *Märkus: kui kohtuotsus on täitmisele pööratav, märkige samuti kuupäev, mil otsus muutus lõplikuks.*

Viide: *Märkus: märkige kuupäev, kohtuasja number, otsuse liik.*

Lahter (c)
Teave karistuse / vabadusekaotuse pikkuse kohta

Märkus:

Selle lahtri eesmärk on osutada asjaolule, et EVM ületab raamotsuse artikli 2 lõikes 1 osutatud karistumäärasid. Kohtueelses menetluses kohaldatakse seda miinimummäära määratava võimaliku karistuse suhtes ning pärast kohtuotsuse tegemist kohaldatakse seda tegelikult määratud karistuse pikkuse suhtes. Sarnaselt lahtriga (b) tuleks täita ainult üks punkt.

Kohtueelne menetlus (EVM tehakse kriminaalmenetluse läbiviimiseks)

- (c) 1. Märkige karistus, mida on võimalik määrata. Juhime tähelepanu sellele, et vastavalt raamotsuse artikli 2 lõikele 1 võib EVMi teha tegude eest, mida karistatakse vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetmega, mille maksimaalne pikkus on vähemalt 12 kuud. Kui täidetakse lahter (b) 1, tuleb täita ka lahter (c) 1.
- (c) 2. Märkige „not applicable” [ei kohaldata].

Kohtujärgne menetlus (EVM tehakse kohtuotsuse täitmise eemärgil või tagaseljaotsuse puhul)

- (c) 2. Märkige vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetme pikkus. Juhime tähelepanu sellele, et vastavalt raamotsuse artikli 2 lõikele 1 võib EVMi teha tegude puhul, mille eest on määratud vähemalt nelja kuu pikkune vabadusekaotus või vabadust piirav julgeolekumeede. Kui täidetakse lahter (b) 2, tuleb täita ka lahter (c) 2.
- (c) 2. Märkige aastad, kuud ja päevad. Juhime tähelepanu sellele, et raamotsuses ei ole määratud kindlaks minimaalset järelejäänud karistuse kandmise aega, mis on vajalik EVMi tegemiseks. Artikli 2 lõike 1 sätteid kohaldatakse ainult siis, kui on määratud vähemalt nelja kuu pikkune vabadusekaotus või vabadust piirav julgeolekumeede. Otsust EVMi tegemiseks tuleks tõsiselt kaaluda olukordades, kui **järelejäänud karistuse kandmise aeg** on lühem kui neli kuud, kuid esialgne karistus on olnud vähemalt neli kuud. Tavaliselt on sellistel juhtumitel soovitatav EVMi mitte teha.

(c) Märked karistuse pikkuse kohta:

1. Vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetme maksimaalne pikkus, mida süüteo (süütegude) eest võib määrata:

2. Määratud vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetme pikkus: *Märkus: kui on määratud vabadusekaotus või vabadust piirav julgeolekumeede, võib selle pikkus olla kindlaks määramata, näiteks kui on tegemist eluaegse vabadusekaotuse või psühhiaatrilise sundraviga.*

Järelejäänud karistuse kandmise aeg: *Märkus: kui karistuse pikkus on kindlaks määramata, märkige, et järelejäänud karistuse kandmise aeg on vähemalt neli kuud.*

Lahter (d)
Tagaseljaotsus

Märkus:

Vormil on kriipsud asendatud lahtritega, märgistage asjakohane lahter. Võimalik on kaks olukorda: asjaomast isikut on isiklikult või on teda muul viisil teavitatud istungi kuupäevast ja kohast. Teisel juhul on asjaomasel isikul õiguslikud tagatised asja läbivaatamiseks, edasikaebamiseks või vastulause esitamiseks (õigussüsteemid on erinevad). Need tagatised erinevad liikmesriigiti. Palun olge tagatiste märkimisel konkreetne.

Kohtueelne menetlus (EVM tehakse kriminaalmenetluse läbiviimiseks)

- Ei kohaldata. Märkige lahtrisse „not applicable” [ei kohaldata].

Kohtujärgne menetlus (EVM tehakse kohtuotsuse täitmise eemärgil või tagaseljaotsuse puhul)

- **Lahtri 1 märgistamise korral ei ole õiguslikke tagatisi vaja täpsustada.**
- „Muul viisil teavitatud” tähendab teavitamist siseriikliku õiguse kohaselt. Märkige konkreetsed asjaolud. Kuidas asjaomast isikut tegelikult teavitati? Kuigi raamotsusega sellist teavet ei nõuta, võivad osutada vajalikuks üksikasjad selle kohta, kuidas isikut on teavitatud (vt lahter f). Palun märkige, kas asja läbivaatamiseks on kehtestatud tähtajad, ja esitage muud täpsustused. Samuti võib osutada vajalikuks märkida, millal võib teha avalduse menetluse uuesti alustamiseks ja kui kaua võtab aega sellise avalduse läbivaatamine. Kas asja uuesti läbivaatamise avaldust saab esitada pärast isiku tegelikku üleandmist? Teadet EVMi kohta võidakse mõnes riigis käsitada ametliku teatisena kohtuotsuse kohta, millest alates hakkab jooksmas tähtaeg asja läbivaatamiseks. Sellisel juhul peaks vahistamismääruse teinud asutus sellele selgesõnaliselt osutama, et täitev õigusasutus saaks isikut, kelle kohta on tehtud tagaseljaotsus, nõuetekohaselt teavitada.
- **Riikides, kus tagaseljaotsuseid ei tehta, kirjutage „since we have no absentia, this is not applicable” [ei kohaldata, kuna tagaselja otsuse tegemine ei ole võimalik].**

(d) Tagaseljaotsus ning:

- ☐ asjaomast isikut on isiklikult kutsutud või muul viisil teavitatud istungi kuupäevast ja kohast, mille tulemusel tehti tagaseljaotsus

või

- ☐ asjaomast isikut ei ole isiklikult kutsutud või muul viisil teavitatud istungi kuupäevast ja kohast, mille tulemusel tehti tagaseljaotsus, kuid tal on pärast õigusasutusele üleandmist järgmised õiguslikud tagatised (need tagatised võib anda varem):

Täpsustatud õiguslikud tagatised

Märkus: Mõnes liikmesriigis võivad esineda mõlemad olukorrad ning seetõttu täpsustab kohus samuti õiguslikud tagatised esimesel juhul nimetatud olukorras. Märkige, millised võimalused on isikul asja uuesti läbivaatamiseks, otsuse edasikaebamiseks või vastulause esitamiseks ning õiguskaitsevahendi kasutamise tingimused.

.....

(d) Märkida, kas isik ilmus isiklikult kohtulikule arutelule, mille tulemusel otsus tehti:

1. σ Jah, isik ilmus isiklikult kohtulikule arutelule, mille tulemusel otsus tehti.
2. σ Ei, isik ei ilmunud isiklikult kohtulikule arutelule, mille tulemusel otsus tehti.
3. Kui vastasite teisele küsimusele eitavalt, märkige palun, kas:

¹ Justiits- ja siseküsimuste nõukogu leppis 6. juunil 2008 kokku üldises lähenemisviisis, mis võetakse Sloveenia Vabariigi, Prantsuse Vabariigi, Tšehhi Vabariigi, Rootsi Kuningriigi, Slovaki Vabariigi, Ühendkuningriigi ja Saksamaa Liitvabariigi algatuse suhtes, mille eesmärk on võtta vastu nõukogu raamotsus tagaseljaotsuste täitmise kohta ning millega muudetakse raamotsust 2002/584/JSK Euroopa vahistamismääruse ja liikmesriikidevahelise üleandmiskorra kohta, raamotsust 2005/214/JSK rahaliste karistuste vastastikuse tunnustamise põhimõtte kohaldamise kohta, raamotsust 2006/783/JSK konfiskeerimisotsuste suhtes vastastikuse tunnustamise põhimõtte kohaldamise kohta ning raamotsust 2008/.../JSK vastastikuse tunnustamise põhimõtte kohaldamise kohta kriminaalasjades tehtud otsuste suhtes, millega määratakse vabadusekaotuslikud karistused või vabadust piiravad meetmed, nende Euroopa Liidus täideviimise eesmärgil. See otsus peaks ametlikult vastu võetama enne 2008. aasta lõppu ning selle rakendamismenetlus kestab kaks aastat.

- σ 3.1a asjaomasele isikule esitati kohtukutse isiklikult ning seega teavitati teda sellest, millal ja kus toimub kava kohaselt kohtulik arutelu, mille tulemusel asjaomane otsus tehti, ja teda teavitati sellest, et otsuse võib teha ka siis, kui isik ei ilmu kohtulikule arutelule;

Asjaomasele isikule kohtukutse isiklikult esitamise kuupäev: (päev/kuu/aasta)

Asjaomasele isikule kohtukutse isiklikult esitamise koht:

.....

VÕI

- σ 3.1b asjaomasele isikule ei esitatud kohtukutset isiklikult, vaid ta sai tegelikult muul viisil ametliku teabe selle kohta, millal ja kus toimub kava kohaselt kohtulik arutelu, mille tulemusel otsus tehti, sellisel viisil, et ühemõtteliselt tehti kindlaks, et ta oli kavandatud kohtulikust arutelust teadlik, ja teda teavitati sellest, et otsuse võib teha ka siis, kui ta ei ilmu kohtulikule arutelule;

Kirjeldada, kuidas tehti kindlaks, et asjaomane isik oli kohtulikust arutelust teadlik:

.....

.....

.....

VÕI

- 3.2 asjaomane isik, olles kavandatud kohtulikust arutelust teadlik, on andnud volitused enda kohtulikul arutelul kaitsmiseks asjaomase isiku või riigi poolt määratud õigusnõustajale, kes teda kohtulikul arutelul kaitses;

Täpsustada, kuidas see tingimus on täidetud:

.....

VÕI

- 3.3 pärast seda, kui asjaomasele isikule otsus kätte toimetati, teatas ta selgesõnaliselt, et ta ei vaidlusta asjaomast otsust.

Kirjeldada, millal ja kuidas asjaomane isik teatas selgesõnaliselt, et ta ei vaidlusta otsust:

.....

VÕI

- 3.4 asjaomasel isikul oli õigus taotleda asja uuesti läbivaatamist või otsus edasi kaevata järgmistel tingimustel:

- 3.4.1 asjaomasele isikule toimetati otsus isiklikult kätte (päev/kuu/aasta); ning

- asjaomast isikut teavitati selgesõnaliselt õigusest taotleda asja uuesti läbivaatamist või otsus edasi kaevata ning õigusest sellel kohtulikul arutelul viibida; ning
- pärast seda, kui asjaomast isikut oli nimetatud õigusest teavitatud, ei taotlenud ta asja uuesti läbivaatamist või ei kaevanud ta otsust edasi kindlaksmääratud ajavahemiku jooksul.

VÕI

- 3.4.2 asjaomasele isikule ei toimetatud otsust isiklikult kätte, kuid

- asjaomasele isikule toimetatakse asjaomane otsus isiklikult kätte viivitamatult pärast üleandmist; ning
- kui asjaomasele isikule toimetatakse otsus kätte, teavitatakse teda selgesõnaliselt tema õigusest taotleda asja uuesti läbivaatamist või otsus edasi kaevata ning õigusest sellel kohtulikul arutelul viibida; ning

- pärast seda, kui asjaomasele isikule on otsus kätte toimetatud, on tal õigus taotleda asja uuesti läbivaatamist või otsus edasi kaevata ... päeva jooksul.

Kui märkisite ära kastikese 3.4.2, kinnitage palun

et kui väljanõutav isik, sellal kui teda teavitatakse täidesaatvas riigis Euroopa vahistamismääruse sisust, taotleb otsuse ärakirja saamist enne seda, kui ta üle antakse, siis esitatakse kõnealusele isikule koheselt pärast sellist taotlust täidesaatva asutuse kaudu otsuse ärakiri;

ning

et kui isik on taotlenud asja uuesti läbivaatamist või kaevanud otsuse edasi, vaadatakse kõnealust läbivaatamist või apellatsioonimenetlust ootava isiku kinnipidamine nimetatud menetluse lõpuleviimiseni üle kooskõlas otsuse teinud riigi seadusega kas regulaarselt või asjaomase isiku taotlusel; selline läbivaatamine sisaldab eelkõige võimalust kinnipidamine peatada või katkestada

ning

et kui asjaomane isik on taotlenud asja uuesti läbivaatamist või apellatsioonimenetlust, algab see õigeaegselt pärast üleandmist.

Lahter (e)
Asjaomased süüteod

Märkus:

Lahtri (e) algseks eesmärgiks oli see, et siia saab märkida lühidalt, kuid täpselt juhtumi tehiolude kirjelduse, sealhulgas teo toimepaneku aja, koha ning laadi. Enamasti ei ole vaja, et EVMi teinud kohtunik täiendaks lahtrites esitatud teavet, s.t ta ei peaks analüüsima teo asjaolusid, kui üks 32 süüteokategooria lahtrist on märgistatud. See on samuti põhjuseks, miks lühikest ja täpset kirjeldust peeti sellistel juhtudel piisavaks, ning täielik süüteo kirjeldus on vajalik üksnes selle lahtri II jaos, kui tuleb kontrollida topeltkaristatavust.

Tegelikkuses on praktika siiski näidanud, et paljudel juhtudel on süüteo tegelik kirjeldus esitatud juba lahtri alguses. Topeltkaristatavuse kaotamise korral kohaldatakse vahistamismääruse teinud liikmesriigi karistusseadustiku süüteomääratlust ning seadustiku teksti ei ole EVMi vormil vaja ära tuua (või lisada seda EVMi, nagu on tavaks osale õigusasutustele – see aitab vältida ebavajalikkude õigusnormide tõlkimist, kuigi mõned riigid siiski nõuavad õigusnormide koopiade esitamist). Juhtumi tehiolude kirjeldus peab alati olema täielik ja ammendav, nii et saaks hinnata erikohustuste reeglit, põhimõtet „ne bis in idem” ja aegumist.

Kohtueelne ja kohtujärgne menetlus

- Märkige asjaomaste süütegude arv.
- Esitage taotluse aluseks olevate asjaolude täpne selgitus: kasutage lühikesi lauseid, mida on lihtne tõlkida. Asjaolude kirjeldus ei tohiks koosneda ainult lühikesest kokkuvõttest ega samuti kogu toimiku ära kirjast. Keerukamatel juhtudel ja eelkõige siis, kui kohaldatakse topeltkaristatavust, on asjaolude põhiaspektide dokumenteerimiseks vajalik pikem kirjeldus. Sellistel juhtudel lisage andmed, mis on **olulised** täitva õigusasutuse poolt EVMi kohta otsuse tegemiseks, eelkõige selleks, et teha kindlaks mis tahes mittetunnustamise põhjused või kohaldada erikohustuse reeglit või põhimõtet „ne bis in idem”. Samuti on lühike kirjeldus vajalik selleks, et SIRENE siseriiklik büroo saaks sisestada hoiatusteate SISi.

- Märkige süüteo õiguslik klassifikatsioon ja millist sätet on rikutud.
- Kui vahistamismääruse teinud asutus käsitab süütegu mõne loetelus toodud süüteona, tuleks süüteokategooriate loetelus vastav kast märgistada.
- Kui süüteokatse on karistatav vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetmega, mille maksimaalne pikkus on vähemalt 3 aastat, tuleks märgistada vastav (süüteo) kast.
- Raamotsuse autorite algse kavatsuse kohaselt ei tuleks õigusaktide tekste EVMi lisada. See toob kaasa üksnes tarbetu tõlkimise. Õigustekstide väljajätmiseks on tehnilised põhjused, nt asjaolu, et SIRENE kaudu saab elektrooniliselt edastada üksnes dokumente, milles lahtri pikkus ei ületa 1024 tähemärki (Wordi-failis umbes 15 rida tähesuurusega 12); selle piirmäära ületamisel tuleb SIRENE-l osa teabest saata täiendaval vormil (M-vorm) ning koostada „informatiivne tõlge”, millega võib kaasneda süsteemi ülekoormatuse oht, arvestades, et selle protsessi jaoks kättesaadavad vahendid on piiratud.
- Soovitatav on kasutada ainult ühte EVMi vormi ühe isiku kohta. Kui vahistamismäärus on seotud mitme süüteoga, tuleks selgelt märkida (nt süütegu 1, süütegu 2, süütegu 3 jne), millist süütegu parajasti silmas peetakse (vt eelkõige lahter (b)). Tähelepanu tuleb pöörata sellele, et SIS võimaldab sisestada ainult ühe EVMi.
- Süüteo kaasaaitamise eest üleandmine tähendab üleandmist ühe või enama süüteo eest, mille eest on ette nähtud raamotsuse artikli 2 lõikes 1 sätestatust alampiirist väiksem karistumäär. Raamotsuses ei ole selgesõnaliselt öeldud, kuidas tuleks lahendada kaasaaitaja üleandmise küsimus. Mõnes liikmesriigis on see võimalik, teistes mitte. Enne EVMi tegemist tuleks pöörata tähelepanu asjaolule, et selline olukord võib tähendada EVMi kehtetuks muutumist, eriti selliste süüdimõistvate kohtuotsuste puhul, mil EVMi eesmärgiks on vabadusekaotuslike karistuste liitmine ning süütegude osad ei ole hõlmatud karistuse alammääraga.
- Kui sama riik on esitanud sama isiku kohta mitu EVMi, ei konkureeri need üksteisega. Mõnes õigussüsteemis ei tunnustata siiski enam kui ühte EVMi sama isiku kohta ühelt liikmesriigilt.

(e) Süüteod:

Käesolev vahistamismäärus on seotud kokku: süüteoga.

Süüteo (süütegude) toimepaneku tehjolude kirjeldus, sealhulgas tagaotsitava süüteo (süütegude) osalemise aeg, koht ja laad. **Märkus: Kui tegemist on nt kolme süüteoga, tuleks selguse huvides kirjeldused nummerdada (kirjeldused 1, 2 ja 3). Kasutage lühikesi lauseid, kuid esitage asjaolude täielik kirjeldus. Palun olge täpne.**

.....

Süüteo (süütegude) olemus ja juriidiline kvalifitseerimine ning kohaldatav õigusnorm/seadus:

Märkus: Märkige süüteo õiguslik klassifikatsioon ja millist karistusseadustiku sätet on rikutud.

I. Võimaluse korral märkida ristiga üks või mitu järgmistest süütegudest, nagu need on määratletud vahistamismääruse teinud liikmesriigi seadustes, mis vahistamismääruse teinud liikmesriigis on karistatav vähemalt 3 aasta pikkuse maksimaalse vabadusekaotuse või vabadust piirava julgeolekumeetmega:

- ☐ kuritegelikus ühenduses osalemine;
- ☐ terrorism;
- ☐ inimkaubandus;
- ☐ laste seksuaalne ekspluateerimine ja lapsporno;
- ☐ narkootiliste ja psühhotroopsete ainete salakaubavedu;
- ☐ ebaseaduslik relva-, laskemoona- ja lõhkeainetega kauplemine;
- ☐ korruptsioon;
- ☐ pettus, sealhulgas pettus, mis kahjustab Euroopa ühenduste finantshuve 26. juuli 1995. aasta Euroopa ühenduste finantshuvide kaitse konventsiooni tähenduses;
- ☐ kuritegelikul teel saadud tulu rahapesu;
- ☐ raha võltsimine, sealhulgas eurode võltsimine;
- ☐ arvutikuriteod;
- ☐ keskkonnakuriteod, sealhulgas eriti ohustatud looma- ja taimeliikide ning taimesortide salakaubavedu;
- ☐ kaasa aitamine ebaseaduslikule piiri ületamisele ja elamisele;
- ☐ tahtlik tapmine, raske kehavigastuse tekitamine;
- ☐ ebaseaduslik kauplemine inimorganite ja -kudedega;
- ☐ inimrööv, ebaseaduslik vabadusevõtmine ja pantvangi võtmine;
- ☐ rassism ja ksenofoobia;
- ☐ organiseeritud või relvastatud röövimine;
- ☐ kultuuriväärtuste, sealhulgas antiik- ja kunstiesemete salakaubavedu;
- ☐ kelmus;
- ☐ väljapressimine ja raha väljapressimine;

- ☐ toodete võltsimine ja piraatkoopiate valmistamine;
- ☐ haldusdokumentide võltsimine ja nendega kaubitsemine;
- ☐ maksevahendi võltsimine;
- ☐ ebaseaduslik kauplemine hormoonpreparaatide ja muude kasvukiirendajatega;
- ☐ tuumamaterjalide ja radioaktiivsete ainete salakaubavedu;
- ☐ varastatud sõidukitega kauplemine;
- ☐ vägistamine;
- ☐ süütamine;
- ☐ Rahvusvahelise Kriminaalkohtu alluvusse kuuluvad kuriteod;
- ☐ õhusõiduki või laeva kaaperdamine,
- ☐ sabotaaž.

II. Selle süüteo (nende süütegude) täielik kirjeldus, mis ei ole loetletud eespool olevas I osas:

Märkus: Lahtris (e) eespool esitatud asjaolusid ei tuleks II jaos enam korrata. Peale täieliku kirjelduse ei ole vaja lisada mingit teavet siseriiklike seaduste kohta.

Kui asjaolud on eespool juba välja toodud, ei ole neid vaja korrata. Ärge lisage õigusnormide teksti, kui asjaolud on eespool selgelt määratletud. Kasutage seda lahtrit üksnes topeltkaristatavuse korral ja kui eespool kirjeldatud asjaolusid on vaja täpsustada. Topeltkaristatavuse hindamiseks ei vaja kohus õigusnormi teksti, vaid ta peab teadma juhtumi täpseid asjaolusid, kuigi mõnes õigussüsteemis nõutakse õigusnormide teksti koopiaid.

.....

.....

Lahter (f)

Muud asjaga seotud olulised asjaolud

Märkus:

Üldjuhul seda lahtrit ei täideta. Kasutage seda üksnes siis, kui hoolimata õigusasutuste vahelisest teabevahetusest on EVMi täitmisel oodata raskusi. See on sobiv koht ajutiste üleandmistele taotlemiseks, kui võib oodata negatiivset otsust või kui osutub vajalikuks erimenetlustoiming (eelkõige kahtlusosaluse avaldus). Kui täitva riigi eeskirjad seda võimaldavad, võib selles lahtris esitada taotluse ärakuulamiseks videokonverentsi vahendusel. Seda lahtrit tuleks kasutada nõustumistaotluse esitamiseks raamotsuse artikli 27 lõike 4 alusel.

Kohtueelne menetlus (EVM tehakse kriminaalmenetluse läbiviimiseks)

- Kirjeldage muid asjaga seotud olulisi asjaolusid, nt kas kuritegu sooritati kaua aega tagasi, miks EVM tehakse just nüüd jms.

Kohtujärgne menetlus (EVM tehakse kohtuotsuse täitmise eemärgil või tagaseljaotsuse puhul)

- Kirjeldage muid asjaga seotud olulisi asjaolusid. Näiteks „õigusrikkuja ei naasnud vanglasse pärast lühiajalist väljasõitu 13.–19. novembril 1995”.

(f) Muud asjaga seotud olulised asjaolud (vabatahtlik teave):

(NB! Siin tuleks ära tuua märkused eksterritoriaalsuse, aegumise katkemise ja süüteo muude tagajärgede kohta). Märkus: siin võib samuti esitada märkused, mis puudutavad kolmandate isikutega sidepidamisele kehtestatud piiranguid pärast vahistamist, osutada asitõendite hävitamise ohule või isiku kalduvusele korduvatele rikkumistele.

Tavaliselt ei ole vaja märkida aegumise katkemist, kuid see võib osutuda kasulikuks, kui süütegu on pandud toime kaua aega tagasi. Mõned liikmesriigid võivad nõuda sellise teabe korrapärasest esitamisest, kuigi raamotsusega seda ei nõuta.

.....
.....

Lahter (g)
Arestimine

Märkus:

Kohtueelne menetlus (EVM tehakse kriminaalmenetluse läbiviimiseks)

- Esitage lühidalt taotlusega hõlmatud eseme (nt relv, isikutunnistus, reisidokumendid jms) kirjeldus. Kui sellist koostööd ei taotle, märkige „not applicable” [ei kohaldata].
- Näiteks kirjeldage relva, mille arestimist taotletakse.
- Võimaluse korral tuleks esitada igasugune teave selle kohta, kas on tehtud eraldi vastastikuse õigusabi taotlus või arestimisotsus.
- Lahter (g) ei hõlma „isiklike asju”; märkige esemed, mida saab käsitada asitõendina (nt arvuti, isiklikud dokumendid, mobiiltelefonid), et võimaldada vara arestimist ilma teist EVMi tegemata.
- Lahtrit täites tuleks silmas pidada, et arestimisega võib hoida ära hilisemate õigusabitaotluste tegemise.

Kohtujärgne menetlus (EVM tehakse kohtuotsuse täitmise eemärgil või tagaseljaotsuse puhul)

- Kirjutage „not applicable” [ei kohaldata] (välja arvatud kohtu konfiskeerimisotsuse korral).

(g) Käesolev vahistamismäärus hõlmab ka sellise vara arestimist ja üleandmist, mis võib olla vajalik asitõendina:

Käesolev vahistamismäärus hõlmab ka sellise vara arestimist ja üleandmist, mille tagaotsitav omandas süüteo tulemusel:

Vara kirjeldus (ja asukoht) (kui see on teada): ***Märkus: mida täpsemini see lahter täita, seda enam on võimalik vältida hilisemata õigusabitaotluste tegemist.***

.....
.....
.....

Lahter (h)

Märkus:

Kriipsud on asendatud kastidega; vajaduse korral märgistage. Kui põhiseadus ei näe ette eluaegset vabadusekaotust, kirjutage „not applicable” [ei kohaldata].

Kohtueelne menetlus (EVM tehakse kriminaalmenetluse läbiviimiseks)

- Vajaduse korral märgistage kast.

Kohtujärgne menetlus (EVM tehakse kohtuotsuse täitmise eemärgil või tagaseljaotsuse puhul)

- Vajaduse korral märgistage kast.

(h) Süütegu (süüteod), mille alusel käesolev vahistamismäärus on tehtud, on karistatav või on selle (nende) eest (on) karistatud eluaegse vabadusekaotusega või eluaegse vabadust piirava julgeolekumeetmega:

- ☐ vahistamismääruse teinud liikmesriigi õigussüsteem võimaldab määratud karistuse või meetme läbivaatamist taotluse esitamisel või vähemalt 20 aasta möödumisel, läbivaatamise eesmärk on selle karistuse või meetme täitmata jätmine,

ja/või

- ☐ vahistamismääruse teinud liikmesriigi õigussüsteem võimaldab armuandmismeetmeid, mida saab isiku suhtes kohaldada vahistamismääruse teinud liikmesriigi õiguse või tavade alusel, meetmete eesmärk on kõnealuse karistuse või meetme täitmata jätmine.

Lahter (i)

Teave vahistamismääruse teinud õigusasutuse kohta

Märkus:

- Esindaja nimi: Eri keeleversioonides osutatakse siin asutusele, kelle haldusalasse õigusasutus kuulub.
- Märkige vahistamismääruse teinud õigusasutuse aadress
- Märkige vahistamismääruse teinud õigusasutuse telefoninumber / faks / e-post.
- Kontaktandmed praktiliste korralduste tegemiseks: Võimaluse korral märkige võõrkeelt (inglise/prantsuse) valdava ametniku nimi ja kontaktandmed.

(i) Vahistamismääruse teinud õigusasutus:

Ametlik nimi:

Esindaja nimi:

Ametikoht (ametinimetus/ametijärk):

Viide toimikule:

Aadress:

Tel: (riigi kood) (piirkonna/linna suunanumber) (...)

Faks: (riigi kood) (piirkonna/linna suunanumber) (...)

E-post

Isiku kontaktandmed, kellega võtta ühendust üleandmiseks vajalike praktiliste korralduste tegemisel:

Keskasutuse kontaktandmed

Märkus:

Märkige hoolikalt kõik asjakohased kontaktandmed.

Kui Euroopa vahistamismääruste edastamine ja vastuvõtmine kuulub keskasutuse haldusalasse:

Keskasutuse nimi:

.....

Vajaduse korral kontaktisik (ametinimetus/ametijärk ja nimi):

.....

Aadress:

.....

Tel: (riigi kood) (piirkonna/linna suunanumber) (...)

Faks: (riigi kood) (piirkonna/linna suunanumber) (...)

E-post:

Teave vahistamismääruse teinud õigusasutuse kohta ja selle esindaja allkiri

Märkus:

- Selleks võib olla õigusasutus või nt kohtusekretär, kes kirjutab dokumendile alla kohtu nimel.
- Tuleks tähele panna, et vahistamismääruse saanud riik võib nõuda vahistamismääruse teinud asutuse templijäljendit.

Vahistamismääruse teinud õigusasutuse ja/või selle esindaja allkiri:

.....

Nimi:

Ametikoht (ametinimetus/ametijärk):

Kuupäev:

Ametlik tempel (kui see on olemas): ***Märkus: siseriikliku õigusega ette nähtud vahistamismääruse teinud õigusasutuse ametlik tempel. Kui see on olemas, tuleks seda alati kasutada.***

IV LISA

LIIKMESRIIKIDE POOLT EVMi VASTUVÕTMISEL AKTSEPTEERITAVAD KEELED

Liikmesriigid on vastavalt raamotsuse artikli 8 lõikele 2 teinud järgmised deklaratsioonid EVMi saamisel aktsepteeritavate keelte kohta:

Austria:	saksa keel või muu vastastikku kokkulepitud keel (aktsepteerib EVMi saamist selle liikmesriigi ametlikus keeles, kes aktsepteerib Austria õigusasutuse poolt EVMi esitamist saksa keeles).
Belgia:	prantsuse, hollandi ja saksa keel.
Bulgaaria:	bulgaaria keel.
Küpros:	kreeka, türki ja inglise keel.
Tšehhi Vabariik:	tšehhi keel; Slovaki Vabariigi puhul aktsepteerib Tšehhi Vabariik EVMi, mis on tehtud slovaki keeles või millele on lisatud slovaki keelne tõlge, ning Austria puhul aktsepteerib Tšehhi Vabariik EVMi esitamist saksa keeles.
Taani:	taani, inglise ja rootsi keel.
Eesti:	eesti ja inglise keel.
Soome:	soome, rootsi ja inglise keel.
Prantsusmaa:	prantsuse keel.
Saksamaa:	Saksamaa kohaldab vastastikkuse põhimõtet (aktsepteerib EVMi saamist selle liikmesriigi ametlikus keeles, kes aktsepteerib Saksamaa õigusasutuste poolt EVMi esitamist saksa keeles).
Kreeka:	kreeka keel.
Ungari:	ungari keel või EVMi tõlge ungari keelde. Suhetes liikmesriikidega, kes aktsepteerivad EVMi esitamist ka muus kui nende ametlikus keeles või ametlikes keeltes, aktsepteerib Ungari EVMi esitamist inglise, prantsuse või saksa keeles või nimetatud keeltesse tehtud tõlkeid.

Iirimaa:	iiri või inglise keel või justiitsministeeriumi ettenähtud keel või tõlge iiri või inglise keelde.
Itaalia:	itaalia keel.
Läti:	läti ja inglise keel.
Leedu:	leedu ja inglise keel.
Luksemburg:	prantsuse, saksa ja inglise keel.
Malta:	malta ja inglise keel.
Madalmaad:	hollandi ja inglise keel või mis tahes muu Euroopa Liidu ametlik keel, tingimusel et ingliskeelne tõlge esitatakse samal ajal.
Poola:	poola keel.
Portugal:	portugali keel.
Rumeenia:	rumeenia, prantsuse või inglise keel.
Slovakkia:	slovaki keel või, tuginedes varasematele kahepoolsetele lepingutele, saksa keel Austria puhul, tšehhi keel Tšehhi Vabariigi puhul ja poola keel Poola puhul.
Sloveenia:	sloveenia ja inglise keel.
Hispaania:	hispaania keel. Kui EVM esitatakse SISi kaudu, tagab muus kui hispaania keeles tehtud EVMi tõlkimise täitev õigusasutus.
Rootsi:	rootsi, taani, norra ja inglise keel või tõlge mõnda nimetatud keelde.
Ühendkuningriik:	inglise keel või EVMi tõlge inglise keelde.

V LISA

EUROOPA VAHISTAMISMÄÄRUSE KÄTTESAAMISE TÄHTAJAD PÄRAST TAGAOTSITAVA VAHISTAMIST

Austria:	40 päeva.
Belgia:	10 päeva.
Bulgaaria:	24 tundi.
Küpros:	3 päeva, tingimusel et Euroopa vahistamismäärus on tehtud enne tagaotsitava vahistamist.
Tšehhi Vabariik:	40 päeva.
Taani:	Nii kiiresti kui võimalik (vastavalt haldusotsuseid käsitlevatele Taani õigusaktidele toimub väljaandmine nii kiiresti kui võimalik või võimaluse korral vähemalt 10 päeva jooksul pärast isiku vahistamist või väljasaatmisotsuse tegemist).
Eesti:	3 tööpäeva.
Soome:	nii kiiresti kui võimalik või taotluse korral Soome pädeva täitva õigusasutuse sätestatud tähtaja jooksul. Soome õigusaktidega ei nõuta siiski EVMi kohustuslikku esitamist, kui EVMi taotlus on juba hõlmatud SISI hoiatusteatega.
Prantsusmaa:	6 tööpäeva.
Saksamaa:	40 päeva.
Kreeka:	15 päeva, mida saab pikendada kuni 30 päevani.
Ungari:	40 päeva.
Iirimaa:	tagaotsitav vahistatakse pärast EVMi kättesaamist ja kohtu poolt kinnitamist. Kohaldatakse 7päevast tähtaega, kui Iirimaa suhtes kohaldatakse SISI.
Itaalia:	10 päeva.
Läti:	48 tundi.
Leedu:	48 tundi pärast isiku vahistamist.

Luksemburg:	6 tööpäeva.
Malta:	Juhul kui SISI on sisestatud hoiatusteade, võib seda käsitada EVMina ja kohus võib seada tähtaja EVMi kättesaamiseks. Muudel juhtudel saab isiku vahistada ajutise vahistamiskorralduse alusel ning vahistamismääruse kättesaamise suhtes kohaldatakse 48-tunnist tähtaega. Ajutist vahistamist kohaldatakse üksnes erandkorras.
Madalmaad:	SISis osalevate liikmesriikide puhul: hiljemalt 23. päeval pärast vahistamist, kui vahistamise aluseks on SISI kantud hoiatusteade. SISis mitteosalevate liikmesriikide puhul tuleb EVM esitada nii kiiresti kui võimalik.
Poola:	48 tundi.
Portugal:	vastavalt kohtu äranägemisele, tavaliselt 10 päeva.
Rumeenia:	48 tundi pärast isiku vahistamist prokuröri ja vahistatava kaitsja ning vajadusel tõlgi osalusel vastavalt Rumeenia kriminaalmenetluse seadustikule.
Slovakkia:	18 päeva jooksul pärast isiku vahistamist (EVMi originaali ja selle slovakeelse tõlke kättesaamiseks). Kui nimetatud dokumente ei saada kätte 18 päeva jooksul, võib prokurör teha kohtule ettepaneku isik vajaduse korral vahi alt vabastada; kui dokumente ei saada kätte 40 päeva jooksul, on isiku vabastamine kohustuslik.
Sloveenia:	10 päeva.
Hispaania:	Hispaania õigusaktid ei näe ette tähtaega, mille jooksul peavad tema õigusasutused EVMi originaali kätte saama. Täitev õigusasutus soovib EVMi saada siiski kätte võimalikult kiiresti ning igal juhul 10 päeva jooksul pärast isiku vahistamist.
Rootsi:	nii kiiresti kui võimalik (mõne päeva jooksul vastavalt prokuröri otsusele).
Ühendkuningriik:	48 tunni jooksul pärast ajutist vahistamist; ajutist vahistamist kohaldatakse siiski üksnes erandkorras; taotluse korral tuleb teha EVM või vahistatu vabastatakse.

VI LISA

JUDGMENT OF THE COURT (Grand Chamber)

16 June 2005

(Police and judicial cooperation in criminal matters – Articles 34 EU and 35 EU – Framework Decision 2001/220/JHA – Standing of victims in criminal proceedings – Protection of vulnerable persons – Hearing of minors as witnesses – Effects of a framework decision)

In Case C-105/03,

REFERENCE for a preliminary ruling under Article 35 EU by the judge in charge of preliminary enquiries at the Tribunale di Firenze (Italy), made by decision of 3 February 2003, received at the Court on 5 March 2003, in criminal proceedings against

Maria Pupino

THE COURT (Grand Chamber),

composed of V. Skouris, President, P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta and A. Borg Barthet, Presidents of Chambers, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues (Rapporteur), P. Kūris, E. Juhász, G. Arestis and M. Ilešič, Judges

Advocate General: J. Kokott,

Registrar: L. Hewlett, Principal Administrator,

having regard to the written procedure and further to the hearing on 26 October 2004,
after considering the observations submitted on behalf of:

- Mrs Pupino, represented by M. Guagliani and D. Tanzarella, avvocati,
- the Italian Government, represented by I.M. Braguglia, acting as Agent, assisted by P. Gentili, avvocato dello Stato,
- the Greek Government, represented by A. Samoni-Rantou and K. Boskovits, acting as Agents,
- the French Government, represented by R. Abraham, G. de Bergues and C. Isidoro, acting as Agents,
- the Netherlands Government, represented by H.G. Sevenster and C. Wissels, acting as Agents,
- the Portuguese Government, represented by L. Fernandes, acting as Agent,
- the Swedish Government, represented by A. Kruse and K. Wistrand, acting as Agents,
- the United Kingdom Government, represented by R. Caudwell and E. O'Neill, acting as Agents, assisted by M. Hoskins, Barrister,
- the Commission of the European Communities, represented by M. Condou-Durande and L. Visaggio, acting as Agents,

after hearing the Opinion of the Advocate General at the sitting on 11 November 2004,
gives the following

Judgment

- 1 The reference for a preliminary ruling concerns the interpretation of Articles 2, 3 and 8 of Council Framework Decision 2001/220/JHA of 15 March 2001 on the standing of victims in criminal proceedings (OJ 2001 L 82, p. 1; ‘the Framework Decision’).
- 2 The reference has been made in the context of criminal proceedings against Mrs Pupino, a nursery school teacher charged with inflicting injuries on pupils aged less than five years at the time of the facts.

Legal background

The Treaty on European Union

- 3 Under Article 34(2) EU, in the version resulting from the Treaty of Amsterdam, which forms part of Title VI of the Treaty on European Union, headed ‘Provisions on police and judicial cooperation in criminal matters’:

‘The Council shall take measures and promote cooperation, using the appropriate form and procedures as set out in this Title, contributing to the pursuit of the objectives of the Union. To that end, acting unanimously on the initiative of any Member State or of the Commission, the Council may:

...

- b) adopt framework decisions for the purpose of approximation of the laws and regulations of the Member States. Framework decisions shall be binding upon the Member States as to the result to be achieved but shall leave to the national authorities the choice of form and methods. They shall not entail direct effect;

...’

- 4 Article 35 EU provides that:

‘1. The Court of Justice shall have jurisdiction, subject to the conditions laid down in this Article, to give preliminary rulings on the validity and interpretation of framework decisions, and decisions on the interpretation of conventions established under this Title and on the validity and interpretation of the measures implementing them.

2. By a declaration made at the time of signature of the Treaty of Amsterdam or at any time thereafter, any Member State shall be able to accept the jurisdiction of the Court of Justice to give preliminary rulings as specified in paragraph 1.

3. A Member State making a declaration pursuant to paragraph 2 shall specify that either:
- a) any court or tribunal of that State against whose decisions there is no judicial remedy under national law may request the Court of Justice to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the validity or interpretation of an act referred to in paragraph 1 if that court or tribunal considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment; or
 - b) any court or tribunal of that State may request the Court of Justice to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the validity or interpretation of an act referred to in paragraph 1 if that court or tribunal considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment.

...'

- 5 The information published in the Official Journal of the European Communities of 1 May 1999 (OJ 1999 L 114, p. 56) on the date of entry into force of the Treaty of Amsterdam shows that the Italian Republic has made a declaration under Article 35(2) EU, whereby it has accepted the jurisdiction of the Court of Justice to rule in accordance with the arrangements under Article 35(3)(b) EU.

The Framework Decision

- 6 Under Article 2 of the Framework Decision, headed 'Respect and recognition':
- '1. Each Member State shall ensure that victims have a real and appropriate role in its criminal legal system. It shall continue to make every effort to ensure that victims are treated with due respect for the dignity of the individual during proceedings and shall recognise the rights and legitimate interests of victims with particular reference to criminal proceedings.
 - 2. Each Member State shall ensure that victims who are particularly vulnerable can benefit from specific treatment best suited to their circumstances.'

- 7 Article 3 of the Framework Decision, headed ‘Hearings and provision of evidence’ provides:
- ‘Each Member State shall safeguard the possibility for victims to be heard during proceedings and to supply evidence.
- Each Member State shall take appropriate measures to ensure that its authorities question victims only insofar as necessary for the purpose of criminal proceedings.’
- 8 Article 8 of the Framework Decision, headed ‘Right to protection’, provides in paragraph 4:
- ‘Each Member State shall ensure that, where there is a need to protect victims – particularly those most vulnerable – from the effects of giving evidence in open court, victims may, by decision taken by the court, be entitled to testify in a manner which will enable this objective to be achieved, by any appropriate means compatible with its basic legal principles.’
- 9 Under Article 17 of the Framework Decision, each Member State is required to bring into force the laws, regulations and administrative provisions necessary to comply with the Framework Decision ‘not later than 22 March 2002’.

National legislation

- 10 Article 392 of the Codice di procedura penale (Italian Code of Criminal Procedure; ‘the CPP’), which appears in Book V, Part II, Title VII, headed ‘Preliminary enquiries and preliminary hearing’, provides:
- ‘1. During the preliminary enquiry, the Public Prosecutor’s Office and the person being examined may ask the judge to take evidence under special arrangements:
- a) where there are reasonable grounds for believing that the witness cannot be heard in open court by reason of illness or serious impediment;

- b) where, on the basis of specific facts, there are reasonable grounds for believing that the witness is vulnerable to violence, threats, offers or promises of money or other benefits, to induce him or her not to testify or to give false testimony.

...

1a. In proceedings for offences under Articles 600a, 600b, 600d, 609a, 609c, 609d, and 609g of the criminal code [concerning sexual offences or offences with a sexual background], the Public Prosecutor's Office and the person being examined may ask for persons aged under 16 years to be heard in accordance with special arrangements even outside the cases referred to in paragraph 1.

...'

11 Under Article 398(5a) of the CPP:

'In enquiries concerning offences under Articles 600a, 600b, 600d, 609a, 609c, 609d, and 609g of the criminal code, where the evidence involves minors under 16, the judge shall determine by order the place, time and particular circumstances for hearing evidence where a minor's situation makes it appropriate and necessary. In such cases, the hearing can be held in a place other than the court, in special facilities or, failing that, at the minor's home. The witness statements must be fully documented by the use of sound and audiovisual recording equipment. Where recording equipment or technical personnel are not available, the judge shall use the expert report or technical advice procedures. The interview shall also be minuted. The recordings shall be transcribed only at the request of the parties.'

Factual background and the question referred

12 The order for reference shows that, in the criminal proceedings against Mrs Pupino, it is alleged that, in January and February 2001, she committed several offences of 'misuse of disciplinary measures' within the meaning of Article 571 of the Italian Criminal Code ('the CP') against a number of her pupils aged less than five years at the time, by such acts as regularly striking them, threatening to give them tranquillisers and to put sticking plasters over their mouths, and forbidding them from going to the toilet. She is further charged that, in February 2001, she inflicted 'serious injuries', as referred to in Articles 582, 585 and 576 of the CP, in conjunction with Article 61(2) and (11) thereof, by hitting a pupil in such a way as to cause a slight swelling of the forehead. The proceedings before the Tribunale di Firenze are at the preliminary enquiry stage.

- 13 The referring court states in that respect that, under Italian law, criminal procedure comprises two distinct stages. During the first stage, namely that of the preliminary enquiry, the Public Prosecutor's Office makes enquiries and, under the supervision of the judge in charge of preliminary enquiries, gathers the evidence on the basis of which it will assess whether the prosecution should be abandoned or the matter should proceed to trial. The final decision on whether to allow the prosecution to proceed or to dismiss the matter is taken by the judge in charge of preliminary enquiries at the conclusion of an informal hearing.
- 14 A decision to send the examined person for trial opens the second stage of the proceedings, namely the adversarial stage, in which the judge in charge of preliminary enquiries does not take part. The proceedings proper begin with this stage. It is only at that stage that, as a rule, evidence must be taken at the initiative of the parties and in compliance with the adversarial principle. The referring court states that it is during the trial that the parties' submissions may be accepted as evidence within the technical sense of the term. In those circumstances, the evidence gathered by the Public Prosecutor's Office during the preliminary enquiry stage, in order to enable the Office to decide whether to institute criminal proceedings by proposing committal for trial or to ask for the matter to be closed, must be subjected to cross-examination during the trial proper in order to acquire the value of 'evidence' in the full sense.
- 15 The national court states, however, that there are exceptions to that rule, laid down by Article 392 of the CPP, which allow evidence to be established early, during the preliminary enquiry period, on a decision of the judge in charge of preliminary enquiries and in compliance with the adversarial principle, by means of the Special Inquiry procedure. Evidence gathered in that way has the same probative value as that gathered during the second stage of the proceedings. Article 392(1a) of the CPP has introduced the possibility of using that special procedure when taking evidence from victims of certain restrictively listed offences (sexual offences or offences with a sexual background) aged less than 16 years, even outside the cases envisaged in paragraph 1 of that article. Article 398(5a) of the CPP also allows the same judge to order evidence to be taken, in the case of enquiries concerning offences referred to in Article 392(1a) of the CPP, under special arrangements allowing the protection of the minors concerned. According to the national court, those additional derogations are designed to protect, first, the dignity, modesty and character of a minor witness, and, secondly, the authenticity of the evidence.

- 16 In this case, the Public Prosecutor's Office asked the judge in charge of preliminary enquiries in August 2001 to take the testimony of eight children, witnesses and victims of the offences for which Mrs Pupino is being examined, by the special procedure for taking evidence early, pursuant to Article 392(1a) of the CPP, on the ground that such evidence could not be deferred until the trial on account of the witnesses' extreme youth, inevitable alterations in their psychological state, and a possible process of repression. The Public Prosecutor's Office also requested that evidence be gathered under the special arrangements referred to in Article 398(5a) of the CPP, whereby the hearing should take place in specially designed facilities, with arrangements to protect the dignity, privacy and tranquillity of the minors concerned, possibly involving an expert in child psychology by reason of the delicate and serious nature of the facts and the difficulties caused by the victims' young age. Mrs Pupino opposed that application, arguing that it did not fall within any of the cases envisaged by Article 392(1) and (1a) of the CPP.
- 17 The referring court states that, under the national provisions in question, the application of the Public Prosecutor's Office would have to be dismissed. Those provisions do not provide for the use of the Special Inquiry procedure, or for the use of special arrangements for gathering evidence, where the facts are such as those alleged against the defendant, even if there is no reason to preclude those provisions also covering cases other than those referred to in Article 392(1) of the CPP in which the victim is a minor. A number of offences excluded from the scope of Article 392(1) of the CPP might well prove more serious for the victim than those referred to in that provision. That, in the view of the national court, is the case here, where, according to the Public Prosecutor's Office, Mrs Pupino maltreated several children aged less than five years, causing them psychological trauma.

- 18 Considering that, ‘apart from the question of the existence or otherwise of a direct effect of Community law’, the national court must ‘interpret its national law in the light of the letter and the spirit of Community provisions’, and having doubts as to the compatibility of Articles 392(1a) and 398(5a) of the CPP with Articles 2, 3 and 8 of the Framework Decision, inasmuch as the provisions of that code limit the ability of the judge in charge of preliminary enquiries to apply the Special Inquiry procedure for the early gathering of evidence, and the special arrangements for its gathering, to sexual offences or offences with a sexual background, the judge in charge of preliminary enquiries at the Tribunale di Firenze has decided to stay the proceedings and ask the Court of Justice to rule on the scope of Articles 2, 3 and 8 of the Framework Decision.

Jurisdiction of the Court of Justice

- 19 Under Article 46(b) EU, the provisions of the EC, EAEC and ECSC Treaties concerning the powers of the Court of Justice and the exercise of those powers, including the provisions of Article 234 EC, apply to the provisions of Title VI of the Treaty on European Union under the conditions laid down by Article 35 EU. It follows that the system under Article 234 EC is capable of being applied to the Court’s jurisdiction to give preliminary rulings by virtue of Article 35 EU, subject to the conditions laid down by that provision.
- 20 As stated in paragraph 5 of this judgment, the Italian Republic indicated by a declaration which took effect on 1 May 1999, the date on which the Treaty of Amsterdam came into force, that it accepted the jurisdiction of the Court of Justice to rule on the validity and interpretation of the acts referred to in Article 35 EU in accordance with the rules laid down in paragraph 3(b) of that article.
- 21 Concerning the acts referred to in Article 35(1) EU, Article 35(3)(b) provides, in terms identical to those of the first and second paragraphs of Article 234 EC, that ‘any court or tribunal’ of a Member State may ‘request the Court of Justice to give a preliminary ruling’ on a question raised in a case pending before it and concerning the ‘validity or interpretation’ of such acts, ‘if it considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment’.

- 22 It is undisputed, first, that the judge in charge of preliminary enquiries in criminal proceedings, such as those instituted in this case, acts in a judicial capacity, so that he must be regarded as a ‘court or tribunal of a Member State’ within the meaning of Article 35 EU (see to that effect, in relation to Article 234 EC, Joined Cases C-54/94 and C-74/94 *Cacchiarelli and Stanghellini* [1995] ECR I-391, and Joined Cases C-74/95 and C-129/95 X [1996] ECR I-6609) and, secondly, that the Framework Decision, based on Articles 31 EU and 34 EU, is one of the acts referred to in Article 35(1) EU, in respect of which the Court may give a preliminary ruling.
- 23 Whilst in principle, therefore, the Court of Justice has jurisdiction to reply to the question raised, the French and Italian Governments have nevertheless raised an objection of inadmissibility against the application that has been made, arguing that the Court’s answer would not be useful in resolving the dispute in the main proceedings.
- 24 The French Government argues that the national court is seeking to apply certain provisions of the Framework Decision in place of national legislation, whereas, in accordance with the very wording of Article 34(2)(b) EU, Framework Decisions cannot have such a direct effect. It further points out that, as the national court itself acknowledges, an interpretation of national law in accordance with the Framework Decision is impossible. In accordance with the case-law of the Court of Justice, the principle that national law must be given a conforming interpretation cannot lead to an interpretation that is *contra legem*, or to a worsening of the position of an individual in criminal proceedings, on the basis of the Framework Decision alone, which is precisely what would happen in the main proceedings.
- 25 The Italian Government argues as its main argument that framework decisions and Community directives are completely different and separate sources of law, and that a framework decision cannot therefore place a national court under an obligation to interpret national law in conformity, such as the obligation which the Court of Justice has found in its case-law concerning Community directives.

- 26 Without expressly querying the admissibility of the reference, the Swedish and United Kingdom Governments generally argue in the same way as the Italian Government, insisting in particular on the inter-governmental nature of cooperation between Member States in the context of Title VI of the Treaty on European Union.
- 27 Finally, the Netherlands Government stresses the limits imposed on the obligation of conforming interpretation and poses the question whether, assuming that obligation applies to framework decisions, it can apply in the case in the main proceedings, have regard precisely to those limits.
- 28 As stated in paragraph 19 of this judgment, the system under Article 234 EC is capable of being applied to Article 35 EU, subject to the conditions laid down in Article 35.
- 29 Like Article 234 EC, Article 35 EU makes reference to the Court of Justice for a preliminary ruling subject to the condition that the national court ‘considers that a decision on the question is necessary in order to enable it to give judgment’, so that the case-law of the Court of Justice on the admissibility of references under Article 234 EC is, in principle, transposable to references for a preliminary ruling submitted to the Court of Justice under Article 35 EU.
- 30 It follows that the presumption of relevance attaching to questions referred by national courts for a preliminary ruling may be rebutted only in exceptional cases, where it is quite obvious that the interpretation of Community law sought bears no relation to the actual facts of the main action or to its purpose, or where the problem is hypothetical and the Court does not have before it the factual or legal material necessary to give a useful answer to the questions submitted. Save for such cases, the Court is, in principle, required to give a ruling on questions concerning the interpretation of the acts referred to in Article 35(1) EU (see for example, in relation to Article 234 CE, Case C-355/97 Beck and Bergdorf [1999] ECR I-4977, paragraph 22, and Case C-17/03 VEMW and Others [2005] ECR I-0000, paragraph 34).

- 31 Having regard to the arguments of the French, Italian, Swedish, Netherlands and United Kingdom Governments, it has to be examined whether, as the national court presupposes and as the French, Greek and Portuguese Governments and the Commission maintain, the obligation on the national authorities to interpret their national law as far as possible in the light of the wording and purpose of Community directives applies with the same effects and within the same limits where the act concerned is a framework decision taken on the basis of Title VI of the Treaty on European Union.
- 32 If so, it has to be determined whether, as the French, Italian, Swedish and United Kingdom Governments have observed, it is obvious that a reply to the question referred cannot have a concrete impact on the solution of the dispute in the main proceedings, given the inherent limits on the obligation of conforming interpretation.
- 33 It should be noted at the outset that the wording of Article 34(2)(b) EU is very closely inspired by that of the third paragraph of Article 249 EC. Article 34(2)(b) EU confers a binding character on framework decisions in the sense that they ‘bind’ the Member States ‘as to the result to be achieved but shall leave to the national authorities the choice of form and methods’.
- 34 The binding character of framework decisions, formulated in terms identical to those of the third paragraph of Article 249 EC, places on national authorities, and particularly national courts, an obligation to interpret national law in conformity.
- 35 The fact that, by virtue of Article 35 EU, the jurisdiction of the Court of Justice is less extensive under Title VI of the Treaty on European Union than it is under the EC Treaty, and the fact that there is no complete system of actions and procedures designed to ensure the legality of the acts of the institutions in the context of Title VI, does nothing to invalidate that conclusion.

- 36 Irrespective of the degree of integration envisaged by the Treaty of Amsterdam in the process of creating an ever closer union among the peoples of Europe within the meaning of the second paragraph of Article 1 EU, it is perfectly comprehensible that the authors of the Treaty on European Union should have considered it useful to make provision, in the context of Title VI of that treaty, for recourse to legal instruments with effects similar to those provided for by the EC Treaty, in order to contribute effectively to the pursuit of the Union's objectives.
- 37 The importance of the Court's jurisdiction to give preliminary rulings under Article 35 EU is confirmed by the fact that, under Article 35(4), any Member State, whether or not it has made a declaration pursuant to Article 35(2), is entitled to submit statements of case or written observations to the Court in cases which arise under Article 35(1).
- 38 That jurisdiction would be deprived of most of its useful effect if individuals were not entitled to invoke framework decisions in order to obtain a conforming interpretation of national law before the courts of the Member States.
- 39 In support of their position, the Italian and United Kingdom Governments argue that, unlike the EC Treaty, the Treaty on European Union contains no obligation similar to that laid down in Article 10 EC, on which the case-law of the Court of Justice partially relied in order to justify the obligation to interpret national law in conformity with Community law.
- 40 That argument must be rejected.
- 41 The second and third paragraphs of Article 1 of the Treaty on European Union provide that that treaty marks a new stage in the process of creating an ever closer union among the peoples of Europe and that the task of the Union, which is founded on the European Communities, supplemented by the policies and forms of cooperation established by that treaty, shall be to organise, in a manner demonstrating consistency and solidarity, relations between the Member States and between their peoples.

- 42 It would be difficult for the Union to carry out its task effectively if the principle of loyal cooperation, requiring in particular that Member States take all appropriate measures, whether general or particular, to ensure fulfilment of their obligations under European Union law, were not also binding in the area of police and judicial cooperation in criminal matters, which is moreover entirely based on cooperation between the Member States and the institutions, as the Advocate General has rightly pointed out in paragraph 26 of her Opinion.
- 43 In the light of all the above considerations, the Court concludes that the principle of conforming interpretation is binding in relation to framework decisions adopted in the context of Title VI of the Treaty on European Union. When applying national law, the national court that is called upon to interpret it must do so as far as possible in the light of the wording and purpose of the framework decision in order to attain the result which it pursues and thus comply with Article 34(2)(b) EU.
- 44 It should be noted, however, that the obligation on the national court to refer to the content of a framework decision when interpreting the relevant rules of its national law is limited by general principles of law, particularly those of legal certainty and non-retroactivity.
- 45 In particular, those principles prevent that obligation from leading to the criminal liability of persons who contravene the provisions of a framework decision from being determined or aggravated on the basis of such a decision alone, independently of an implementing law (see for example, in relation to Community directives, Joined Cases C-74/95 and C-129/95 X [1996] ECR I-6609, paragraph 24, and Joined Cases C-387/02, C-391/02 and C-403/02 Berlusconi and Others [2005] ECR I-0000, paragraph 74).
- 46 However, the provisions which form the subject-matter of this reference for a preliminary ruling do not concern the extent of the criminal liability of the person concerned but the conduct of the proceedings and the means of taking evidence.

- 47 The obligation on the national court to refer to the content of a framework decision when interpreting the relevant rules of its national law ceases when the latter cannot receive an application which would lead to a result compatible with that envisaged by that framework decision. In other words, the principle of conforming interpretation cannot serve as the basis for an interpretation of national law *contra legem*. That principle does, however, require that, where necessary, the national court consider the whole of national law in order to assess how far it can be applied in such a way as not to produce a result contrary to that envisaged by the framework decision.
- 48 In this case, as the Advocate General has pointed out in paragraph 40 of her Opinion, it is not obvious that an interpretation of national law in conformity with the framework decision is impossible. It is for the national court to determine whether, in this case, a conforming interpretation of national law is possible.
- 49 Subject to that reservation, the Court will answer the question referred.

The question referred for a preliminary ruling

- 50 By its question, the national court essentially asks whether, on a proper interpretation of Articles 2, 3 and 8(4) of the Framework Decision, a national court must be able to authorise young children, who, as in this case, claim to have been victims of maltreatment, to give their testimony in accordance with arrangements ensuring them an appropriate level of protection, outside the public trial and before it is held.
- 51 Article 3 of the Framework Decision requires each Member State to safeguard the possibility for victims to be heard during proceedings and to supply evidence, and to take appropriate measures to ensure that its authorities question victims only insofar as necessary for the purpose of criminal proceedings.

- 52 Articles 2 and 8(4) of the Framework Decision require each Member State to make every effort to ensure that victims are treated with due respect for their personal dignity during proceedings, to ensure that particularly vulnerable victims benefit from specific treatment best suited to their circumstances, and to ensure that where there is a need to protect victims, particularly those most vulnerable, from the effects of giving evidence in open court, victims may, by decision taken by the court, be entitled to testify in a manner enabling that objective to be achieved, by any appropriate means compatible with its basic legal principles.
- 53 The Framework Decision does not define the concept of a victim's vulnerability for the purposes of Articles 2(2) and 8(4). However, independently of whether a victim's minority is as a general rule sufficient to classify such a victim as particularly vulnerable within the meaning of the Framework Decision, it cannot be denied that where, as in this case, young children claim to have been maltreated, and maltreated, moreover, by a teacher, those children are suitable for such classification having regard in particular to their age and to the nature and consequences of the offences of which they consider themselves to have been victims, with a view to benefiting from the specific protection required by the provisions of the Framework Decision referred to above.
- 54 None of the three provisions of the Framework Decision referred to by the national court lays down detailed rules for implementing the objectives which they state, and which consist, in particular, in ensuring that particularly vulnerable victims receive 'specific treatment best suited to their circumstances', and the benefit of special hearing arrangements that are capable of guaranteeing to all victims treatment which pays due respect to their individual dignity and gives them the opportunity to be heard and to supply evidence, and in ensuring that those victims are questioned 'only insofar as necessary for the purpose of criminal proceedings'.

- 55 Under the legislation at issue in the main proceedings, testimony given during the preliminary enquiries must generally be repeated at the trial in order to acquire full evidential value. It is, however, permissible in certain cases to give that testimony only once, during the preliminary enquiries, with the same probative value, but under different arrangements from those which apply at the trial.
- 56 In those circumstances, achievement of the aims pursued by the abovementioned provisions of the framework decision require that a national court should be able, in respect of particularly vulnerable victims, to use a special procedure, such as the Special Inquiry for early gathering of evidence provided for in the law of a Member State, and the special arrangements for hearing testimony for which provision is also made, if that procedure best corresponds to the situation of those victims and is necessary in order to prevent the loss of evidence, to reduce the repetition of questioning to a minimum, and to prevent the damaging consequences, for those victims, of their giving testimony at the trial
- 57 It should be noted in that respect that, according to Article 8(4) of the Framework Decision, the conditions for giving testimony that are adopted must in any event be compatible with the basic legal principles of the Member State concerned.
- 58 Moreover, in accordance with Article 6(2) EU, the Union must respect fundamental rights, as guaranteed by the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms signed in Rome on 4 November 1950 (‘the Convention’), and as they result from the constitutional traditions common to the Member States, as general principles of law.
- 59 The Framework Decision must thus be interpreted in such a way that fundamental rights, including in particular the right to a fair trial as set out in Article 6 of the Convention and interpreted by the European Court of Human Rights, are respected.

60 It is for the national court to ensure that – assuming use of the Special Inquiry and of the special arrangements for the hearing of testimony under Italian law is possible in this case, bearing in mind the obligation to give national law a conforming interpretation – the application of those measures is not likely to make the criminal proceedings against Mrs Pupino, considered as a whole, unfair within the meaning of Article 6 of the Convention, as interpreted by the European Court of Human Rights (see, for example, ECHR judgments of 20 December 2001, *P.S. v Germany*, of 2 July 2002, *S.N. v Sweden*, Reports of judgments and decisions 2002-V, of 13 February 2004, *Rachdad v France*, and the decision of 20 January 2005, *Accardi and Others v Italy*, App. 30598/02).

61 In the light of all the above considerations, the answer to the question must be that Articles 2, 3 and 8(4) of the Framework Decision must be interpreted as meaning that the national court must be able to authorise young children, who, as in this case, claim to have been victims of maltreatment, to give their testimony in accordance with arrangements allowing those children to be guaranteed an appropriate level of protection, for example outside the trial and before it takes place. The national court is required to take into consideration all the rules of national law and to interpret them, so far as possible, in the light of the wording and purpose of the Framework Decision.

Costs

62 Since these proceedings are, for the parties to the main proceedings, a step in the proceedings before the national court, the decision on costs is a matter for that court. Costs incurred in submitting observations to the Court, other than by those parties, are not recoverable.

On those grounds, the Court (Grand Chamber) hereby rules:

Articles 2, 3 and 8(4) of Council Framework Decision 2001/220/JHA of 15 March 2001 on the standing of victims in criminal proceedings must be interpreted as meaning that the national court must be able to authorise young children, who, as in this case, claim to have been victims of maltreatment, to give their testimony in accordance with arrangements allowing those children to be guaranteed an appropriate level of protection, for example outside the trial and before it takes place.

The national court is required to take into consideration all the rules of national law and to interpret them, so far as possible, in the light of the wording and purpose of the Framework Decision.

[Signatures]

JUDGMENT OF THE COURT (Grand Chamber)

3 May 2007

(Police and judicial cooperation in criminal matters – Articles 6(2) EU and 34(2)(b) EU – Framework Decision 2002/584/JHA – European arrest warrant and surrender procedures between Member States – Approximation of national laws – Removal of verification of double criminality – Validity)

In Case C-303/05,

REFERENCE under Article 35 EU for a preliminary ruling by the Arbitragehof (Belgium), made by decision of 13 July 2005, received at the Court on 29 July 2005, in the proceedings

Advocaten voor de Wereld VZW

v

Leden van de Ministerraad,

THE COURT (Grand Chamber),

composed of V. Skouris, President, P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, R. Schintgen, P. Kūris, E. Juhász and J. Klučka, Presidents of Chambers, J.N. Cunha Rodrigues (Rapporteur), J. Makarczyk, U. Lõhmus, E. Levits and L. Bay Larsen, Judges,

Advocate General: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

Registrar: M. Ferreira, Principal Administrator,

having regard to the written procedure and further to the hearing on 11 July 2006,

after considering the observations submitted on behalf of:

- Advocaten voor de Wereld VZW, by L. Deleu, P. Bekaert and F. van Vlaenderen, advocaten,
- the Belgian Government, by M. Wimmer, acting as Agent, assisted by E. Jacobowitz and P. de Maeyer, avocats,
- the Czech Government, by T. Boček, acting as Agent,
- the Spanish Government, by J.M. Rodríguez Cárcamo, acting as Agent,
- the French Government, by G. de Bergues, J.-C. Niollet and E. Belliard, acting as Agents,
- the Latvian Government, by E. Balode-Buraka, acting as Agent,
- the Lithuanian Government, by D. Kriauciūnas, acting as Agent,
- the Netherlands Government, by H.G. Sevenster, M. de Mol and C.M. Wissels, acting as Agents,
- the Polish Government, by J. Pietras, acting as Agent,
- the Finnish Government, by E. Bygglin, acting as Agent,
- the United Kingdom Government, by S. Nwaokolo and C. Gibbs, acting as Agents, and by A. Dashwood, Barrister,
- the Council of the European Union, by S. Kyriakopoulou, J. Schutte and O. Petersen, acting as Agents,
- the Commission of the European Communities, by W. Bogensberger and R. Troosters, acting as Agents,

after hearing the Opinion of the Advocate General at the sitting on 12 September 2006, gives the following

Judgment

- 1 The reference for a preliminary ruling concerns the assessment as to the validity of Council Framework Decision 2002/584/JHA of 13 June 2002 on the European arrest warrant and the surrender procedures between Member States (OJ 2002 L 190, p. 1) ('the Framework Decision').

- 2 This reference has been submitted in the course of an action brought by Advocaten voor de Wereld VZW (‘Advocaten voor de Wereld’) before the Belgian Arbitragehof (Court of Arbitration) and seeking the annulment of the Belgian Law of 19 December 2003 on the European arrest warrant (Belgisch Staatsblad of 22 December 2003, p. 60075) (‘the Law of 19 December 2003’), in particular Articles 3, 5(1) and (2) and 7 thereof.

Legal context

- 3 Recital (5) in the preamble to the Framework Decision provides:

‘The objective set for the Union to become an area of freedom, security and justice leads to abolishing extradition between Member States and replacing it by a system of surrender between judicial authorities. Further, the introduction of a new simplified system of surrender of sentenced or suspected persons for the purposes of execution or prosecution of criminal sentences makes it possible to remove the complexity and potential for delay inherent in the present extradition procedures. Traditional cooperation relations which have prevailed up till now between Member States should be replaced by a system of free movement of judicial decisions in criminal matters, covering both pre-sentence and final decisions, within an area of freedom, security and justice.’

- 4 Recital (6) in the preamble to the Framework Decision is worded as follows:

‘The European arrest warrant provided for in this Framework Decision is the first concrete measure in the field of criminal law implementing the principle of mutual recognition which the European Council referred to as the “cornerstone” of judicial cooperation.’

- 5 Recital (7) in the preamble to the Framework Decision provides:

‘Since the aim of replacing the system of multilateral extradition built upon the European Convention on Extradition of 13 December 1957 cannot be sufficiently achieved by the Member States acting unilaterally and can therefore, by reason of its scale and effects, be better achieved at Union level, the Council may adopt measures in accordance with the principle of subsidiarity as referred to in Article 2 of the Treaty on European Union and Article 5 of the Treaty establishing the European Community. In accordance with the principle of proportionality, as set out in the latter Article, this Framework Decision does not go beyond what is necessary in order to achieve that objective.’

6 According to recital (11) in the preamble to the Framework Decision:

‘In relations between Member States, the European arrest warrant should replace all the previous instruments concerning extradition, including the provisions of Title III of the Convention implementing the Schengen Agreement which concern extradition.’

7 Article 1 of the Framework Decision, which was adopted on the basis of Article 31(1)(a) and (b) EU and Article 34(2)(b) EU, provides:

‘1. The European arrest warrant is a judicial decision issued by a Member State with a view to the arrest and surrender by another Member State of a requested person, for the purposes of conducting a criminal prosecution or executing a custodial sentence or detention order.

2. Member States shall execute any European arrest warrant on the basis of the principle of mutual recognition and in accordance with the provisions of this Framework Decision.

3. This Framework Decision shall not have the effect of modifying the obligation to respect fundamental rights and fundamental legal principles as enshrined in Article 6 of the Treaty on European Union.’

8 Article 2 of the Framework Decision provides:

‘1. A European arrest warrant may be issued for acts punishable by the law of the issuing Member State by a custodial sentence or a detention order for a maximum period of at least 12 months or, where a sentence has been passed or a detention order has been made, for sentences of at least four months.

2. The following offences, if they are punishable in the issuing Member State by a custodial sentence or a detention order for a maximum period of at least three years and as they are defined by the law of the issuing Member State, shall, under the terms of this Framework Decision and without verification of the double criminality of the act, give rise to surrender pursuant to a European arrest warrant:

- participation in a criminal organisation,
- terrorism,
- trafficking in human beings,
- sexual exploitation of children and child pornography,
- illicit trafficking in narcotic drugs and psychotropic substances,
- illicit trafficking in weapons, munitions and explosives,
- corruption,
- fraud, including that affecting the financial interests of the European Communities within the meaning of the Convention of 26 July 1995 on the protection of the European Communities’ financial interests,
- laundering of the proceeds of crime,
- counterfeiting currency, including of the euro,
- computer-related crime,
- environmental crime, including illicit trafficking in endangered animal species and in endangered plant species and varieties,
- facilitation of unauthorised entry and residence,
- murder, grievous bodily injury,
- illicit trade in human organs and tissue,
- kidnapping, illegal restraint and hostage-taking,
- racism and xenophobia,
- organised or armed robbery,
- illicit trafficking in cultural goods, including antiques and works of art,
- swindling,

- racketeering and extortion,
- counterfeiting and piracy of products,
- forgery of administrative documents and trafficking therein,
- forgery of means of payment,
- illicit trafficking in hormonal substances and other growth promoters,
- illicit trafficking in nuclear or radioactive materials,
- trafficking in stolen vehicles,
- rape,
- arson,
- crimes within the jurisdiction of the International Criminal Court,
- unlawful seizure of aircraft/ships,
- sabotage.

3. The Council may decide at any time, acting unanimously after consultation of the European Parliament under the conditions laid down in Article 39(1) of the Treaty on European Union (TEU), to add other categories of offence to the list contained in paragraph 2. The Council shall examine, in the light of the report submitted by the Commission pursuant to Article 34(3), whether the list should be extended or amended.

4. For offences other than those covered by paragraph 2, surrender may be subject to the condition that the acts for which the European arrest warrant has been issued constitute an offence under the law of the executing Member State, whatever the constituent elements or however it is described.’

9 Article 31 of the Framework Decision provides:

‘1. Without prejudice to their application in relations between Member States and third States, this Framework Decision shall, from 1 January 2004, replace the corresponding provisions of the following conventions applicable in the field of extradition in relations between the Member States:

- (a) the European Convention on Extradition of 13 December 1957, its additional protocol of 15 October 1975, its second additional protocol of 17 March 1978, and the European Convention on the suppression of terrorism of 27 January 1977 as far as extradition is concerned;
- (b) the Agreement between the 12 Member States of the European Communities on the simplification and modernisation of methods of transmitting extradition requests of 26 May 1989;
- (c) the Convention of 10 March 1995 on simplified extradition procedure between the Member States of the European Union;
- (d) the Convention of 27 September 1996 relating to extradition between the Member States of the European Union;
- (e) Title III, Chapter 4 of the Convention of 19 June 1990 implementing the Schengen Agreement of 14 June 1985 on the gradual abolition of checks at common borders.

2. Member States may continue to apply bilateral or multilateral agreements or arrangements in force when this Framework Decision is adopted in so far as such agreements or arrangements allow the objectives of this Framework Decision to be extended or enlarged and help to simplify or facilitate further the procedures for surrender of persons who are the subject of European arrest warrants.

Member States may conclude bilateral or multilateral agreements or arrangements after this Framework Decision has come into force in so far as such agreements or arrangements allow the prescriptions of this Framework Decision to be extended or enlarged and help to simplify or facilitate further the procedures for surrender of persons who are the subject of European arrest warrants, in particular by fixing time-limits shorter than those fixed in Article 17, by extending the list of offences laid down in Article 2(2), by further limiting the grounds for refusal set out in Articles 3 and 4, or by lowering the threshold provided for in Article 2(1) or (2).

The agreements and arrangements referred to in the second subparagraph may in no case affect relations with Member States which are not parties to them.

Member States shall, within three months from the entry into force of this Framework Decision, notify the Council and the Commission of the existing agreements and arrangements referred to in the first subparagraph which they wish to continue applying.

Member States shall also notify the Council and the Commission of any new agreement or arrangement as referred to in the second subparagraph, within three months of signing it.

3. Where the conventions or agreements referred to in paragraph 1 apply to the territories of Member States or to territories for whose external relations a Member State is responsible to which this Framework Decision does not apply, these instruments shall continue to govern the relations existing between those territories and the other Member States.’

The dispute in the main proceedings and the questions referred for preliminary ruling

- 10 According to the decision making the reference, *Advocaten voor de Wereld* brought an action before the *Arbitragehof* on 21 June 2004 in which it sought the annulment, in whole or in part, of the Law of 19 December 2003 transposing the provisions of the Framework Decision into Belgian law.
- 11 In support of its action, *Advocaten voor de Wereld* submits inter alia that the Framework Decision is invalid on the ground that the subject-matter of the European arrest warrant ought to have been implemented by way of a convention and not by way of a framework decision since, under Article 34(2)(b) EU, framework decisions may be adopted only ‘for the purpose of approximation of the laws and regulations of the Member States’, which, it claims, is not the position in the present case.

- 12 Advocaten voor de Wereld also submits that Article 5(2) of the Law of 19 December 2003, which transposes Article 2(2) of the Framework Decision into Belgian domestic law, infringes the principle of equality and non-discrimination in that, for the offences mentioned in that latter provision, in the event of enforcement of a European arrest warrant, there is a derogation, without objective and reasonable justification, from the requirement of double criminality, whereas that requirement is maintained for other offences.
- 13 Advocaten voor de Wereld further argues that the Law of 19 December 2003 also fails to satisfy the conditions of the principle of legality in criminal matters in that it lists, not offences having a sufficiently clear and precise legal content, but only vague categories of undesirable behaviour. The judicial authority which must decide on the enforcement of a European arrest warrant will, it submits, have insufficient information to determine effectively whether the offences for which the person sought is being charged, or in respect of which a penalty has been imposed on him, come within one of the categories mentioned in Article 5(2) of that Law. The absence of a clear and precise definition of the offences referred to in that provision, it contends, leads to a disparate application of that Law by the various authorities responsible for the enforcement of a European arrest warrant and, by reason of that fact, also infringes the principle of equality and non-discrimination.
- 14 The Arbitragehof points out that the Law of 19 December 2003 is the direct result of the Council's decision to regulate the subject-matter of the European arrest warrant by means of a framework decision. The heads of complaint invoked by Advocaten voor de Wereld against that Law also hold good in equal measure with regard to the Framework Decision. In its view, differences of interpretation between courts with regard to the validity of Community measures and the validity of the legislation which constitutes the implementation of those measures in national law jeopardise the unity of the Community legal order and adversely affect the general principle of legal certainty.
- 15 The Arbitragehof adds that, under Article 35(1) EU, the Court alone has jurisdiction to give a preliminary ruling on the validity of framework decisions and that, under Article 35(2) EU, the Kingdom of Belgium has accepted the Court's jurisdiction in this field.

16 In those circumstances, the Arbitragehof decided to stay the proceedings and to refer the following questions to the Court for a preliminary ruling:

- ‘1. Is [the] Framework Decision ... compatible with Article 34(2)(b) of the [EU] Treaty, under which framework decisions may be adopted only for the purpose of approximation of the laws and regulations of the Member States?
2. Is Article 2(2) of [the] Framework Decision ..., in so far as it sets aside verification of the requirement of double criminality for the offences listed therein, compatible with Article 6(2) of the [EU] Treaty ... and, more specifically, with the principle of legality in criminal proceedings guaranteed by that provision and with the principle of equality and non-discrimination?’

The questions referred for preliminary ruling

The first question

Admissibility

- 17 The Czech Government submits that the first question referred is inadmissible on the ground that it requires the Court to examine Article 34(2)(b) EU, which is a provision of primary law not reviewable by the Court.
- 18 That argument is unfounded. Under Article 35(1) EU, the Court has jurisdiction, subject to the conditions laid down in that article, to give preliminary rulings on the interpretation and validity of, inter alia, framework decisions, which necessarily implies that it can, even if there is no express power to that effect, be called upon to interpret provisions of primary law, such as Article 34(2)(b) EU where, as in the case in the main proceedings, the Court is being asked to examine whether a framework decision has been properly adopted on the basis of that latter provision.

- 19 According to the Czech Government, the first question referred is also inadmissible inasmuch as the decision to refer fails to indicate clearly the relevant grounds which would justify a finding that the framework decision is invalid. It submits that it was for that reason impossible for it to submit any meaningful observations on that question. More specifically, in so far as *Advocaten voor de Wereld* contends that the Framework Decision did not bring about approximation of the laws of the Member States, it ought to have substantiated that assertion and the Arbitragehof ought to have made a note to that effect in its decision to refer.
- 20 It should be borne in mind that the information provided in orders for reference must not only be such as to enable the Court to reply usefully but must also enable the governments of the Member States and other interested parties to submit observations pursuant to Article 23 of the Statute of the Court of Justice (order in Case C-422/98 *Colonia Versicherung and Others* [1999] ECR I-1279, paragraph 5).
- 21 In the case in the main proceedings, the decision making the reference contains sufficient information to address those requirements. As indicated in paragraph 11 of this judgment, it appears from the decision making the reference that *Advocaten voor de Wereld* is submitting that the subject-matter of the European arrest warrant ought to have been implemented by way of a convention and not by way of a framework decision on the ground that, under Article 34(2)(b) EU, framework decisions may be adopted only ‘for the purpose of approximation of the laws and regulations of the Member States’, which is not the position in the present case.
- 22 Information of this kind is sufficient not only to enable the Court to provide a useful reply but also to safeguard the possibility open to the parties to the dispute, the Member States, the Council and Commission to submit observations pursuant to Article 23 of the Statute of the Court of Justice, as is, moreover, indicated by the observations lodged by all of the parties which have intervened in these proceedings, including those submitted by the Czech Government.

23 The first question referred is therefore admissible.

Substance

24 Advocaten voor de Wereld submits, in contrast to all of the other parties which have submitted observations in these proceedings, that the subject-matter of the European arrest warrant ought, in accordance with Article 34(2)(d) EU, to have been regulated by way of a convention.

25 In the first place, it argues, the framework decision could not have been validly adopted for the purpose of the approximation of laws and regulations as referred to in Article 34(2)(b) EU, inasmuch as the Council is empowered to adopt framework decisions only to approximate progressively the rules on criminal matters in the cases referred to in the third indent of the second paragraph of Article 29 EU and in Article 31(e) EU. For other common action on judicial cooperation in criminal matters, the Council must have recourse to conventions, pursuant to Article 34(2)(d) EU.

26 Second, pursuant to Article 31 of the Framework Agreement, the latter was to replace, as from 1 January 2004, the convention law in the field of extradition in relations between Member States. Only a measure of the same kind, that is to say, a convention within the meaning of Article 34(2)(d) EU, can validly derogate from the convention law in force.

27 That argument cannot be accepted.

28 As is clear in particular from Article 1(1) and (2) of the Framework Decision and recitals (5), (6), (7) and (11) in its preamble, the purpose of the Framework Decision is to replace the multilateral system of extradition between Member States with a system of surrender, as between judicial authorities, of convicted persons or suspects for the purpose of enforcing judgments or of criminal proceedings based on the principle of mutual recognition.

- 29 The mutual recognition of the arrest warrants issued in the different Member States in accordance with the law of the issuing State concerned requires the approximation of the laws and regulations of the Member States with regard to judicial cooperation in criminal matters and, more specifically, of the rules relating to the conditions, procedures and effects of surrender as between national authorities.
- 30 That is precisely the purpose of the Framework Decision in regard, *inter alia*, to the rules relating to the categories of listed offences in respect of which there is no verification of double criminality (Article 2(2)), to the grounds for mandatory or optional non-execution of the European arrest warrant (Articles 3 and 4), to the content and form of that warrant (Article 8), to the transmission of such a warrant and the detailed procedures governing such transmission (Articles 9 and 10), to the minimum guarantees which must be granted to a requested or arrested person (Articles 11 to 14), to the time-limits and procedures for the decision to execute that warrant (Article 17) and to the time-limits for surrender of the person sought (Article 23).
- 31 The Framework Decision is based on Article 31(1)(a) and (b) EU, which provides that common action on judicial cooperation in criminal matters is, respectively, to facilitate and accelerate judicial cooperation in relation to proceedings and the enforcement of decisions and to facilitate extradition between Member States.
- 32 Contrary to what *Advocaten voor de Wereld* contends, there is nothing to justify the conclusion that the approximation of the laws and regulations of the Member States by the adoption of framework decisions under Article 34(2)(b) EU is directed only at the Member States' rules of criminal law mentioned in Article 31(1)(e) EU, that is to say, those rules which relate to the constituent elements of criminal offences and the penalties applicable within the areas listed in the latter provision.

- 33 Under the fourth indent of the first paragraph of Article 2 EU, the development of an area of freedom, security and justice features as one of the objectives of the Union and the first paragraph of Article 29 EU states that, in order to provide citizens with a high level of safety within such an area, common action is to be developed among the Member States, inter alia in the field of judicial cooperation in criminal matters. According to the second indent of the second paragraph of Article 29 EU, ‘closer cooperation between judicial and other competent authorities of the Member States ... in accordance with the provisions of Articles 31 [EU] and 32 [EU]’ is to contribute to the achievement of that objective.
- 34 Article 31(1)(a) and (b) EU does not, however, contain any indication as to the legal instruments which are to be used for this purpose.
- 35 Moreover, it is in general terms that Article 34(2) EU states that the Council ‘shall take measures and promote cooperation, ..., contributing to the pursuit of the objectives of the Union’ and, ‘[to] that end’, empowers the Council to adopt a variety of different types of measures, set out in Article 34(2)(a) to (d) EU, which include framework decisions and conventions.
- 36 Furthermore, neither Article 34(2) EU nor any other provision of Title VI of the EU Treaty draws a distinction as to the type of measures which may be adopted on the basis of the subject-matter to which the joint action in the field of criminal cooperation relates.
- 37 Article 34(2) EU also does not establish any order of priority between the different instruments listed in that provision, with the result that it cannot be ruled out that the Council may have a choice between several instruments in order to regulate the same subject-matter, subject to the limits imposed by the nature of the instrument selected.
- 38 In those circumstances, in so far as it lists and defines, in general terms, the different types of legal instruments which may be used in the ‘pursuit of the objectives of the Union’ set out in Title VI of the EU Treaty, Article 34(2) EU cannot be construed as meaning that the approximation of the laws and regulations of the Member States by the adoption of a framework decision under Article 34(2)(b) EU cannot relate to areas other than those mentioned in Article 31(1)(e) EU and, in particular, the matter of the European arrest warrant.

- 39 The interpretation to the effect that the approximation of the laws and regulations of the Member States by means of the adoption of framework decisions is not only authorised in the areas referred to in Article 31(1)(e) EU is corroborated by Article 31(1)(c) EU, which states that common action must also be aimed at ‘ensuring compatibility in rules applicable in the Member States, as may be necessary to improve such [judicial] cooperation [in criminal matters]’, without drawing any distinction between the different types of measures which may be used for the purpose of approximating those rules.
- 40 In the present case, in so far as Article 34(2)(c) EU precludes the Council from using a decision to effect approximation of the laws and regulations of the Member States and in so far as the legal instrument of the common position within the meaning of Article 34(2)(a) EU must be limited to defining the Union’s approach to a particular matter, the question thus arises as to whether, contrary to the argument put forward by *Advocaten voor de Wereld*, the Council was able validly to regulate the matter of the European arrest warrant by way of a framework decision rather than by means of a convention pursuant to Article 34(2)(d) EU.
- 41 While it is true that the European arrest warrant could equally have been the subject of a convention, it is within the Council’s discretion to give preference to the legal instrument of the framework decision in the case where, as here, the conditions governing the adoption of such a measure are satisfied.
- 42 This conclusion is not invalidated by the fact that, in accordance with Article 31(1) of the Framework Decision, the latter was to replace from 1 January 2004, only in relations between Member States, the corresponding provisions of the earlier conventions on extradition set out in that provision. Any other interpretation unsupported by either Article 34(2) EU or by any other provision of the EU Treaty would risk depriving of its essential effectiveness the Council’s recognised power to adopt framework decisions in fields previously governed by international conventions.

43 It follows that the Framework Decision was not adopted in a manner contrary to Article 34(2)(b) EU.

The second question

44 Advocaten voor de Wereld contends, in contrast to all of the other parties which have submitted observations in these proceedings, that, to the extent to which it dispenses with verification of the requirement of the double criminality of the offences mentioned in it, Article 2(2) of the Framework Decision is contrary to the principle of equality and non-discrimination and to the principle of legality in criminal matters.

45 It must be noted at the outset that, by virtue of Article 6 EU, the Union is founded on the principle of the rule of law and it respects fundamental rights, as guaranteed by the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, signed in Rome on 4 November 1950, and as they result from the constitutional provisions common to the Member States, as general principles of Community law. It follows that the institutions are subject to review of the conformity of their acts with the Treaties and the general principles of law, just like the Member States when they implement the law of the Union (see, inter alia, Case C-354/04 P Gestoras Pro Amnistía and Others v Council [2007] ECR I-0000, paragraph 51, and Case C-355/04 P Segi and Others v Council [2007] ECR I-0000, paragraph 51).

46 It is common ground that those principles include the principle of the legality of criminal offences and penalties and the principle of equality and non-discrimination, which are also reaffirmed respectively in Articles 49, 20 and 21 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union, proclaimed in Nice on 7 December 2000 (OJ 2000 C 364, p. 1).

47 It is accordingly a matter for the Court to examine the validity of the Framework Decision in the light of those principles.

The principle of the legality of criminal offences and penalties

- 48 According to *Advocaten voor de Wereld*, the list of more than 30 offences in respect of which the traditional condition of double criminality is henceforth abandoned if those offences are punishable in the issuing Member State by a custodial sentence or detention order for a maximum period of at least three years is so vague and imprecise that it breaches, or at the very least is capable of breaching, the principle of legality in criminal matters. The offences set out in that list are not accompanied by their legal definition but constitute very vaguely defined categories of undesirable conduct. A person deprived of his liberty on foot of a European arrest warrant without verification of double criminality does not benefit from the guarantee that criminal legislation must satisfy conditions as to precision, clarity and predictability allowing each person to know, at the time when an act is committed, whether that act does or does not constitute an offence, by contrast to those who are deprived of their liberty otherwise than pursuant to a European arrest warrant.
- 49 The principle of the legality of criminal offences and penalties (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), which is one of the general legal principles underlying the constitutional traditions common to the Member States, has also been enshrined in various international treaties, in particular in Article 7(1) of the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms (see in this regard, *inter alia*, Joined Cases C-74/95 and C-129/95 X [1996] ECR I-6609, paragraph 25, and Joined Cases C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P to C-208/02 P and C-213/02 P *Dansk Rørindustri and Others v Commission* [2005] ECR I-5425, paragraphs 215 to 219).
- 50 This principle implies that legislation must define clearly offences and the penalties which they attract. That condition is met in the case where the individual concerned is in a position, on the basis of the wording of the relevant provision and with the help of the interpretative assistance given by the courts, to know which acts or omissions will make him criminally liable (see, *inter alia*, European Court of Human Rights judgment of 22 June 2000 in *Coëme and Others v Belgium*, Reports 2000-VII, § 145).
- 51 In accordance with Article 2(2) of the Framework Decision, the offences listed in that provision give rise to surrender pursuant to a European arrest warrant, without verification of the double criminality of the act, ‘if they are punishable in the issuing Member State by a custodial sentence or a detention order for a maximum period of at least three years and as they are defined by the law of the issuing Member State’.

- 52 Consequently, even if the Member States reproduce word-for-word the list of the categories of offences set out in Article 2(2) of the Framework Decision for the purposes of its implementation, the actual definition of those offences and the penalties applicable are those which follow from the law of ‘the issuing Member State’. The Framework Decision does not seek to harmonise the criminal offences in question in respect of their constituent elements or of the penalties which they attract.
- 53 Accordingly, while Article 2(2) of the Framework Decision dispenses with verification of double criminality for the categories of offences mentioned therein, the definition of those offences and of the penalties applicable continue to be matters determined by the law of the issuing Member State, which, as is, moreover, stated in Article 1(3) of the Framework Decision, must respect fundamental rights and fundamental legal principles as enshrined in Article 6 EU, and, consequently, the principle of the legality of criminal offences and penalties.
- 54 It follows that, in so far as it dispenses with verification of the requirement of double criminality in respect of the offences listed in that provision, Article 2(2) of the Framework Decision is not invalid on the ground that it infringes the principle of the legality of criminal offences and penalties.

The principle of equality and non-discrimination

- 55 According to *Advocaten voor de Wereld*, the principle of equality and non-discrimination is infringed by the Framework Decision inasmuch as, for offences other than those covered by Article 2(2) thereof, surrender may be made subject to the condition that the facts in respect of which the European arrest warrant was issued constitute an offence under the law of the Member State of execution. That distinction, it argues, is not objectively justified. The removal of verification of double criminality is all the more open to question as no detailed definition of the facts in respect of which surrender is requested features in the Framework Decision. The system established by the latter gives rise to an unjustified difference in treatment as between individuals depending on whether the facts alleged to constitute the offence occurred in the Member State of execution or outside that State. Those individuals will thus be judged differently with regard to the deprivation of their liberty without any justification for that difference.

- 56 The principle of equality and non-discrimination requires that comparable situations must not be treated differently and that different situations must not be treated in the same way unless such treatment is objectively justified (see, in particular, Case C-248/04 Koninklijke Coöperatie Cosun [2006] ECR I-0000, paragraph 72 and the case-law there cited).
- 57 With regard, first, to the choice of the 32 categories of offences listed in Article 2(2) of the Framework Decision, the Council was able to form the view, on the basis of the principle of mutual recognition and in the light of the high degree of trust and solidarity between the Member States, that, whether by reason of their inherent nature or by reason of the punishment incurred of a maximum of at least three years, the categories of offences in question feature among those the seriousness of which in terms of adversely affecting public order and public safety justifies dispensing with the verification of double criminality.
- 58 Consequently, even if one were to assume that the situation of persons suspected of having committed offences featuring on the list set out in Article 2(2) of the Framework Decision or convicted of having committed such offences is comparable to the situation of persons suspected of having committed, or convicted of having committed, offences other than those listed in that provision, the distinction is, in any event, objectively justified.
- 59 With regard, second, to the fact that the lack of precision in the definition of the categories of offences in question risks giving rise to disparate implementation of the Framework Decision within the various national legal orders, suffice it to point out that it is not the objective of the Framework Decision to harmonise the substantive criminal law of the Member States and that nothing in Title VI of the EU Treaty, Articles 34 and 31 of which were indicated as forming the legal basis of the Framework Decision, makes the application of the European arrest warrant conditional on harmonisation of the criminal laws of the Member States within the area of the offences in question (see by way of analogy, *inter alia*, Joined Cases C-187/01 and C-385/01 Gözütok and Brügge [2003] ECR I-1345, paragraph 32, and Case C-467/04 Gasparini and Others [2006] ECR I-0000, paragraph 29).

60 It follows that, in so far as it dispenses with verification of double criminality in respect of the offences listed therein, Article 2(2) of the Framework Decision is not invalid inasmuch as it does not breach Article 6(2) EU or, more specifically, the principle of legality of criminal offences and penalties and the principle of equality and non-discrimination.

61 In the light of all of the foregoing, the answer must be that examination of the questions submitted has revealed no factor capable of affecting the validity of the Framework Decision.

Costs

62 Since these proceedings are, for the parties to the main proceedings, a step in the action pending before the national court, the decision on costs is a matter for that court. Costs incurred in submitting observations to the Court, other than the costs of those parties, are not recoverable.

On those grounds, the Court (Grand Chamber) hereby rules:

Examination of the questions submitted has revealed no factor capable of affecting the validity of Council Framework Decision 2002/584/JHA of 13 June 2002 on the European arrest warrant and the surrender procedures between Member States.

[Signatures]

VII LISA
TEATAVATE KÕRGEMA INSTANTSII KOHTUTE OTSUSED (kokkuvõtlikult)

Portugal

- **Hispaania avaldus Portugali kodaniku üleandmiseks EVM tehti kolmeaastase vabadusekaotusliku karistuse täitmiseks.**

Évora apellatsioonikohus otsustas Portugali kodaniku üleandmise karistuse kandmiseks. Prokuratuur kaebas otsuse edasi, tsiteerides raamotsuse artikli 4 lõiget 6 ja tuginedes asjaolule, et Hispaaniaga ei ole vastastikkuse põhimõtte kohaldamiseks kokkulepet sõlmitud (vt 14. märtsi seaduse 3/2003 artikli 12 lõike 2 punkti f).

Kuigi ülemkohus tunnistas, et Hispaania kohtupraktika alusel oleks sarnases olukorras tehtud teistsugune otsus, otsustas ta Portugali Vabariigi põhiseaduse artikli 33 lõikele 5 tuginedes, et vastastikkuse põhimõtte mittekohaldamine ei saa olla takistuseks Euroopa Liidus koostöö tegemisele, ning tegi seetõttu otsuse, et Portugali kodanik antakse karistuse täitmiseks üle asjaomasele Hispaania õigusasutusele.

- **Kostja esitas kaebuse Lissaboni apellatsioonikohtu otsuse peale, millega võimaldati tema üleandmine Hispaania ametiasutustele, põhjendusega, et ta ei olnud esitanud oma kaitsekõnet kirjalikult ning täitev kohus ei olnud vahistamismääruse teinud kohtu otsusest teadlik.**

Konstitutsioonikohus otsustas sarnaselt ülemkohtuga, et kirjalik kaitsekõne on kohustuslik üksnes suulise ärakuulamise korral, mida antud juhtumi puhul ei olnud, ning et täitev kohus oli vahistamismääruse teinud kohtu otsusest teadlik. Otsus ei olnud lihtsalt kostja kasuks ja ta ei olnud sellega loomulikult rahul.

- **Kostja esitas kaebuse Lissaboni Apellatsioonikohtu otsuse peale, millega lubati ta anda üle Belgia ametivõimudele, tuues esiteks põhjenduse, et otsus on kehtetu, kuna vahistamismääruse vormi oli mitu korda ümber sõnastatud ja täiendatud, muutes seeläbi süüdistuse segaseks, ning et teiseks eksisteerivad põhjused EVMi täitmisest keeldumiseks.**

Ülemkohus otsustas järgmist:

1. Apellatsioonikohus oli tõepoolest taotlenud lisateavet juhtumi asjaolude kohta, et ta saaks kindlaks määrata asjaomase süüteo laadi ja veenduda, et süütegu kuulub tõepoolest mõnda artiklis 2 loetletud süüteokategooriasse. Topeltkaristatavuse kontrollimine ei olnud vajalik.
2. Kostja mainitud keeldumise põhjuste osas ei andnud ükski element, mis vahistamismääruse teinud kohus oli esitanud seoses kostja kodakondsuse, teo toimepanemise asukoha ja laadiga, alust mittetäitmise aluste täiendavaks kontrollimiseks, mis oleks igal juhul olnud vabatahtlik. Seetõttu kinnitati Lissaboni apellatsioonikohtu üleandmisotsust.

Küpros

Küprose Ülemkohus tegi 7. novembril 2005 olulise otsuse seoses Euroopa vahistamismääruse raamotsuse kohaldamise ja täitmisega.

Küprose Vabariigi Ülemkohus jättis jõusse piirkonnakohtu otsuse, mille peale peaprokurör oli esitanud kaebuse apellatsioonimenetluse korras. Piirkonnakohtu otsuses jõuti järeldusele, et Küprose kodaniku vahistamist ja tema üleandmist Ühendkuningriigi õigusasutustele Euroopa vahistamismääruse alusel ei ole võimalik teostada, kuna siseriiklik õigusakt, millega raamotsuse sätted võetakse üle siseriiklikusse õigusesse, on põhiseadusega vastuolus. Küprose põhiseadus keelab Küprose kodanike väljaandmise teistele riikidele.

Peaprokuröri poolt apellatsioonikaebuses esitatud kaks põhiargumenti, nimelt et Euroopa vahistamismääruse menetlus ei ole sama mis väljaandmismenetlus ning et igal juhul tuleks põhimõtet, mille kohaselt on ühenduse õigustik siseriiklike õigusaktide suhtes ülimuslik, kohaldada *mutatis mutandis* Euroopa Liidu õigusaktide puhul, lükati kohtu poolt tagasi järgmiste põhjendustega:

- a. isegi kui Euroopa vahistamismääruse olemus oli arutlusel, viidates peamiselt Poola Ülemkohtu otsusele samas küsimuses, leidis kohus, et hoolimata vahistamismääruse olemusest ja sellest, kas see hõlmab väljaandmist või mitte, ei leia ta põhiseadusest asjakohast õiguslikku alust, mis võimaldaks Küprose kodaniku vahistamist tema üleandmise eesmärgil teise liikmesriigi õigusasutusele Euroopa vahistamismääruse alusel. Isikute vahistamise aluseks olevad põhjused on ammendavalt ära toodud põhiseaduses ja ühtegi neist ei saa tõlgendada selliselt, et see võimaldaks Küprose kodanike vahistamist ja teisele liikmesriigile üleandmist. Seepärast ei saa kohus tõlgendada siseriikliku seadust viisil, mis oleks kooskõlas Euroopa Liidu õigusaktidega.
- b. Euroopa Liidu lepingu artikli 34 alusel vastuvõetud raamotsused ei ole otseselt kohaldatavad. Nende loodetava mõju, mis on liikmesriikidele siduv, saab saavutada ainult sätete ülevõtmisega liikmesriikide õigusesse nende asjakohaste menetluste kaudu. Kohtu arvates ei olnud seda Küprosel tehtud, kuna Euroopa vahistamismääruse raamotsuse ülevõtmisakti sätted on vastuolus põhiseaduse sätetega. Sellele tuginedes leidis kohus, seda selgesõnaliselt siiski väljendamata, et raamotsuseid ei pea käsitama ülimuslikuna põhiseaduse suhtes.

Tulenevalt ülemkohtu otsusest ja võttes arvesse selle tagajärgi Euroopa Liidu lepingust tulenevate kohustuste täitmisele Küprose Vabariigi poolt, otsustas valitsus saata Esindajate Kotta põhiseaduse muutmise ettepaneku.

Kuni põhiseaduse muudatuse jõustumiseni ei saa Küprose pädevad ametiasutused täita ühtegi vahistamismäärust, mille teise liikmesriigi pädevad asutused on teinud Küprose kodanike kohta.

Küprosel kuulutas Küprose Ülemkohus oma 7. novembri 2005. aasta otsusega EVMi sätteid ülevõtva seaduse Küprose põhiseadusega vastuolus olevaks. Seadusemuudatus jõustus 28. juulil 2006; uue artikliga 11 kehtestati kodanike üleandmise võimalusele siiski ajaline piirang, kuivõrd see on võimalik ainult pärast Küprose Euroopa Liiduga ühinemise kuupäeva ehk pärast 1. maid 2004 toime pandud kuritegude puhul.

Prantsusmaa

- **Euroopa vahistamismääruse tegemine enne ja pärast 1. novembrit 1993 toimepandud süütegude kohta**

Kassatsioonikohtu kriminaalasjade koja 21. septembri 2004. aasta otsuses nr 5233 jõuti seisukohale, et Euroopa vahistamismäärust saab täita, kui taotlus isiku üleandmiseks vabadusekaotusliku karistuse kandmiseks on seotud pärast 1. novembrit 1993 toimepandud süüteoga.

- **Osaliselt Prantsusmaal toimepandud süüteod**

Kassatsioonikohtu kriminaalasjade koja 8. juuli 2004. aasta otsuses nr 4351 jõuti seisukohale, et süütegude osaline toimepanek Prantsusmaa territooriumil on aluseks üleandmisest keeldumisele.

- **Kohtute kohustus süstemaatiliselt kontrollida, kas karistust saab kanda Prantsusmaal (kriminaalmenetluse seadustiku artikkel 695-24-2°)**

Kassatsioonikohtu kriminaalasjade koja 5. augusti 2004. aasta otsuses nr 4540 jõuti seisukohale, et menetlustoimingute koda, kes peab tegema otsuse isiku üleandmise kohta, kelle suhtes on tehtud Euroopa vahistamismäärus karistuse täitmise eesmärgil, ei pea kontrollima, kas karistust saaks täita oma riigi territooriumil.

- **Isiku üleandmine süütegude puhul, mis Prantsusmaa õiguse kohaselt ei ole karistatavad**

Kassatsioonikohtu kriminaalasjade koja 5. augusti 2004. aasta otsuses nr 4540 jõuti seisukohale, et menetlustoimingute koda ei saa teha kehtivat otsust Prantsusmaa kodaniku üleandmise kohta, kelle suhtes on tehtud Euroopa vahistamismäärus seoses süütegudega, mis ei kujuta endast Prantsusmaa õiguse rikkumist.

- **Euroopa vahistamismääruse menetluse olemus**

Kassatsioonikohtu kriminaalasjade koja 5. augusti 2004. aasta otsuses nr 4630 jõuti seisukohale, et Euroopa vahistamismääruse menetlus ja selle kohaldamise viisid ei kujuta endast seadust karistuste täitmise ja kohaldamise korra osas karistusseadustiku artikli 112-2-3° tähenduses ning seetõttu kohaldatakse neid vastavalt nõukogu 13. juuni 2002. aasta raamotsuse artiklile 32 alates 1. novembrist 1993 toimepandud süütegude suhtes (vt ka kriminaalasjade koja 23. novembri 2004. aasta otsust nr 6578).

- **Euroopa vahistamismääruse kättesaamiseks kehtestatud kuuepäevase tähtaja asjakohasus**

Kassatsioonikohtu kriminaalasjade koja 1. septembri 2004. aasta otsuses nr 4785 jõuti seisukohale, et Prantsusmaa õigusega Euroopa vahistamismääruse originaali kättesaamiseks kehtestatud kuuepäevase tähtaja ületamine ei muuda vahistamismäärust tühiseks. Küsimus, kas nimetatud tähtaja mittejärgmine annab aluse isiku vabastamiseks, on veel lahendamata.

- **Euroopa vahistamismääruse kehtivus juhul, kui see on tehtud pärast isiku vahistamise aluseks oleva hoiatusteate lisamist Schengeni infosüsteemi**

Kassatsioonikohtu kriminaalasjade koja 5. oktoobri 2004. aasta otsuses nr 5548 jõuti seisukohale, et menetlustoimingute koja otsus, millega keeldutakse üle andmast isikut, kes vahistati vahistamismääruse kohta Schengeni infosüsteemi lisatud rahvusvahelise hoiatusteate alusel, põhjendusega, et Euroopa vahistamismäärus tehti pärast hoiatusteate sisestamist Schengeni infosüsteemi, ei ole õiguslikult põhjendatud (vt ka kriminaalasjade koja 1. veebruari 2005. aasta otsust nr 00742).

- **Menetlustoimingute koja otsuste olemus, kui need on tehtud pärast üleandmisotsust (kriminaalkohtumenetluse seadustiku artikkel 695-46).**

Kassatsioonikohtu kriminaalasjade koja 13. oktoobri 2004. aasta otsuses nr 5834 jõuti seisukohale, et kui kohtu poole pöördutakse kriminaalmenetluse alustamiseks seoses muude rikkumiste kui üleandmise aluseks olnud rikkumistega ja kui need on toime pandud viimati nimetatutest varem, ei ole menetlustoimingute kojal edasikaebamisvõimalusi (vt samuti kriminaalasjade koja 14. detsembri 2004. aasta otsus nr 7034).

- **Ajutine üleandmine ja vabadust piirava julgeolekumeetme puudumine (kriminaalmenetluse seadustiku artikkel 695-39)**

Kassatsioonikohtu kriminaalasjade koja 13. oktoobri 2004. aasta otsuses nr 7071 jõuti seisukohale, et kriminaalmenetluse seadustiku artikkel 695-39 ei sea tagaotsitava ja Prantsusmaal kohtu alla antud isiku puhul ajutise üleandmise tingimuseks kõnealust isikut puudutava vabadust piirava julgeolekumeetme puudumist.

- **Sellise isiku üleandmine, kelle suhtes kohaldatakse vabadust piiravat julgeolekumeedet (kriminaalmenetluse seadustiku artikkel 695-12)**

Kassatsioonikohtu kriminaalasjade koja 25. mai 2005. aasta otsuses nr 3197 jõuti seisukohale, et isiku üleandmine, kelle suhtes kohaldatakse vabadust piiravat julgeolekumeedet, milleks sel konkreetsel juhul oli psühhiaatrilisele sundravile saatmise otsus koos iga kuue kuu tagant toimuva otsuse läbivaatamisega, oli kooskõlas kriminaalmenetluse seadustiku artiklite 695-11 kuni 695-24 sätetega, kuna määratud julgeolekumeetme kestus oli pikem kui nelja kuu pikkune vabadusekaotus.

VIII LISA

EVMI SUHTES TEHTUD OTSUSE STANDARDVORM

Käesolev vorm ei asenda üleandmise kohta tehtavat otsust, mis tuleb esitada vastavalt raamotsuse 2002/584/JSK artiklile 22, ega Euroopa vahistamismääruse kohta tehtud kohtuotsust, kui see on asjakohane ja kui vahistamismääruse teinud asutus on seda taotlenud.

I.- EVMI NUMBER				
EVMI TEINUD ASUTUSE VIIDE:		EVMI TÄITVA ASUTUSE VIIDE:		SISI VIIDE:
EVMI TEINUD ASUTUS:			EVMI TEGEMISE KUUPÄEV:	
EVMI TÄITEV ASUTUS:		TAGAOTSITAV ISIK		
ISIKU KODAKONDSUS				
II.- EVMI SUTHESTE TEHTUD LÕPLIK OTSUS				
ASUTUSE VIIDE, KOHTUOTSUSE VÕI OTSUSE NR , KUUPÄEV				
-A- ☐ TÄIDETUD:				
TAGAOTSITAVA ISIKU NÕUSOLEK (EVMI RAAMOTSUSE ARTIKKEL 13)	☐ JAH ☐ EI		ERIKOHUSTUSE REEGLI KASUTAMISEST LOOBUMINE (EVMI RAAMOTSUSE ARTIKLI 13 LÕIGE 2)	☐ AH ☐ EI OSALISE ÜLEANDMISE KORRAL PALUN MÄRKIDA, MILLISTE SÜÜTEGUDEGA SEoses EVMI EI AKTSEPTEERITUD:
VAHI ALL PIDAMISE AEG ENNE ÜLEANDMIST VAHISTAMISMÄÄRUST TÄITVAS LIIKMESRIIGIS (EVMI RAAMOTSUSE ARTIKKEL 26)	☐ VAHI ALL PEETUD ☐ PUUDUB	ALGUS (VAHISTAMISE KUUPÄEV/KELLAAEG)	KOHTUMÕISTMINE TAGASELJA (EVMI RAAMOTSUSE ARTIKKEL 4a)	☐ JAH ☐ UUS TEADE ☐ UUS KOHTULIK MENETLUS ☐ KUMBKI EI OLE VAJALIK (artikli 4a kohased nõuded on täidetud)
		LÕPP (ÜLEANDMISE KUUPÄEV/KELLAAEG) ¹		

¹ Vormil tuleb teha järgmine joonealune märkus: „See kuupäev märgitakse, kui see on üleandvale asutusele teada. Selle võib märkida ka ülevõttev asutus.”

TAGATISED (EVMi RAAMOTSUSE ARTIKKEL 5)	☐ ELUAEGSE VABADUSEKAOTUSE LÄBIVAATAMINE (EVMi RAAMOTSUSE ARTIKLI 5 LÕIGE 2)	EDASI LÜKATUD (EVMi RAAMOTSUSE ARTIKLI 24 LÕIGE 1)	☐ JAH	☐ SÜÜTEO EEST KOHTU ALLA ANDMISEKS VAHISTAMISMÄÄRUST TÄITVAS LIIKMESRIIGIS	
	☐ VAHISTAMISMÄÄRUST TÄITVA LIIKMESRIIGI KODANIKU VÕI SEAL ELUKOHTA OMAVA ISIKU TAGASITOOMINE (EVMi RAAMOTSUSE ARTIKLI 5 LÕIGE 3)		☐ KARISTUSE KANDMISEKS VAHISTAMISMÄÄRUST TÄITVAS LIIKMESRIIGIS	MÄÄRATUD KARISTUSE KOGUKESTUS	
	☐ EI				
AJUTINE ÜLEANDMINE		☐ EI ☐ JAH KUNI (KUUPÄEV) (EVMi RAAMOTSUSE ARTIKLI 24 LÕIGE 2)			
1.1.1. KOHUSTUSLIKU KEELDUMISE PÕHJUSED:		1.1.2. SISERIIKLIKUST ÕIGUSEST TULENEVAD KEELDUMISE PÕHJUSED:			
☐ RES JUDICATA (EVMi RAAMOTSUSE ARTIKLI 3 LÕIGE 2) ☐ ISIKU VANUS (EVMi RAAMOTSUSE ARTIKLI 3 LÕIGE 3) ☐ AMNESTIA (EVMi RAAMOTSUSE ARTIKLI 3 LÕIGE 1)		☐ <u>PALUN TÄPSUSTADA:</u>			
III.- MÄRKUSED:					

Koht ja kuupäev ning vahistamismäärust täitva liikmesriigi pädeva asutuse allkiri
VAHISTAMISMÄÄRUSE TEINUD LIIKMESRIIGI PÄDEVALE ASUTUSELE
